

АЛФРЕД ВАН ВОГТ

ОРЪЖЕЙНИТЕ МАЙСТОРИ

Част 2 от „Оръжейните магазини“

Превод от английски: Иван Златарски, 1998

chitanka.info

1.

Хедрок бе забравил за шпионирация лъч. Той продължаваше да свети, а картината на екрана показваше все така ясно кадър от имперската заседателна зала. Там още имаше хора, скланящи глава над ръката на седящата на трона безстрастна млада жена, и техните гласове се чуваха съвсем отчетливо. Всичко изглеждаше точно както би следвало да бъде.

Всъщност Хедрок вече бе загубил всякаакъв интерес към събитията в тази зала. В главата му обаче продължаваха да се въртят безжалостните думи на младата жена, макар тя да ги бе произнесла преди няколко минути.

— При създалите се обстоятелства — бе казала тя, — ние не можем повече да рискуваме с този предател от Оръжейните магазини. Случилото се е изключително важно. Ето защо, генерал Грал, за да бъдат предотвратени всякаакви изненади, вие ще арестувате капитан Хедрок един час след началото на обяда и ще го обесите. Обръщам внимание на часа, защото по това време той както обикновено ще седи на масата ми и защото желая лично да присъствам на екзекуцията му.

— Слушам, ваше величество...

Хедрок закрачи напред-назад пред апаратата за наблюдение. Накрая спря и отново хвърли поглед към екрана, който в настоящата си форма изцяло заемаше един от ъглите на апартамента му. Младата жена все още бе в заседателната зала, но вече сама. Седеше и едва доловимо се усмихваше. След малко усмивката й изчезна, тя докосна един от бутоните на трона си и започна да диктува с кристалночист, звънлив глас.

Хедрок оставил словесния поток, отнасящ се до рутинни дворцови дела, да проникне в съзнанието му в продължение на няколко секунди, след това насочи вниманието си към друго. Вече бе взел твърдо решение да не се примирява с оформящото се поражение. Той смени грижливо настройката на апаратата. Фигурата на младата

императрица избледня. Екранът присветна за миг, после на него се появи лицето на мъж и образът се изчисти.

— Свиквам Върховния съвет на Оръжейните майстори — каза Хедрок.

— Ще отнеме минута да извикам съветниците пред терминалите им — отговори мъжът на екрана.

Хедрок кимна. Изведнъж бе почувствал безпокойство. Гласът му бе останал равен, но трябваше да положи съзнателно усилие, за да потисне издайническото потрепване. Сега стоеше напълно неподвижен и концентрираше волята си, за да премахне вътрешното напрежение. Когато отново вдигна поглед към екрана, на него се виждаше картина от дванайсет различни места — това присъствие осигуряваше необходимия кворум. Без да губи време, той разказа за смъртната присъда, произнесена срещу него. Завърши с думите:

— Няма никакво съмнение, че това, което става в момента, е изключително важно. За пореден път през последните две седмици, когато има заседание на Имперския съвет, аз се оказвам ангажиран в безкрайни разговори с висши сановници, което ме възпрепятства да се върна в апартамента си. Според мен обаче най-важният елемент в моята присъда е факторът време. Обърнете внимание, че ще бъда арестуван едва един час след обяд, което означава след три часа. И освен това, забележете, че този път бях оставен да се прибера в покоите си, за да мога да чуя произнасянето на присъдата. Ако те познават възможностите на Оръжейните магазини, вероятно осъзнават, че при подобно тричасово предупреждение аз ще разполагам с достатъчно време, за да избягам.

— Да не би да искате да кажете — остро го прекъсна съветник Питър Кадрон, — че възнамерявате да останете?

Хедрок отново почувства същата тръпка на безпокойство. Този път, когато заговори, гласът му, макар и едва доловимо, издайнически потрепна, макар че думите му бяха прецизно подбрани и тонът му все така уверен:

— Сигурно помните, Кадрон, че вече анализирахме характера на императрицата. Аномалните социотехнически въздействия на епохата са я формирали като неспокойна и търсеща приключения натура в същата степен, в която това се отнася и до нейните деветнайсет милиарда поданици. От една страна, тя иска промяна, жадува за нови

изживявания и очаква да ѝ се случи нещо възбуждащо. От друга — тя е символ на имперската власт и представител на консервативните сили, противопоставящи се на самата идея за някаква промяна. Резултатът е вътрешно раздвоение, опасен дисбаланс, който я прави най-сериозния съперник на Оръжейните магазини от векове насам.

— Обесването — обади се безстрастно друг от съветниците — без съмнение ще подейства като мехлем на изопнатите ѝ нерви. През няколкото секунди, когато тялото ви ще се избива конвулсивно в примката, животът ѝ изглежда не така сив и скучен.

— Исках да попитам — невъзмутимо продължи Хедрок — дали някой от нашите И-хора не би могъл да анализира различните фактори и даде заключение относно целесъобразността на моето оставане тук?

— Ще се консултираме с Едуард Гониш — отговори Питър Кадрон. — Сега бихте ли ни изчакали да обсъдим въпроса помежду си?

И те се изключиха, макар и не визуално, защото лицата им останаха на екрана, така че Хедрок можеше да вижда движението на устните им, без да чува гласовете. Дискусията се проточи и в един момент те започнаха да обясняват нещо на някой, който така и не се появи. Всичко това се стори на Хедрок безкрайно дълго, той не издържа и стана, стиснал челюсти и свил юмруци. Накрая гласът на Питър Кадрон наруши тишината:

— За съжаление И-човекът Едуард Гониш смята, че не съществуват достатъчно факти, на базата на които да предложи интуитивно заключение. Това ни оставя на разположение единствено логиката, така че се налага да зададем един уточняващ въпрос: кога ще започнат да намаляват шансовете ви да избягате от двореца? Изобщо разумно ли е да останете за обяд?

Хедрок съумя да се овладее и се помъчи да изгони от главата си неприятното въздействие от изказането на И-човека. Досега не бе осъзнал степента, в която зависеше от това какво този високо трениран гений на интуицията щеше да реши по въпроса за *собственото* му оцеляване. Само за миг ситуацията се бе обърнала и противно на досегашната му оценка бе станала пълна с неизвестности и опасни възможности. Той се замисли и след малко каза:

— Не, ако остана на обяд, аз съм обречен. Императрицата обича играта на котка и мишка и няма да пропусне възможността да ме

информира за присъдата, докато тече обядът. Мисля, че имам план, залагащ на емоционалните ѝ реакции и основаващ се на убеждението ми, че тя ще сметне за необходимо да оправдае решението си. — Той направи къса пауза и продължи, смърещвайки вежди: — С какви заключения приключи вашата дискусия? Имам нужда дори и от най-малката помощ.

Отговори му съветник Кендалон, мъж с пълно лице, който досега бе мълчал:

— Както знаете, Хедрок, вие сте в двореца с двояка цел: първо, да защитите Оръжейните магазини от внезапна атака в един — мисля всички сме съгласни с подобна оценка — тревожен за съдбата на нашата цивилизация момент и, второ, за да претворите в живот любимата си идея да бъде осъществена пряка връзка между Оръжейните магазини и правителството на Империята. От което следва, че вие сте шпионин само в незначителна степен. Поради това всяка друга несъществена информация, до която съумявате да се доберете, си е ваша. Ние не я желаем. Но все пак сега е моментът да се замислите: чували ли сте нещо — каквото и да е то, — което да послужи в подкрепа на вашето твърдение, че е в ход някакъв грандиозен замисъл?

Хедрок бавно поклати глава и с изненада осъзна, че е останал без сили за емоции. Имаше усещането за необяснима физическа отстраненост. Когато накрая проговори, речта му беше лишена от емоции, прецизна и уравновесена:

— Разбирам, господа, че не сте стигнали до никакво решение, макар да гледате с неудоволствие на перспективата да си тръгна оттук. Съвсем обяснимо е, че очаквате да научите какво се опитва да скрие императрицата. И накрая идва моята, както я нарекохте, „любима идея“. Изводът: налага се да остана.

Събеседниците му не бяха склонни да приемат този извод толкова бързо. Странният неспокоен характер на императрицата създаваше опасността дори най-неволно произнесената погрешна дума от негова страна да се окаже фатална. Подробностите, многото подробности, бяха обсъдени в най-малки детайли, без да се изпуска нито едно обстоятелство. Тръгнаха от факта, че все пак той е първият предател на каузата на Оръжейните магазини в историята, който въпреки това досега не бе дал никаква съществена информация на

любопитната владетелка. Красивата му външност, острият ум, силният характер я бяха запленили и това състояние на нещата несъмнено продължаваше. Поради тази причина — ако се изключеше възможността тя да е научила нещо тайно и изключително важно — заплахата да бъде обесен трябваше да се разглежда като проверка. Това обаче не означаваше, че може да отслаби бдителността си. В случай на нужда му се разрешаваше да й даде най-сетне никаква секретна информация от общ характер за Оръжейните магазини, колкото да удовлетвори частично апетита ѝ и...

В този момент зумерът на вратата сложи край на разговора. Хедрок трепна, прекъсна връзката и изключи захранването. Осъзнавайки, че е допуснал да бъде изненадан, той свали златната игла от вратовръзката си и се наклони над масата. Пръстенът си беше там — компактен, с орнамент, възпроизвеждащ абсолютно точно апарата за подслушване, чието материализиране бе станало възможно благодарение на енергията, получавана от миниатюрния атомен реактор, монтиран в пръстена. Би било много по-просто да се възползва от малкото лостче, автоматично задействащо нужната функция, но в момента за него бе по-важно възстановяването на душевното му равновесие.

Задачата бе трудна като вдяване на конец в игла. Три пъти последователно ръката му трепваше в критичния миг и се разминаваше с малката дупчица, която трябваше да бъде докосната. Четвъртият опит се оказа успешен. Апаратът за подслушване изчезна като пламък на духовата свещ, с тази разлика, че от съществуването му не останаха никакви следи. Там, където бе стоял досега — върху ъгловата масичка — се виждаше само одеялото, което Хедрок предвидливо бе постлал, за да предпази плота на масата от одраскане. Той го отнесе в спалнята и застине в миг на нерешителност с пръстена в ръката. Поколеба се и накрая го оставил в металната кутия, където съхраняваше още три подобни пръстена. След това включи механизма за самоунищожаване на кутията при опит за отваряне от човек, непознаващ устройството ѝ. Когато най-сетне се отправи към вратата, за да отвори на настойчивото звънене, на пръста му бе останал само железният боен пръстен.

Високият младеж в коридора бе един от ординарците на кралицата. Познаваха се.

— Капитане, Нейно величество ми нареди да ви информирам, че обядът се сервира и че ви очакват да дойдете незабавно — каза младежът.

За миг Хедрок изпита усещането, че е обект на неуместна шега и че императрица Инелда вече е започнала малката си вълнуваща игричка. Не бе възможно толкова бързо да е станало време за обяд. Той погледна ръчния си часовник. Малкият циферблат показваше 12:35. Бе изминал един час, откакто бе чул красивата уста на императрицата да произнася с твърди устни смъртната му присъда.

Всъщност решението дали да остане за обяд, или не, вече му беше отнето. Събитията се бяха развили непостижимо бързо още откакто бе информирал Съвета, че разполага с един час. Докато минаваше покрай войниците, разположени из всички коридори по пътя за кралската трапезария, той постепенно осъзна реалността и тази реалност се свеждаше до простиия факт, че трябваше да остане. Изводът се формира в главата му с такава окончателност, че Хедрок спря за миг на прага на величествената зала, усмихна се сардонично и си възвърна цялото хладнокръвие.

Спокойно, все така полуусмихнат, той намери път между масите на шумните гости и седна както обикновено на пет стола от императрицата, която, разбира се, бе начело на масата.

2.

Очевидно бе пропуснал аперитива и супата. Хедрок седеше неподвижно и замислено изчакваше онова, което щеше да му предложи ходът на събитията. Огледа сътрапезниците си и установи, че до един са млади, здрави, високомерни и интелигентни трийсетгодишни мъже — все от личната свита на Нейно императорско величество.

За миг изпита съжаление при мисълта, че това е краят на всичко. Шестте месеца престой сред този разкош му бяха доставили истинско наслаждение. Беше се оказало толкова възбуждащо да наблюдава младите хора, вкусващи плодовете на грамадната власт, в която бяха облечени, опияняващи се от радостта, с която живееха и която с нещо напомняше за собственото му далечно минало. Хедрок горчиво се усмихна. Имаше нещо в собственото му безсмъртие, което не бе дооценил... никаква развиваща се склонност да игнорира рисковете при криза, никакво пренебрежение към съществуващата опасност. Разбира се, че бе допускал настъпването на момент, когато щеше да се нагърби със задача, излизаша извън рамките на тайната му мощ. И ето че пак, както някога в миналото, беше изправен пред необходимостта да постигне цел, съвсем различна от онова, което всички около него смятаха, че възнамерява да направи.

Размишленията му бяха прекъснати от императрицата, която за пръв път повиши глас, за да бъде чута през гълчавата в салона.

— Изглеждате много замислен, капитан Хедрок.

Хедрок бавно обърна глава към нея. Откакто бе влязъл, бе му се искало да я погледне по- внимателно, отколкото си бе позволявал досега. Но през цялото това време бе усещал, че тя не откъсва взора си от него. Беше красива и лицето й излъчваше трудно описуемо благородство. Имаше високи скули и твърда брадичка — така характерни за знаменитата фамилия Ишер. Виждаше пред себе си представител — последния, но само засега — на една изключителна генетична линия. Дивите страсти и упражняването на неограничена

власт бяха оставили отпечатък върху това лице. Но вече беше ясно, че неорганизираната, но безусловно много умна Инелда, подобно на всичките си знаменити предци, било то мъже или жени, въпреки чисто човешките си недостатъци, щеше да надделее корупцията и интригите, продължавайки необикновената фамилия Ишер с още едно поколение.

Най-важното сега — Хедрок усещаше как съзнанието му се концентрира като острие на бръснач — бе да я накара да разкрие картите си при най-изгодни за него условия. С тази мисъл в главата той каза:

— Мислех си, Инелда, за твоята баба, прекрасната златокъдра императрица Ганиел. Защото, ако изключим кестенявшата ти коса, ти много приличаш на нея като млада.

В зелените очи проблесна недоумение. Императрицата сви устни и ги разтвори, готова да каже нещо. Но Хедрок я изпревари и продължи:

— Оръжейните магазини разполагат с пълното ѝ досие. Размишлявах впрочем над нерадостната мисъл, че някой ден и ти също ще представляваш едно изчерпателно досие, съхранявано в прашен информационен център.

Ефектът беше мигновен. Той отдавна бе забелязал, че младата жена не понася мисълта за евентуална старост и смърт. Гневът накара погледа ѝ да припламне и както винаги досега я подтикна да каже онова, което мисли.

— Само че ти — отсече тя със звънливия си глас — няма да доживееш да прочетеш това досие. Може би ще те заинтересува, капитане, че шпионската ти дейност бе разкрита и ти ще бъдеш обесен днес следобед.

Почувства думите ѝ като физически удар. Едно беше да теоретизира, че не става дума за нищо повече от дяволски измислена сурова проверка, от целенасочен опит да го накарат да се издаде, и съвсем друго — да седиш до тази жена, способна да бъде жестока и безмилостна, жена, чиято прищявка ставаше закон, и да я чуеш да произнася собствената ти смъртна присъда. Логиката беше безсилна пред подобен тиранин от плът и кръв, а теорията избледняваше до фантасмагорични догадки.

Изведенъж той осъзна, че не разполага с обяснение защо доброволно се бе поставил в тази ситуация. За него не би било

проблем да изчака още едно, дори две или даже повече поколения жени от фамилията Ишер. Вярно, че сегашният момент представляващ логическата пресечна точка, погледнато както биологически, така и исторически. Той завърши мисълта си, без да бърза, после се отърси от опитващото се да го обхване мрачно настроение и се насили да се отпусне и да се усмихне. В края на краишата, нали той сам бе предизвикал този отговор, очевидно изпреварвайки момента, когато тя бе искала да го изненада. Това, колкото и странно да изглеждаше, беше малка психологическа победа. Макар че още няколко такива и той сам щеше да бъде сполетян от нервна криза.

В салона все още се чуваха разговори, но не и на императорската маса. Този факт накара Хедрок да обърне внимание на обстановката около себе си. Някои от младежите седяха и гледаха императрицата. Други местеха поглед от Хедрок към нея и обратно. Всички без съмнение бяха озадачени. Не бяха сигурни дали става дума за нескопосана шега, или това е една от онези проклети житетски драми, които императрицата от време на време измисляше, изглежда, с единствената цел да развали храносмилането на гостите си. Важното сега, напрегнато разсъждаваше Хедрок, бе, че ситуацията бе приковала изцяло вниманието на мъжете, от които той очакваше да спасят живота му.

Императрицата сама наруши мълчанието:

— Какво ли не бих дала, за да науча мислите ти в този момент, капитане.

Думите ѝ откриха възможността, която бе очаквал. Хедрок потисна зловещата си усмивка и отговори:

— Онова, което казах, остава в сила. Ти си същата като прекрасната, темпераментна и избухлива Ганиел. Единствената разлика между вас е, че тя не е спала с жива змия, когато е била на шестнайсет години.

— Какво? — попита един от придворните. — Инелда да спи със змии? Това образно казано ли е, или буквально? Я вижте, тя се изчервява!

И наистина беше така. Хедрок изучаващо разглеждаше поруменялата от смущение императрица. Беше изненадан. Изобщо не бе очаквал да постигне толкова силна реакция. Но нямаше никакво

съмнение, че ще последва изблик на гняв. Това едва ли щеше да обезпокой повечето смели младежи на масата, отдавна открили всеки за себе си онази безопасна средна позиция между безкритичното съгласие и съхраняването на собствената индивидуалност, на която младата жена държеше за всеки от хората, които допускаше до себе си.

— Хайде, Хедрок, продължавайте — обади се мустакатият принц Дел Куртин. — Само не казвайте, че ще запазите прелестните подробности за себе си. Предполагам тази клюка също идва от архивите на Оръжейните магазини, нали?

Хедрок мълчеше. Усмивката му, която трябаше да бъде възприета като негласно потвърждение, изглеждаше насочена към принца-братовчед на императрицата, но в действителност той просто не го виждаше. Погледът и цялото му внимание бяха приковани върху единствения човек в салона, който го вълнуваше. Императрицата на Ишер седеше и руменината върху бузите ѝ постепенно преминаваше в ярост. Тя се изправи с опасен блъсък в очите, но в гласа ѝ прозвучава само част от гнева, който той се бе надявал да чуе.

— Да завъртите разговора в тази насока, капитан Хедрок, беше много умен ход от ваша страна — каза тя мрачно. — Искам обаче да ви уверя, че той ни най-малко няма да ви помогне. Бързата ви реакция само потвърждава, че сте знаели за моето намерение. Вие сте шпионин и ние вече няма да поемаме повече рискове с вас.

— Хайде сега, Инелда — обади се някой, — това не е достойно за теб.

— Ти мълчи, господинчо — сряза го младата жена. — Защото може да му направиш компания на ешафода.

Мъжете на масата многозначително се спогледаха. Някои неодобрително поклатиха глави, после всички започнаха разговор по двойки, съзнателно игнорирайки императрицата.

Хедрок чакаше. Беше си поставил задача да развие ситуацията в тази насока и сега, след като бе успял, постигнатото му се струваше абсолютно недостатъчно. В миналото остракизъмът от страна на мъжете, на чиято компания тя държеше, винаги бе оказвал мощно емоционално въздействие върху владетелката. На два пъти, откакто бе дошъл, той бе ставал свидетел как това е в състояние да ѝ повлияе в решаваща степен. Но не и този път. Осъзнаването на този факт окончателно се настани в съзнанието му, докато следеше с поглед

жената, която се отпусна обратно на стола си, настани се удобно в него и нарочно се усмихна насмешливо. После усмивката изчезна, тя отново се смръщи и каза:

— Съжалявам, че усещате нещата по този начин, господа. Извинявам се за всички мои избухвания, за които може да ви се стори, че изразяват личното ми отношение към капитан Хедрок. Но аз съм сериозно разстроена от разкриването на шпионската му дейност.

Думите ѝ бяха и внушителни, и убедителни и това възпря подновяването на разговорите между мъжете, замълчали, докато тя бе говорила. Хедрок се облегна на стола си. Усещаше все по-силно поражението си. Стана му съвсем ясно, че онова, което стои зад неговата екзекуция, е прекалено голямо и твърде важно, за да бъде отблъснато само с ум.

Моментът изискваше драстични, смели, дори смъртноопасни действия.

Приел с мрачна решителност нуждата от неизбежното, той огледа дългата маса с бялата ленена покривка и двете дузини изискано облечени млади мъже — това се бе превърнало само във фон на намеренията му. Сега имаше нужда от думи, които можеха да прекроят тъканта на създалата се ситуация, плюс някакво действие, което да ги подчертава. После осъзна, че принц Дел Куртин от известно време говори:

— ... не може да се заяви, че някой е шпионин и да се очаква да приемем подобно твърдение. Ние отлично знаем, че ти си в състояние да бъдеш изкусна лъжкиня, когато това те устройва. Честно казано, ако допусках, че може да се стигне дотук, нямаше да пропусна заседанието на кабинета тази сутрин. А сега, можеш ли да ни дадеш и някои факти?

Хедрок почувства нетърпение. Мъжете вече бяха приели присъдата му, макар че едва ли осъзнаваха това. Колкото по-бързо прекратеше този разговор, толкова по-добре щеше да бъде за него. Но сега се налагаше много да внимава. Трябваше да изчака императрицата да заговори, независимо че беше в състояние да бъде толкова убедителна. Тя седеше малко вдървено, напълно сериозна, без намек за усмивка. След малко тихо каза:

— Опасявам се, че трябва да ви помоля да ми повярвате. Случи се нещо много важно и то бе единственият въпрос, който Съветът трябваше да обсъди тази сутрин. Уверявам ви, че решението капитан

Хедрок да бъде екзекутиран бе взето единодушно и че лично аз съм дълбоко разстроена от тази необходимост.

— Наистина имах по-добро мнение за твоята интелигентност, Инелда — проговори Хедрок. — Или може би планираш поредната си безплодна акция срещу Оръжейните магазини и се опасяваш, че аз мога да науча за нея и да съобщя на Съвета на магазините?

Зелените ѝ очи го пронизаха. Гласът ѝ беше като стоманен нож:

— Няма да кажа нищо, което може да ти даде ключ за моите намерения. Не знам каква комуникационна система използвате с твоите началници, но знам, че такава съществува. Моите физици често засичат мощнни излъчвания.

— От моята стая? — тихо се поинтересува Хедрок.

Инелда го изгледа. Устните ѝ се изкривиха в гневна гримаса. После тя неуверено каза:

— Ти едва ли би посмял да дойдеш тук, ако нещата бяха толкова очевидни. Не желая да продължавам този разговор.

— В такъв случай — подметна Хедрок с възможно най-спокойния тон, — аз вече казах всичко необходимо, за да докажа невинността си, разкривайки пред теб, че знам за случая със змията, когато си била на шестнайсет години.

— О! — възклика императрицата. Тялото ѝ потръпна в очакване на триумфа. — Признаниета започнаха. Явно си очаквал, че ще ти се наложи да се защитаваш, щом си подготвил тази малка реч.

Хедрок сви рамене.

— Знаех, че срещу мен се готови нещо. От една седмица апартаментът ми се претърсва ежедневно. Освен това съм принуден да изслушвам безкрайните монологи на най-големите тъпанари в армейския корпус. Не би ли било твърде глупаво от моя страна да не се замисля над възможностите?

— Нещо не мога да я разбера тази история със змията — обади се един от младежите. — Откъде следва, че след като знаеш за нея, това доказва твоята невинност? Връзката нещо ми се губи...

— Не бъди глупак, Мадерн — сряза го принц Дел Куртин. — Това просто означава, че Оръжейните магазини разполагат с интимни подробности от живота на Инелда в двореца, относящи се до неща, станали много преди идването на капитан Хедрок. Което от своя страна доказва съществуването на система за шпиониране, много по-

опасна от всичко, което сме предполагали. При това положение истинското обвинение срещу капитан Хедрок е, че той е пропуснал да ни информира за съществуването на подобна система.

„Не още, не още“ — мислеше си Хедрок. Кризата назряваше, но щеше да се разрази внезапно, и тогава неговите действия трябваше да бъдат бързи и прецизно пресметнати във времето. На глас каза само:

— Не разбирам какво ви беспокои. Последните три хиляди години доказаха, че Оръжейните магазини нямат намерение да свалят правителството на Империята. Знам със сигурност, че шпионирацият лъч се използва максимално дискретно и никога не е бил включван нощем с изключение на случая, когато нейно величество бе наредила да й донесат тайно жива змия от дворцовия терариум. Двете дежурни жени, отговорни за наблюдателния апарат същата нощ, са проявили съвсем разбираемо любопитство в конкретния случай и са продължили да гледат. Случилото се, естествено, било прекалено пикантно, за да остане погребано в архива. Може би ще ви заинтересува, ваше величество, да научите, че тази история стана повод да бъдат написани две психологически студии, при това едното изследване бе от нашия най-велик измежду живите И-човек — самия Едуард Гониш.

С периферното си зрение Хедрок зърна жената да накланя стройното си гъвкаво тяло напред и когато я погледна по- внимателно, видя, че устните й са леко разтворени, а очите — разширени от интерес. Цялото й същество бе реагирало на последните му думи.

— И какво каза той за мен? — прошепна тя едва чуто. Хедрок осъзна, че моментът е настъпил. „Сега — стрелна се през главата му, — сега!“

Почувства, че леко трепери. Въпреки самоконтрола нито можеше, нито искаше да се овладее. Все пак от човек, заплашен със смърт, може да се очаква някаква възбуда, иначе просто ще го сметнат за прекалено хладнокръвен, което не би могло да му спечели симпатията на присъстващите. Гласът му се извиси над гълчавата, идваща откъм най-далечните маси, и прозвуча може би развълнувано. И това беше добре дошло, защото една жена го гледаше с широко отворени очи, жена, която бе наполовина дете и наполовина гений и която жадуваше за нещо странно и екзотично с цялата си свръхемоционална натура. И докато тя седеше с пламнал поглед, Хедрок заговори:

— Вие трябва да сте луди, при това всички, без изключение, защото иначе не бихте допускали тази продължаваща грешка да подценявате Оръжейните магазини с тяхната специализирано разивана наука. Наистина не мога да разбера как е било възможно да ви хрумне смехотворната идея, че съм дошъл тук като шпионин и че се интересувам от някаква незначителна тайна на вашето правителство. Аз съм тук с една-единствена цел и нейно величество прекрасно знае каква е тя. Ако ме убие, тя съзнателно ще унищожи по-добрата част от себе си... Но всъщност, ако знам със сигурност нещо за рода Ишер, това е, че в крайна сметка всички те са се въздържали от самоубийство.

Императрицата се поизправи, смръщи вежди и отсече:

— Твоята самонадеяност е равна на изобретателността ти.

Но Хедрок не обърна внимание на прекъсването. Нямаше никакво намерение да изпуска инициативата. Затова невъзмутимо продължи:

— Очевидно вие или сте забравили собствената си история, или сте решили да обърнете гръб на реалността. Оръжейните магазини са били основани преди няколко хилядолетия от човек, който е преценил, че постоянното боричкане за власт между различни групировки е лудост и че гражданскаята и всички други видове войни трябва незабавно да бъдат преустановени. Било е време, когато светът току-що бил излязъл от война, в която загинали повече от един милиард души, така че не му било толкова трудно да намери няколко хиляди единомышленци, съгласни да го следват до смърт. Простата му идея се свеждала до това, че не бива да се допуска свалянето от власт на поредното правителство, каквото и да било то. За да стане това възможно, налагало се създаването на организация, действаща в името на една цел: да гарантира, че никое следващо правителство никога няма да се добере до пълна власт над своя народ... Всеки човек, почувствал се жертва на някаква несправедливост, трябало да има къде да отиде и да си купи оръжие, с което да се защити. Това станало възможно благодарение изобретяването на свръхмощна електронна система за контрол, позволила да бъдат построени неуничожими оръжейни магазини, както и да бъдат създадени и изработени оръжия, които можело да се използват само за отбрана. Тази подробност сложила край на възможността продуктите на Оръжейните магазини да попаднат в ръцете на гангстери и престъпници и създала моралните

предпоставки, позволяващи тези опасни предмети да бъдат в ръцете на всеки, който се нуждаел от защита... В началото хората смятали, че Магазините са никаква подривна антиправителствена организация, която сама щяла да ги защитава от злото. Но постепенно осъзнали, че Магазините никога не се намесват в живота на Ишер. Всеки сам трябвало да се грижи за живота си. Така била реализирана в максимална степен идеята, че всеки индивид трябва сам да отстоява правата си и че в крайна сметка силите, които иначе биха се опитали да го поробят, ще бъдат възпрени от увереността, че има предел, от който нататък засегнатият — било то отделен човек или група — има с какво да реагира. Така било постигнато равновесие между управляващи и управлявани... Оказалось се обаче, че е необходима още една стъпка, този път не в посока на защита от правителството, а срещу ненаситното частно предприемачество. Цивилизацията се била развила до степен, когато средният гражданин не бил в състояние да се опази от хитроумните ходове на онези, които се конкурирали за парите му. Така била създадена системата от съдилища на Оръжейните магазини, където хората отивали да намерят правосъдие, когато им се сторело, че правата им са накърнени.

Отново с периферното си зрение Хедрок забеляза, че императрицата започва да губи търпение. Тя в никакъв случай не се възхищаваше на Оръжейните магазини и понеже неговото намерение бе да демонстрира пред присъстващите абсурдността на нейните подозрения, а не да измени основната й позиция, той реши да премине към същността:

— Онова, което проправителствените сили не разбират, е, че поради самото естество на научните си постижения Оръжейните магазини са много по-могъщи от правителството. Те, разбира се, съзнават, че ако проявят глупостта да свалят императрицата, това не би им донесло автоматичната подкрепа на населението, а по-скоро на свой ред би разтърсило стабилността, станала възможна благодарение на тяхното присъствие. Както и да е, *превъзходството им е факт*. Дори само това доказва, че обвиненията на императрицата срещу мен са лишени от смисъл, следователно зад тях стои друга мотивация.

Хедрок беше тънък психолог и разбираше, че тук се налага драматична пауза. Главният аргумент беше изречен, но обстановката бе толкова напрегната, че той имаше нужда от нещо, с което да

отклони вниманието, нещо от съвсем друго естество, но все пак такова, че да бъде интегрална част от цялата му стратегия. Така че той продължи:

— За да ви илюстрирам нивото на великите научни постижения на Оръжейните магазини, ще споделя с вас, че те разполагат с апарат, който може точно да предскаже момента на смъртта на всеки човек. Преди шест месеца, на тръгване за този дворец, просто за да се развлека, разпечатах датите на смъртта на почти всички, присъстващи на тази маса, както и на членовете на Имперския съвет.

Сега вече беше приковал вниманието им. Това личеше по изопнатите черти на лицата им, обърнати към него в трескаво очакване. Но той не можеше да си позволи да изпусне контрола над разговора. Затова си наложи да се поклони пред пребледнялата владетелка и бързо изрече:

— Щастлив съм да обявя, ваше величество, че ви очаква дълъг и все по-изпълнен с достойнство живот. За нещастие... — в тона му се прокрадна нотка на опечаленост — ... казвам за нещастие, тук присъства джентълмен, комуто е писано да умре... само след няколко минути.

Той не изчака да се наслади на ефекта от думите си и вместо това бързо се извъртя заедно със стола си. Защото не можеше да си позволи да загуби нито миг. Всеки момент някой можеше да разгадае бълфа му, а това би означавало бавна кончина по най-унизовителен начин. Гласът му изгърмя през пространството, което отделяше неговата маса от друга, край която бяха седнали дузинаiformени мъже:

— Генерал Грал!

— А? — Офицерът, натоварен да изпълни смъртната присъда, рязко се извърна. Изглеждаше неприятно изненадан като видя кой го вика.

Хедрок осъзна, че извикването му е довело до установяването на мъртва тишина в салона. Всички поканени бяха спрели да се хранят, бяха преустановили частните си разговори и бяха вперили поглед към кралската маса и него самия. Наслаждавайки се на огромната си публика, Хедрок събра въздух в гърдите си, стегна диафрагма и зънко изстреля във въздуха следния въпрос:

— Генерал Грал, ако умрете в тази минута, каква би могла да бъде причината?

Мъжът с мрачното лице тежко се надигна.

— Здравето ми е перфектно — изръмжа той. — За какво говорите, по дяволите?

— И сърцето ви е наред? — настоя Хедрок.

— Абсолютно.

Хедрок отгласна стола си назад и също стана. Не можеше да си позволи грешка заради неудобна позиция на тялото си. Рязко вдигна ръка и безцеремонно посочи генерала с пръст:

— Вие сте генерал Листър Грал, нали?

— Точно така. И трябва да ви кажа, капитан Хедрок, че най-категорично...

Но Хедрок го прекъсна:

— Генерале, със съжаление трябва да ви информирам, че според архива на Оръжейните магазини вие ще умрете от сърден удар днес, точно в един часа и петнайсет минути, което означава тази минута и... тази секунда!

Сега вече не можеше да спре. Хедрок плавно сви пръст и нагласи ръката си така, че да поеме оръжието, материализирало се в невидима за останалите плоскост.

Не беше от обикновените, достъпни навсякъде оръжия, не, това невидимо оръжие бе продукт на магьосник, специална неограничена във възможностите си версия, която никога не бе продавана, не бе излагана на показ и бе използвана само в изключително редки кризисни ситуации. Оръжието стреля все в същата невидима за хората плоскост и в мига, в който сърдечният мускул на генерала се сви в спазъм, Хедрок отпусна пръст. Оръжието незабавно се дематериализира.

Избухна паника. Хедрок се отправи към трона и се поклони на императрицата. Не можа да сдържи възхищението си, защото тя беше неестествено спокойна. Може и да бе емоционална и неорганизирана, но в моменти на истинско вълнение, в мигове, когато трябваше да се вземат жизненоважни решения, тази жена беше в състояние да се опре на онова, което бе наследила като представителка на Ишер. Именно към този здрав разум се бе обърнал той и ето че сега го виждаше като скъпоценен камък, спокойно сияещ в дълбочината на очите й.

— Предполагам разбиращ, че убийството на генерал Грал е косвено признание по всички обвинения.

Хедрок бе прекалено умен, за да отрече каквото и да било пред това необикновено същество, в което макар и за малко тя се бе превърнала. Затова само отговори:

— Бях информиран за смъртната присъда срещу мен, както и кой трябва да я изпълни.

— Значи признаваш?

— Готов съм да призная всичко, което пожелаеш, стига да разбереш, че за мен няма нищо по-ценно от твоите интереси.

Тя го изгледа недоверчиво.

— Човек на Оръжейните магазини — организация, която не пропуска нито една възможност да ми се противопостави — да приема така присърце моите интереси?

— Аз не съм, никога не съм бил и никога няма да бъда човек на Оръжейните магазини — подчертала Хедрок.

На лицето ѝ се изписа изненада:

— Знаеш ли... почти ти вярвам. В теб има нещо странно, нещо чуждоземно, което трябва да разбера...

— Някой ден сам ще ти кажа, обещавам.

— Изглеждаш прекалено сигурен, че няма да заповядам на някой друг да те обеси.

— Както казах, никой Ишер не се е самоубивал.

— Пак подхващаш старата тема с тази невъзможна твоя амбиция. Добре, нека забравим това... Ще те оставя да живееш, но за известно време трябва да напуснеш двореца. Не можеш да ме убедиш, че съществува универсален шпиониращ лъч.

— Дали наистина не мога?

— Може и да сте разполагали с подобен апарат преди време, когато съм била на шестнайсет години, но оттогава целият дворец бе съоръжен със защитни екрани. Те са безсилни само пред двупосочна действаща система. С други думи, трябва да има апарат както отвън... така и вътре.

— Добре си осведомена.

— Що се отнася до измислицата — продължи императрицата, — че Оръжейните магазини могат да надничат в бъдещето, нека ти съобщя, че ние знаем колкото вас за пътуването във времето и ограниченията, с които е свързано то. Използването на принципа на махалото — който ни е добре известен — неизбежно води до фатални

резултати. Както и да е, нека забравим и това. Искам да заминеш за два месеца. Мога да те повикам и по-рано, ако обстоятелствата позволяят. А дотогава бъди така добър да предадеш следното послание до Съвета на Оръжейните магазини: онова, което правя, не може да навреди в ни най-малка степен на Оръжейните магазини. Кълна се в честта си!

Хедрок я изгледа продължително. Накрая рече тихо:

— Сега ще ти кажа нещо изключително важно. Нямам никаква представа какво правиш или какво си замислила, но забелязах нещо много характерно за теб. Във всичките си най-отговорни политически и икономически решения ти действаш от консервативни позиции. Не го прави повече. Назряват промени. Остави ги да се осъществят. Не се бори с тях, застани начело на тях, насочвай ги. Добави нови лаври на слава към знаменитата фамилия Ишер.

— Благодаря ти за съвета — хладно отговори тя.

Хедрок се поклони отново:

— Очаквам да ме повикаш след два месеца. Довиждане.

Когато стигна до порталите в далечния край на салона, разговорите зад гърба му вече се бяха възобновили. Той излезе със спокойна походка и, вече скрит от погледите на всички, ускори ход. Стигна редицата асансьори, влезе в един от тях и натисна експресния бутона за покрива. Изкачването бе продължително, а нервите му — поразклатени. Той добре съзнаваше, че всеки миг императрицата може да размисли и да промени решението си.

Асансьорът спря и вратата се отвори. В мига, когато кракът му стъпи навън, той забеляза групата мъже. Те със стегната крачка пристъпиха към него и го обградиха. Бяха неуинформени, но нямаше никакво съмнение, че са полицаи.

В следващия миг един от тях твърдо изрече:

— Капитан Хедрок, вие сте арестуван.

3.

Той стоеше на покрива на двореца, изправен пред мъжете, и мозъкът му, свикнал да възприема победата като нещо закономерно, отказваше да се примири с оформящото се поражение. Хората бяха достатъчно на брой, за да се справят с всянакъв опит за съпротива от негова страна. Умът му заработи трескаво. Императрицата несъмнено бе предвидила, давайки заповедта за задържането му, че той ще си направи възможно най-лошите изводи и ще опита всичко по силите си, за да се противопостави. Моментът не бе подходящ за изтънченост, демонстрация на оскърбена невинност или тарикатски ходове. В следващия миг дълбокият му баритон изгърмя в тишината:

— Какво искате?

В световната история имаше няколко велики момента, когато това заплашително изръмжаване бе довеждало до желаното разколебаване във волята на много по-могъщи противници от тези, които сега стояха пред него. Но този път ефектът бе нулев.

Хедрок се удиви. Мускулите му, готови за замисленото втурване, което трябваше да го преведе през редиците на уж парализираните мъже, се напрегнаха. Големият аеромобил, който бе изглеждал толкова близко допреди малко, само на някакви си шест-седем метра, сега му се струваше недостижимо далече. Отчайващата ситуация угаси решимостта му да се добере някак до него. Един човек срещу двайсетима въоръжени! Вярно, че разполагаше с неограничена версия, която също като другите оръжия на Магазините създаваше пред собственика си защитна полусфера, способна на устои на огъня на осем противника, но тя едва ли щеше да се окаже достатъчна, за да му отърве кожата.

Докато оценяваше положението, в което бе изпаднал, едрият мъж, обявил преди секунди арестуването му, пристъпи напред и отчетливо произнесе:

— Не правете нищо необмислено, оръжейнико Джон. По-добре елате с нас, без да вдигате шум.

— Джон... — повтори Хедрок. Изненадата го накара да изрече думата съвсем тихо, едва чуто. Изненадата и чувството на облекчение. За миг пропастта между първоначалното му предположение и реалността бе твърде голяма, за да може да я преодолее без свръхчовешко усилие на волята. Но в следващата секунда вече се бе овладял и напрежението отмина. Погледът му мълниеносно се пълзна по спрелите зад групичката цивилни мъже униформени полицаи — те стояха по-скоро като заинтригувани зрители, отколкото като пазители на реда. Той забеляза, че по лицата им няма и сянка на подозителност, въздъхна облекчено и прошепна:

— Ще дойда, без да се съпротивлявам.

Цивилните го обградиха и всички заедно тръгнаха към аеромобила. Машината се издигна рязко и излетя. Хедрок се отпусна на седалката до мъжа, който бе произнесъл паролата на Оръжейните магазини за този ден. Гласът му се върна чак след минута.

— Много смел ход — топло каза той. — И много ефикасен, бих казал, макар че доста ме стреснахте.

Той се засмя на спомена... и изведнъж осъзна странния факт, че човекът до него дори не се бе усмихнал на репликата. Все още изострените му сетива го накараха да обмисли този може би дребен, но подозителен факт. След малко Хедрок бавно попита:

— Може ли да се поинтересувам как се казвате?

— Пелди — беше късият отговор.

— И на кого е идеята да ви изпратят?

— На съветник Питър Кадрон.

Хедрок кимна.

— Ясно. Сетил се е, че ако ми се наложи да си пробивам път с бой до покрива, ще имам нужда от помощ, когато стигна там.

— Не се съмнявам, че това е част от обяснението — съгласи се Пелди.

Младият мъж определено се държеше доста хладно и дистанцираността му озадачаваше Хедрок. Той погледна през прозрачния под към земята под тях. Съобразявайки се с ограниченията на скоростта, аеромобилът бавно летеше над града. Двеста етажни небостъргачи се опитваха да одраскат пода на летателния апарат. Хедрок разсъждаваше трескаво. Занимаваше го мисълта дали с нещо не е събудил подозренията им. Това съвсем не бе невъзможно.

Въсъщност — Хедрок невесело се усмихна на увереността, която започва да го изпълва — достатъчно бе да накарат някой от титаните на мисълта, работещи за Оръжейните магазини, да фокусира за известно време пълното си внимание върху неговия случай. Подобна възможност му се стори потискаща. Защото въпреки огромния му житетски опит, тези супермени на Оръжейните магазини с неумолима последователност бяха навлезли много пред него в десетки области. И той не можеше да направи нищо по въпроса, не можеше дори да вземе никакви мерки, свързани със собствената му безопасност, защото техниката на обучение, използвана при моделирането на техните мозъци и прилагана още от ранното им детство, бе напълно безполезна по отношение на неговото съзнание, задръстено с възприятия, свързани със случайни, непланирани събития от времето, когато тези опасни за него техники още не бяха разработени. Почувства как дългият житетски опит натежава върху духа му. За миг усети непосилното време на великата трансцендентна цел, изискваща от него да пази в тайна от обикновените хора факта, че е безсмъртен. С усилие на волята се отърси от тези мисли и попита:

— Къде отиваме?

— В хотела.

Хедрок анализира отговора. Хотел „Роял Ганиел“ беше щабквартира на Оръжейните магазини в града. Отвеждането му там означаваше само едно: случило се бе нещо изключително сериозно. Аеромобилът плавно се спусна върху превърнатия в градина покрив на хотела и изведнъж Хедрок се сети, че Оръжейните магазини никога не поемаха рискове. Това просто бе нещо, което те не можеха да си позволят! Самото им съществуване зависеше от това тайните им завинаги да си останат тайни. Усъмняха ли се някога в някой, който знае важни за тяхната организация неща — а той знаеше предостатъчно такива, — животът на този човек бе нищо в сравнение със сигурността на целия свят!

Хедрок не биваше да забравя и къде отиват. Хотел „Роял Ганиел“ бе на около двеста години. Ако си спомняше правилно, построяването му бе струвало седемстотин и петдесет милиарда кредита. Масивната му основа обхващаща четири улични квартала. Сградата върху нея се издигаше на пирамидални слоеве с плавни преходи между тях като водопад — напълно в стила на епохата си, — за да се извиси на триста

и петдесет метра височина и да завърши с покрив-градина в квадратна форма със страна над двеста метра, чиято грубовата геометричност бе изкусно омекотена с подходящ дизайн. Беше го построил в памет на една забележителна жена, също императрица на Ишер, и във всяка стая бе монтиран устройство, което при правилно активиране обезпечаваше мигновено изчезване по резонансния метод.

За нещастие активиращото приспособление бе в единия от трите пръстена, които бе оставил в двореца. Хедрок не можа да сдържи гримасата на раздразнение, докато се отправяше от аеромобила към най-близкия асансьор, заобиколен от охраната си. Беше изразходвал доста време в обмисляне колко пръстена да носи и бе стигнал до извода, че му е достатъчен само бойният, за да не създава предпоставки в нечии глави да се появи подозрението, че носи удивителните тайни оръжия на Магазините. Наистина имаше и други пръстени, разпределени в различни помещения на хотела, но беше доста съмнително дали на човек, ескортиран от двайсетина пазачи в крилото на хотела, където се разполага щабквартирата на Оръжейните магазини в Имперския град, ще бъде дадена възможността да се отбива, където пожелае.

Мислите му бяха прекъснати от спирането на асансьора. Спътниците му го изтикаха с телата си в широкия коридор до врата, на която със светещи букви беше изписано:

КОРПОРАЦИЯ „МЕТЕОРИТ“

ГЛАВНО УПРАВЛЕНИЕ

Хедрок знаеше, че надписът е само наполовина фалшив. Гигантският минен тръст бе действително съществуваща фирма, която развиваше широкомащабен бизнес в сферите на металодобива и производството. Но едновременно с това бе и дъщерна компания на Оръжейните магазини, стояща на страна от техните цели и интереси, освен в случаи като този, когато офисите й биваха използвани като паравани, зад които Магазините спокойно разгръщаха своята дейност.

Хедрок влезе в помещението на Управлението точно когато един висок фин мъж на средна възраст излизаше през непрозрачна врата, намираща се на няколко метра от тях по коридора. Мъжът едва

доловимо се поколеба, но после взе решение, приближи се и с приветлива усмивка запита:

— Е, господин Хедрок, как е императрицата?

Хедрок се усмихна насила. Не бе пропуснал да забележи моментното колебание у великия И-човек.

— С удоволствие мога да съобщя, че е в отлично здраве, господин Гониш — отговори той.

Едуард Гониш се засмя с богат на оттенъци смях.

— Знаеш ли, има хиляди хора, които винаги се натъжават, когато чуят това. Точно в този момент например Съветът се опитва да използва интуитивните ми способности, за да разкрие тайната на императрицата. Сега проучвам ПП-диаграмите на известни и потенциално велики люде. Признавам, че това е жалка информация, върху която да се работи, още повече, че представлява само десет процента от онова, което ми трябва. На всичко отгоре съм стигнал само до буквата „М“, но все пак мога да направя предварително заключение. Ако изобщо става дума за изобретение, аз бих казал, че то е свързано с междузвездните пътешествия. Но този резултат не е напълно интуитивен.

Хедрок смиръщи вежди:

— Междузвездни пътешествия. Тя би се противопоставила на това... — Той мълкна и след миг възбудено продължи: — Точно така. Бързо: кой е откривателят?

Гониш отново се засмя:

— Е, не припирай чак толкова. Трябва да прегледам всички данни. Но съм спрятал вниманието си на един учен на име Дърд Кершоу, щом толкова те интересува.

Развеселеността в погледа му постепенно се стопи. И-човекът сега смиръщено изгледа Хедрок, поколеба се и после с беспокойство попита:

— Какво става, Хедрок? Какво си направил?

В същия момент тайния полицейски офицер Пелди бързо пристъпи напред и се намеси:

— Господин Гониш, задържаният не може да...

И-човекът обърна надменното си лице към младия мъж и нареди:

— Замълчете! Отдалечете се на достатъчно разстояние. Желаю да разговарям с господин Хедрок, без да ме подслушват.

Пелди се поклони.

— Извинете, сър. За миг забравих кой съм.

И се отдръпна, изтегляйки хората си. Настъпи суматоха, разнесоха се приглушени въпроси. В течение на близо минута обаче Хедрок остана насаме с И-човека, постепенно овладявайки изненадата си от осъзнатото. „Задържания!“ Подозираше това, поне в известна степен, но все пак подсъзнателно бе предпочел да гледа на себе си само като на заподозрян и се бе надявал, че ако се престори достатъчно убедително, водачите на Оръжейните магазини могат да решат, че не си струва да настояват на своята гледна точка.

В действителност тази фаза отдавна беше подмината, ако изобщо някога бе съществувала. Подозрението вече бе извън най-вътрешния кръг на Съвета. Определено можеше да се каже, че песъчинките на часовника му доизтичаха. В този миг Гониш заговори скорострелно:

— Най-лошото е, че отказаха да се вслушат в думите ми, когато предложих да оставят цялата тази история на мен в качеството ми на И-човек. Това наистина е неприятно. Ти би ли ми дал някаква идея?

Хедрок поклати глава:

— Всичко, което знам със сигурност, е, че допреди два часа те се беспокояха, че мога да бъда убит от императрицата. Изпратиха спасителен отряд, но почти веднага се разбра, че съм под арест.

— Би било хубаво, ако можеш да отвлечеш вниманието им поне за известно време — каза замислено Гониш. — Не знам достатъчно за индивидуалните психологически особености на съветниците, нито за конкретното обвинение, за да предложа интуитивното си мнение, но ако съумееш да превърнеш процеса срещу теб в борба на веществени доказателства, това вече би било частична победа. Във всеки случай, не приемай техните решения като че ли са от самия Бог.

И си тръгна намръщен. Веднага дойде Пелди.

— Насам, ако обичате — каза младият мъж. — Съветът ще ви приеме веднага.

— Какво? — изненада се Хедрок. Топлината от приятелския разговор с И-човека бързо се разсейваше. — Искаш да кажеш, че Съветът се е съbral?

Както можеше и да се очаква, отговор не последва. И без това остро зададеният въпрос бе чисто риторичен. Изправил глава, Хедрок

последва тайния полицай през вратата, зад която се намираше залата на Съвета.

Насядалите край дългата маса мъже повдигнаха лица и го изгледаха, докато минаваше през прага. После вратата се затвори зад гърба му с леко щракване и той се отправи към масата. Спомни си за открилата се преди две години възможност да се кандидатира за едно от местата в Съвета и с изненада осъзна, че няма отговор защо се бе въздържал да го направи. Съветниците бяха с големи разлики във възрастта — като се започне от трийсет и шестгодишния гений Ансил Неър и се стигне до победелия Бейд Робъртс. Видя, че сред тях има и непознати лица. Преброи ги, все още замислен за съвета на И-човека „... превърни процеса в борба на веществени доказателства“, който практически се свеждаше до това да ги извади от самодоволното им спокойствие. И завърши преброяването с изненада: трийсет! Беше се събрали пълният Съвет на Оръжейниците. Какво ли бяха изровили срещу него, за да се съберат в пълен състав? Представи си всички тези висши сановници от близо и далеч, чак от Марс и Венера, от спътниците, водили такава борба за правото да имат свой представител, да влизат в кабинките на местните резонансни телетранспортъри, за да се появят само миг по-късно тук.

И всичко това заради него. Осъзнаването на този факт бе достатъчно да го сепне. И едновременно с това да го успокои. Гордо изправен, съзнавайки отлично впечатлението, което създаваха лъвската му грива и безспорно изпълненият му с финес и благородство външен вид, мислейки за поколенията хора, точно като тези пред него, които бяха живели и умирали, и пак живели и отново умирали, и умирали, и пак, и пак... откакто той самият се бе родил, Хедрок звънко попита:

— Какво е обвинението?

Вложи в думите цялата респектираща мощ на тренирания си глас и огромния си опит в общуването с всички възможни разновидности и групи човешки същества.

Трите думи прокънтяха като нещо много повече от обикновен въпрос. Това бе израз на неговата решимост, квинтесенция на неговата воля и на чувството му за превъзходство. И в тях прозвуча недвусмислена смъртна заплаха. Тези думи показваха, че той напълно осъзнава с какво може да завърши идването му тук. Самото изречение бе съставено така, че да му даде възможност да се възползва от старата

истина, която отдавна бе разбрал — напълно естественото нежелание на високоинтелигентните хора да унищожат някой по-умен от тях. Защото хората пред него безспорно бяха високоинтелигентни. А кой друг във вселената би могъл да действа, чувства и мисли по начин повисш от онзи, на който бе способен Хедрок — единственият безсмъртен представител на гордата човешка раса?

Съветниците неспокойно се размърдаха. Чу се как преместват крака под огледално блестящия плот на масата. Неколцина въпросително се спогледаха. Накрая Питър Кадрон се изправи:

— Бях помолен да говоря от името на Съвета — тихо обясни той.
— Аз съм в основата на обвинението срещу вас. — Без да чака отговор, той бавно огледа съветниците и продължи: — Сигурен съм, че всички тук присъстващи само преди секунди с необичайна острота почувстваха силното излъчване на господин Хедрок. Интересно е да се отбележи колко точно потвърждава онова, на което се натъкнахме, тази проява на скриваната му досега мощ. С готовност съм склонен да призная собственото си изумление от въздействието й.

— Съгласен съм — прекъсна го Дийм Лийли, мъж с изсечени черти. — Досега възприемах Хедрок като кротък, сдържан човек. Но изглежда е достатъчно малко да го притиснеш и започват да хвърчат искри.

— Не може да има съмнение — намеси се и младиятAnsил Неър, — че разкрихме нещо забележително. Трябва да намерим задоволително обяснение.

Подобна реакция беше обезсърчаваща. Намерението му бе преувеличено до неимоверност и напълно изопачено от предубедеността им, че той не е онова, за което се представя. В действителност — като интелект — тук той се намираше сред равни. Вярно, знанието, че е безсмъртен винаги бе придавало особена динамичност на самоувереността му. Освен това притежаваше свръхестествено, култивирано с векове вътрешно излъчване, някаква буквально електрическа аура, която се бе научил да потиска и всъщност почти винаги криеше зад невинната си физиономия. Разкриването на истинската му същност, макар и само за миг, но в момент, когато те бяха очаквали да зърнат нещо необичайно, ги бе накарало едва ли не да мислят, че пред тях стои извънземен. Това налагаше внасянето на коректив. Затова Хедрок възклика:

— Това е направо нелепо! Само преди час се намирах в смъртна опасност, изживявайки най-критичните за мен мигове през дългогодишната си служба в тази организация. Ситуацията бе толкова сериозна, че според мен никой друг не би съумял да се измъкне жив. И само секунди след този стрес се оказвал арестуван от собствените си приятели, без да ми бъде отправено обвинение! Питам се дали съм изправен пред Висшия съвет на Оръжейниците, или съм пред племенния огън, където вуду-жреци се занимават с прогонването на духове. Настоявам към мен да се отнасят като към лоялен гражданин на Оръжейните магазини, който няма нито едно тъмно петно в досието си. Аз съм човешко същество, а не чудовище. Така че отново питам: какво е обвинението?

Настъпи тишина. После Питър Кадрон проговори:

— Ще научите, когато му дойде времето. Но преди това... Господин Хедрок, къде сте роден?

Нима бяха стигнали чак до *това*?

Не изпита страх. Остана да стои все така, малко тъжен, но и в известна степен развеселен от това как ненадейно се бе стигнало до най-съкровената му тайна. За един дълъг миг в главата му се завъртя калейдоскопична картина от всички имена, които бе носил. Колко внимателно ги бе подбирал в началото, какво старание бе влагал в това да звучат хармонично и да изглеждат добре, когато се напечатат. А после как досадата от помпозността бе довела до цяла серия гротески: Петрофт, Дубринч, Глинцер. Добре че и тази фаза бе отминала и бе дошла другата, по време на която бе отдавал предпочтение на семпли имена, без никакви украсяващи приставки към тях, имена, които бе сметнал единствено достойни за своята непроменяща се същност. Разбира се, съществуващо досадната подробност, че всяко име трябваше да бъде свързано с място на раждане и всички останали, свързани с конкретната самоличност подробности — цяла маса досадни детайли. Не бе изключено с течение на времето да бе станал непредпазлив.

— Знаете досието ми — отговори той. — Роден съм в Централия, Средноезерните щати.

— Доста време ви трябваше, за да отговорите на този въпрос — засече го един от съветниците.

— Опитвах се да разбера какво се крие зад въпроса — хладнокръвно обясни Хедрок.

— Как се е казвала майка ви? — попита Кадрон.

Хедрок внимателно изгледа лишеното от всякакво изражение лице на съветника. Започваше да се учудва. Не бе възможно да са очаквали, че ще го притеснят с толкова прост въпрос.

— Делмайра Малтер — каза той.

— Която е имала още три деца?

Хедрок кимна.

— Двамата ми братя и сестра ми починаха още преди да навършат пълнолетие.

— Кога починаха майка ви и баща ви?

— Баща ми преди осем години, майка ми — преди шест.

Изненада се колко трудно се оказа да формулира този отговор. За един миг само се бе затруднил да използва тези две интимни понятия по отношение на двама души на средна възраст, с които така и не се бе запознал, но за живота на които бе трябвало да научи толкова много. Видя, че Кадрон се обръща с мрачна усмивка към останалите съветници:

— Нали разбирате, господа, какъв е случаят? Имаме работа с човек, чийто родители са починали, който няма живи роднини, който само преди няколко години — след като цялото му семейство е измряло — е станал член на организацията на Оръжейните магазини по обичайния начин и благодарение на талантите си, смятани за необикновени дори по времето, когато не сме подозирали колко много неща за себе си пази той в тайна от нас, бързо се е издигнал до пост на високо доверие. След което успя да ни убеди да подкрепим настоящата му авантюра. А ние се съгласихме да го сторим, обезпокоени от възможността императрицата да ни навреди по някакъв начин, ако не я държим под око по-стриктно, отколкото досега. Един от най-съществените фактори, които не бива да игнорираме, е колко малко вероятно е да се намери в огромната ни организация, с десетките й хиляди способни членове, друг човек, достоен да задържи интереса на императрица Инелда в продължение на шест дълги месеца.

— И който — намеси се Хедрок, — дори в настоящия критичен момент е само временно изведен от най-близкото й обкръжение. — Подир което завърши язвително: — Никой от вас не се поинтересува,

но точно това е резултатът от днешните дворцови вълнения. И ако ми позволите, ще уточня, че става дума за срок от два месеца.

Питър Кадрон учтиво се поклони, след което се обърна към смълчаните мъже край масата:

— Не забравяйте за това, докато разпитвам господин Хедрок за неговото образование. — После заби сивите си очи в Хедрок и каза: — Е?

— Майка ми — започна Хедрок — беше университетски преподавател. Обучаваше ме вкъщи. Както ви е добре известно, това е обичайна практика сред по-заможните от стотици години, с изискването от време на време да се полагат периодични изпити. Ще намерите необходимите документи заедно с молбата ми за встъпване в членство.

На лицето на Кадрон отново изплува мрачната усмивка:

— Семейство на хартия, образование — също на хартия, едно цяло житие, което може да бъде проверено само по документи.

Нещата започваха да вървят на зле. Не му беше необходимо да поглежда лицата на съветниците, за да разбере колко зле. Всъщност ставащото бе неизбежно. За него би било чисто самоубийство да разчита в момент на криза самоличността му да бъде удостоверена от жив свидетел. Хората, колкото и големи приятели да са, колкото и добре да им е платено, могат да бъдат накарани да кажат истината. Но никой никога не би могъл да направи нещо повече, освен това да се усъмни в надлежно издаден документ Хедрок отказваща да повярва, че тези хора имат макар и най-смътна представа каква е истината.

— Почакайте! — каза той. — Какво се опитвате да докажете? Ако не съм Робърт Хедрок, кой съм тогава?

Изпита моментно удовлетворение от озадачеността върху лицето на Кадрон.

— Точно това се опитваме да разберем — избръбори той накрая.
— Но нека задам още един въпрос... След сватбата на родителите ви майка ви продължила ли е да поддържа връзки с приятелите си от университета или с някои колеги?

Хедрок се поколеба, но без да отмества поглед от святкащите очи на съветника.

— Колко подозително според вас, нали, господин Кадрон? — произнесе той накрая с твърд глас. — Но вие сте прав. Живеехме под

наем. Работата на баща ми налагаше да се местим през няколко месеца. Съмнявам се, че вече ще намерите някой, който да си спомня за тях или за мен. Бих казал, че живеехме в сянка.

Това беше ловък психологически ход — да произнесе обвинението сам, — но Хедрок мрачно се поусмихна като чу надигащата се вълна от реплики. И в следващия миг осъзна, че Кадрон пак говори.

— … разбираме, господин Хедрок, че това не са улики, но ние не ги и представяме като такива. Знаете, че при Оръжейните магазини няма съдебни процеси в истинския смисъл на думата. При тях има преценки. И единственият валиден критерий винаги е бил един и същ: не доказателство във вина, а съмнение в невинност. Ако не бяхте се изкачили на толкова висок пост в йерархията, наказанието щеше да е много просто: щяхте да бъдете въведен принудително в състояние на амнезия с последващо освобождаване от служба. Но вие знаете прекалено много за нас, затова наказанието трябва да бъде още по-сурьово. Разбирате, че в нашето положение просто нямаме друг избор. За наше щастие ние разполагаме с нещо повече от подозрения. Може би ще пожелаете да добавите нещо към онова, което вече казахте?

— Нямам какво да добавя — късо отвърна Хедрок.

Стоеше абсолютно неподвижен, оставил съзнанието си да обхване всички аспекти на положението. Подобно „вслушване“ беше почти инстинктивно, но зад това стоеше синтезът на житейския му опит, направил възможен мигновения анализ на най-малката подробност от заобикалящата го среда. Трябваше да си възвърне по никакъв начин инициативата. Обходи с поглед пода, стените, тайното отделение отдясно… и изпита горчивина. С помощта на подмолни ходове бе успял да организира корпорация „Метеорит“, да се настани в офисите на последния етаж на хотел „Роял Ганиел“, защото тогава бе решил, че най-безопасното място за тяхното Главно управление в Имперския град може да бъде само в негова сграда и никъде другаде. Мислейки за собствената си безопасност обаче, той бе демонтиран от тази част на сградата всички активирани пръстени и резонансни устройства, от които в момента имаше отчаяна нужда. Ако не бе проявил тази „предвидливост“, сега зад онзи панел щеше да има пръстен.

Питър Кадрон най-сетне бе започнал с обвинението. Първоначално Хедрок не можеше да се съсредоточи върху думите му. Те някак се изпълзваха на слуха му. А може би той самият беше неспокоен и загрижен за ставащото. Но периферията на съзнанието му долавяше отделни фрази. Кадрон разказващ за изпращането на спасителния отряд, за поставената пред екип от психологи задача да определят максимално точно момента на неговото завръщане, изхождайки от думите му, че кризисната ситуация ще бъде предизвикана от самата императрица по време на обяд. При вземането на решение психологите бяха прегледали бързо, но внимателно психокартата му. И точно това бе извадило наяве един поразителен факт.

Питър Кадрон направи пауза. Погледът му не изпускаше лицето на Хедрок и в един момент дори изглеждаше, че той се взира, за да намери някаква скрита информация в неговите черти. Накрая съветникът каза:

— Открито бе несъответствие между вашата смелост в реална ситуация и ПП-нивото на потенциалната ви смелост. Според ПП-диаграмата вие никога не бихте помислили да останете в двореца за този опасен обяд.

Кадрон спря. Секундите бавно се точеха и изведнъж с изненада забеляза как почти всички напрегнато са се навели напред, впили погледи в него. Съветниците явно очакваха реакцията му. Това бе всичко. Присъдата бе произнесена. За миг той дори изпита облекчение. Колко абсурдно бе всичко това. После съзнанието му се върна към реалността, а тя бе, че той се намираше в присъствието на трийсетима мъже. Те нямаше да бъдат тук, при това облечени в церемониалните си одежди, ако по някакъв начин не бе застрашено самото оцеляване на Оръжейните магазини.

Техниката на ПП-диаграмите! Хедрок се опита да фокусира мислите си върху онова, което бе чувал за тази машина. Ставаше дума за едно от първите големи изобретения, направени преди много хиляди години. В началото това бе нещо доста наподобяващо имперската система на Ламбет за контрол на мислите. С времето бяха направени много подобрения и постепенно се бе стигнало до значително разширение на сферата на нейното приложение, като се стигна до оценка на интелектуалното ниво, емоционалната стабилност и други

неша. Но това никога не го бе притеснявало, понеже той притежаваше способността за частичен контрол над мислите си. Когато идваше моментът да бъде изследван, той просто синхронизираше интелектуалните си възможности с тези на измисления от него образ, за който бе решил, че най-добре подхожда на неговите цели в организацията на Оръжейните магазини.

Хедрок се отърси от тези мисли. Не, той не искаше да приеме, че съветниците разполагат с нещо съществено срещу него.

— Значи — каза той с глас, който прозвуча остро дори в собствените му уши, — оказва се, че съм бил с пет процента по-смел, отколкото ми се полагало. Не мога да повярвам. Смелостта е функция на обстоятелствата. Дори страхливец може да стане смел като лъв, ако е налице съответната мотивировка.

Противно на желанието му, тонът му бе придобил особена интензивност. Част от тревогите и опасенията му пробиваха навън и това променяща гласа му.

— Вие — отсече той — просто не съзнавате какво става. Ние не говорим за обикновена прищявка на скучаещ монарх. Императрицата е човек, зрял във всяко едно отношение, с изключение на някои несъществени подробности, и би било добре да помним, че навлизаме в петия период на династия Ишер. Всеки момент хорските брожения могат да изригнат във фонтан от събития. Двайсет милиарда души са неспокойни и въстанически настроени. Новите граници на науката и социалните взаимоотношения вече са зад близкия хоризонт и някъде от тази хаотична маса на човешки въжделания ще избухне пета, този път с космически мащаби, криза в историята на ишерската цивилизация. Единствено някакво ново развитие на нещата на най-високо ниво може да принуди императрицата да предприеме акт на насилие точно в този момент на кариерата си. Тя каза, че след два месеца сама ще ме покани да се върна и намекна, че това може да стане още по-скоро. Аз знам, че ще бъде по-скоро. Моето впечатление — аз просто не мога да ви опиша колко силно е то — подсказва, че ще имаме късмет, ако ни дадат и два дни. Две седмици най-много. — Беше се оживил. Видя, че Кадрон се опитва да му възрази, но продължи, вече неспособен да спре. Гласът му изпълваше залата: — Всички обучени налични сили на Оръжейните магазини трябва да бъдат концентрирани в Имперския град. На всяка улица трябва да

разполагаме с наш наблюдател. Флотата трябва да бъде мобилизирана в околностите на града и да бъде готова за нанасяне на удар. Всичко вече би трябало да бъде задействано. И вместо това... какво виждам? — Той направи драматична пауза и приключи с убийствена ирония: — Всемогъщият Съвет на Оръжейните магазини е потънал в академична дискусия дали един човек има право, или не, да бъде толкова смел, колкото си е позволил.

Той завърши, чувствайки, че не е оказал нужното въздействие. Съветниците седяха, без да се усмихват, напълно безстрастни. И отново Питър Кадрон наруши тишината със спокойния си глас:

— Разликата е седемдесет и пет процента, а не пет. Това е голям запас от смелост и сега накратко ще се съсредоточим върху проблема.

Хедрок въздъхна, признавайки поражението си. И се почувства по-добре. С известна горчивина разбра каква е причината. Допреди малко бе имал някаква надежда, противно на логиката. Сега вече нямаше. Намираше се в центъра на криза, причинена от научна сила, за която досега си бе въобразявал, че я държи под контрол. Оказалось се бе, че не е така. Малко по малко между тях и него се бе образувала дълбока пропаст. Способностите му за противодействие се бяха оказали безсилни пред заплахата. Опитите му да ги манипулира се бяха провалили. Животът му зависеше от нюансите в развитието на събитията през следващите секунди и минути. Той напрегнато се вслуша в думите на Кадрон:

— Искам да ви уверя, господин Хедрок — продължи съветникът, — че ние гледаме крайно сериозно на задълженията си. Но свидетелствата са неумолими. Ето какво се случи: когато психолозите откриха вариацията, в ПП-машината бяха въведени две церебро-геометрични конфигурации. Едната използваше за база старите ни данни за вашите мозъчни способности, а във втората беше заложено седемдесет и пет процентно увеличение на всяка ваша мозъчна функция — повтарям, ВСЯКА ФУНКЦИЯ, а не само смелостта. Покрай останалото, това доведе до изумителния коефициент на интелигентност, равен на 278.

— Казахте „всяка функция“ — повтори Хедрок. — Предполагам това включва идеализма и алtruизма?

Забеляза, че всички го гледат с опасение.

— Господин Хедрок — каза Кадрон, — за човек с такова ниво на алtruизъм Оръжейните магазини са само един от многото фактори в много по-голяма игра. Самите Оръжейни магазини не могат да си позволят подобна широта на възгледите. Но нека продължа. И в двете церебро-геометрични конфигурации бе вплетено по сложен начин влиянието на императрицата и понеже ни трябваше бърза симулация, наложи се да ограничим въздействието на други хора до константа с голяма стойност, модифицирана през проста осцилираща променлива...

Хедрок усети, че въпреки волята му изложението започва да го поглъща. Първоначалното му решение да прекъсва говорещите колкото се може по-често, постепенно отстъпваше пред желанието да чуе повече подробности за една наука, която се бе оказала прекалено сложна дори за огромните му интелектуални възможности. В нея ставаше дума за графики на мозъчната активност и емоционалното напрежение, изчислими с помощта на странни математически конструкции, чиито корени лежаха дълбоко в непонятните импулси на човешкото тяло и душа. Той слушаше и наблюдаваше Кадрон, който продължаваше с обвинението:

— Както споменах, проблемът беше да изпратим спасителния отряд в двореца нито опасно рано, нито прекалено късно. Междувременно успяхме да изчислим, че вашата стара ПП-диаграма изключва възможността да напуснете двореца жив, ако във ваша полза не се намеси случаен фактор от трети порядък. Тази конфигурация беше изоставена. Науката не може да залага на възможни чудеса. Втората симулация позволи да определим най-подходящия момент за 1:40 часа с вероятно отклонение от четири минути. При това положение планирахме кацане за 1:35, отчитайки, че проверката на фалшивите имперски документи за самоличност ще отнеме две минути. В 1:39 вие излязохте от асансьора. Предполагам ще се съгласите, че подобно доказателство не може да бъде отхвърлено с лека ръка.

Това беше кошмар. През всичките години, през които бе живял и планирал, внимателно изграждайки сградата на своите мечти и надежди, съдбата му се бе намирала в ПП-машината — това може би най-голямо изобретение в областта на човешкия мозък. Без да се

вслушва, Хедрок осъзна, че един от съветниците, не Кадрон, а дребен сивокос мъж, се намесва:

— Отчитайки факта, че това определено не е криминален случай в обикновения смисъл на думата, а особено предвид досегашните заслуги на господин Хедрок, аз мисля, че той има правото да получи нашите уверения, че ние гледаме напълно сериозно на всичко, което върши императрицата. За ваша информация, млади човече, персоналът ни тук бе увеличен петкратно. Може би личните ви проблеми са ви попречили да забележите, че асансьорът от аероплощадката на покрива се спуска доста по-дълго, преди да спре тук. Ние се нанесохме в още седем етажа от хотела и организацията ни наистина не спира да работи нито за миг. За нещастие, аз трябва да се съглася с господин Кадрон: Оръжейните магазини, такива, каквито са, трябва да решават случаи като вашия с жестока безцеремонност. Принуден съм да приема, че смъртната присъда е единствената възможна.

Съветниците около масата закимаха, разнесе се шепот:

— Да, смърт... смърт... незабавно...

— Момент, моля! — извиси глас над шума Хедрок. — Правилно ли разбрах, че Съветът в момента е в част от хотела, която доскоро не е била заемана от корпорацията?

Те го изгледаха неразбиращо, а той, без да изчака отговора, изтича до украсения панел в тъмната блестяща стена отляво. Всичко се бе оказалось по-просто, отколкото си го бе представял и в най-оптимистичните си мечти. Никой не го спря, никой дори не посегна да извади оръжие. Той стигна до стената, нагласи четирите си пръста, постави ги върху панела, завъртя и... пръстенът се изхлузи от скривалището си и се надяна върху показалеца му. С плавно движение Хедрок насочи светлозеления лъч върху резонансното устройство и стъпи в очертанията на телепортатора.

Нямаше време за оглеждане на познатата стая, в която се озова миг по-късно. Знаеше, че се намира в подземните хранилища на четири хиляди километра от Имперския град. Около него имаше тихо бръмчащи машини и блестящи апарати. Ръката му напипа на стената прекъсвач. Той го натисна и се разнесе свистенето на включвана мощ. Хедрок си представи как в този момент всички пръстени и активатори в хотел „Роял Ганиел“ мигновено се разрушават. Бяха изпълнили предназначението си. Знаеше, че Оръжейните магазини няма да

допуснат да им се измъкне по този начин повече от един път. Обърна се, мина през вратата и в последния миг видя смъртната опасност. Опита се да отскочи...

Прекалено късно. Седемметровото чудовище скочи срещу него. Мощните му лапи го тласнаха в стената. За миг помисли, че губи съзнание. Опита се да помръдне, да се изправи... и видя гигантският бял плъх да се хвърля отгоре му, оголил зъби.

4.

Хедрок изчака до последния възможен момент. И тогава изрева със сила, от която стаята изкънтя. Плъхът изписка и се сви в ъгъла. Хедрок виждаше как силното му треперене допълнително ускорява вече отприщения в тялото му процес на стареене. Тялото му се наклони бавно и той падна настани. Замъгленияят му поглед проследи Хедрок, който с неуверена походка отиде до нишата на плъха и поsegна към редицата прекъсвачи. Миг по-късно вече бе изключил линията, доставяща енергията, необходима за съществуването на това грамадно тяло.

Междувременно Хедрок бе забелязал разбитата в стената дупка, но не спря да я разгледа. Беше му необходима половина минута, за да открие гризача, който вече не беше уголемен физически. Накрая зърна малкото мръснобяло телце, свито под един счупен стол. Плъхът още бе жив, но изглеждаше много стар. Животното трепна, когато Хедрок го хвана и отнесе през специалното отделение в лабораторията от другата страна. Чувството, което изпитваше, нямаше нищо общо с нещастното създание, което положи в апарата на системата за събиране на данни. Това бе жалост наистина, но в голям мащаб, а не по отношение на който и да било отделен индивид. Целият живот имаше нужда от състрадание. Изведнъж се почувства сам в този свят, където хората живееха и умираха с покъртителна скорост, сякаш бяха безплътни сенки, стрелнали се за кратко под ярката слънчева светлина, за да избледнеят и изчезнат завинаги.

С усилие се отърси от мрачното си настроение и се обърна, за да разгледа отделението за животни. И в четирите клетки за плъхове всичко беше наред. Във всяка имаше ново поколение и по големината на малките можеше да прецени, че са се появили на бял свят след измъкването на плъха, предизвикало прекъсване на механичния процес.

Поправката на пораженията щеше трае прекалено дълго, но останалата част от процеса възстанови хода си с проектираната

прецизност в мига, в който той отново включи подаването на енергия. Самият процес бе крайно прост. Сложил бе началото му преди около хиляда години, поставяйки по една дузина плъхове (шест мъжки и шест женски) в четири специално построени за тях къщички. Храната се подаваше през равни интервали. Подът се поддържаше чист благодарение на остроумна лостова система. Следвайки естествения ход на нещата, всяко новопоявило се поколение израстваше и увеличаваше натиска върху пода. Когато общото им тегло достигнеше зададена стойност, автоматично се отваряше малка вратичка и рано или късно някой от плъховете излизаше през нея в тясно коридорче. Вратичката се затваряше, а системата имаше грижа да не отваря друга вратичка, докато не бъде приключено с излезлия плъх. В далечния край на коридорчето имаше примамка, а в нея бе скрит малък увеличител на Оръжейните магазини. Веднъж погълнат, увеличителят се задействаше от топлината на тялото и включваше реле, отварящо вратата към специалното отделение с форма на куб с дължина на страната дванайсет метра. Едновременно с това се включваше и движеща се лента по пода на коридора. Доброволно или не плъхът скоро се озоваваше в отделението, а вратата зад него се затваряше.

Храната в центъра на отделението активираше източника на енергия, който на свой ред включваше основната функция на увеличителя. Плъхът мигновено се превръщаше в шестметрово чудовище, чиито жизнени функции биваха ускорени почти пропорционално на разликата в размерите. Самият ход на времето за него се ускоряваше, а това означаваше бърза смърт. Когато температурата на трупа паднеше под определена граница, увеличителят се изключваше, подът се накланяше и малкото бяло телце се плъзваше върху лентов конвейер, за да бъде изсипано в машината за анализ, след което стигаше крайния си пункт, където биваше изпепелено.

После процесът се повтаряше. И пак, и пак, и пак... Това бе продължавало вече цяло хилядолетие, но крайната цел бе грандиозна. Някога увеличаващите лъчи на резонансното устройство щяха да сторят по научно контролиран начин с поредния плъх онова, което бяха сторили случайно с Хедрок преди петдесет и пет столетия. Плъхът щеше да стане безсмъртен и да се превърне в безценен обект за

изследвания. Някой ден, ако разбира се, начинанието му се увенчаеше с успех, всички хора щяха да станат безсмъртни.

В този момент от машината изпълзя картичката с данни за плъха, който едва не го бе убил. Заедно с нея имаше и три други картончета, според които някои органи бяха продължили да функционират и след смъртта. Още преди много години Хедрок бе изследвал това странно явление до изтощение. Но четвъртата картичка възбуди въображението му. Атакувалият го плъх бе преживял еквивалента на деветдесет и пет години. Нищо чудно, че бе имал време да се измъкне на свобода — бе просъществувал в гигантското си тяло цели няколко часа.

Хедрок си наложи спокойствие — той просто не разполагаше с време за изследователска работа сега. Освен това системата щеше да отдели плъха и да го изпрати не за унищожение, а в камерата за съхранение, където малкото телце щеше да изчака по-удобен ден за проучване. Защото в момента имаше по-важни неща, жизненоважни, засягащи самото съществуване на човешката раса, а той, който толкова упорито и дълго бе работил в името на бъдещето, се придържаше към принципа никога да не допуска намесата на незначителни фактори в решителни моменти като този.

Моментът изискваше бърза реакция, защото някои действия можеха да бъдат предприети само докато Съветът още не му бе отнел властта и пълномощията в рамките на организацията на Оръжейните магазини. Хедрок бързо се преоблече в един от „работните“ си костюми и стъпи в кабинката на телепортатора.

Пренесе се в един от тайните си апартаменти в Имперския град и бърза справка с часовника му показва, че са изминали само десет минути, откакто бе избягал от заседателната зала в „Роял Ганиел“. Едва ли всичките десетки хиляди членове на Оръжейните магазини вече бяха информирани, че той трябва да бъде смятан за предател. Хедрок седна пред апарата за свръзка и набра номера на Информационния център на Магазините.

— Тук е Хедрок — каза той, когато операторката се обади. — Трябва ми адресът на Дърд Кершоу.

— Да, господин Хедрок. — Отговорът бе бърз и вежлив, без никакъв намек, че името му е станало антема за Магазините. След малка пауза се чу очакваното леко щракване.

Разнесе се глас на друга жена:

— Разполагам с досието на господин Кершоу. Да ви го изпратя ли или ще пожелаете да ви го прочета?

— Вдигнете го — нареди Хедрок. — Ще си копирам онова, което ми е нужно.

Досието се появи на екрана пред него. Той откри с поглед последния адрес на Кершоу: „Трелис Майнър Билдинг 1874“. Останалата част от страницата бе запълнена с предишните адреси на Кершоу, информация за неговото месторождение, родителите му и обучението, което бе получил в детските си години.

В долния десен ъгъл имаше златна звезда. Това бе знак за заслуги, използван от Оръжейните магазини, и показваше, че Кершоу е считан от учените на Магазините за един от двамата или най-много тримата най-велики физици.

— Добре — каза Хедрок, — сега следващата страница. Страница втора подхващащ историята на живота на Кершоу от мястото, където бе свършила страница първа. Образование през юношеските години, колеж, изпити за оценка на личностните характеристики и интелектуалното ниво, първи научни постижения и накрая списък на научните му открития и изобретения.

Хедрок не се задържа върху списъка. Можеше да провери подробностите и по-късно. Сега трябваше да се възползва от това, че бе научил името на Кершоу от И-човека Едуард Гониш, а това бе късмет, който не биваше да се пропилява с мудни действия. Случайният характер на срещата им го караше да вярва, че разполага с информация, по която засега не работи никой. Вярно, че Гониш не смяташе интуитивната си оценка за Кершоу и междузвездните пътешествия за окончателна. Но думите му бяха достатъчно солидно основание за действие. Именно заради това Робърт Хедрок бе готов да посвети час, дори цял ден от времето си, в търсене на повече информация, преди Магазините да му попречат.

— Обърнете на последната страница — каза той бързо.

След малко се появи и тя. Хедрок плъзна поглед по списъка имена от дясната страна. Това бяха хората, които последни бяха правили справки с досието. Бяха само двама: Едуард Гониш и под него — Дан Нийлан. Той изгледа второто име с присвирти очи и само фактът, че сетивата му бяха особено изострени, му помогна да забележи нещо, което при нормални обстоятелства би пропуснал. Зад името на Гониш

имаше малък символ. Той означаваше, че И-човекът е поискал досието, което след това е било върнато на мястото му. Но след името на Нийлан нямаше подобен символ. Хедрок бързо попита:

— Кога е чел това досие Нийлан и кой е той?

Момичето от другата страна спокойно отговори:

— Господин Нийлан в момента е на линия, сър. Когато поискахте това досие, ние го изтеглихме от онази секция и го прехвърлихме тук. Задръжте така за момент, моля. Ще ви свържа с другата операторка.

Тя заговори с някой, когото Хедрок не можеше да види, а и гласът ѝ не се разбираше. За кратко настъпи тишина и после на екрана се появи лицето на ново момиче. То кимна, когато разбра какво го интересува и обясни:

— Господин Нийлан в момента чака в Оръжейния магазин на „Линууд Авеню“. Първото му запитване беше за неговия брат Джил Нийлан, изчезнал преди година. Когато разбра, че последният известен адрес е същият като на Дърд Кершоу, той искаше информация за Кершоу. Бяхме започнали да търсим тази информация, когато се обадихте и вие, а вашият приоритет е по-висок.

— Значи Нийлан чака в магазина на „Линууд“?

— Да.

— Задръжте го там, докато успея да се добера до него — нареди Хедрок. — Понеже нямам телепортатор под ръка, ще ми трябват около петнайсет минути.

— Ще го накараме да почака, докато му доставим досието — отговори момичето.

— Благодаря. — И Хедрок прекъсна връзката.

С известно съжаление, но без да се бави, той съблече „работния“ си костюм. Върна се заедно с него през телепортатора в лабораторията и оттам в апартамента. Облече се в нормални дрехи и се отправи към покрива на блока, където държеше в хангар частния си аеромобил.

Беше стар модел, който не бе използвал от няколко години, така че му трябваха няколко скъпоценни минути да провери двигателя и пулта за управление. Излятя във въздуха и обмисли ситуацията. Най-силно го беспокоеше изоставянето на „работния“ костюм. От друга страна, нямаше избор. Костюмът, използващ същия енергиен принцип като материала, от който бяха построени всички оръжейни магазини, беше достатъчно голям, за да предизвика смущения, ако се появеше с

него вътре, и на свой ред изпитваше подобно въздействие от страна на магазина. Само по себе си дори това не бе повод за тревога, но „въздействието“ можеше да бъде опасно, ако се проявеше близко до кожата. Беше напълно възможно да внесе в магазина личното си оръжие и активиращите пръстени без никакви странични ефекти, но „работният“ костюм бе прекалено голям. Имаше и още едно неудобство — беше вградил в костюма устройства и изобретения, още неизвестни за Оръжейните магазини. Дори само възможността някоя от неговите тайни да бъде анализирана от детекторите, с които магазините по правило бяха оборудвани, бе достатъчна причина да го остави.

Спусна се над магазина и не забеляза признания на необичайна активност. Аеромобилът му бе съоръжен с изключително чувствителни датчици, които с лекота щяха да засекат присъствието на боен кораб на Оръжейните магазини, криещ се някъде из синевата над града. Това обстоятелство му даваше резерв от приблизително пет минути — времето, необходимо на кораба да ускори и забави в атмосферата в близост до земната повърхност.

Кацна непосредствено до магазина и погледна часовника си. Бяха изминали двайсет и три минути, откакто бе прекъснал връзката с Информационния център. Това означаваше три четвърти час след бягството му от залата на Съвета. Без никакво съмнение точно в момента навсякъде се разпращаха предупреждения за него и информацията постепенно се разпростираше в рамките на огромната организация. В един момент щяха да бъдат известени и продавачите на този магазин. Въпреки че съзнаваше колко е важно да действа светковично и решително, Хедрок си наложи да слезе от аеромобила без да бърза и дори си позволи да поспре за миг, разглеждайки го отвън. Отгоре светеше обичайният надпис:

**ПРЕКРАСНИ ОРЪЖИЯ
ПРАВОТО ДА КУПИШ ОРЪЖИЕ
Е ПРАВО ДА СИ СВОБОДЕН**

Като всички подобни надписи и този сякаш се извъртя към него в мига, в който той се насочи към магазина. Тази илюзия бе обичаен ефект, използван по големите търговски улици, но въздействието бе толкова силно, че бяха известни случаи на хора, получили светлинно опиянение вследствие атаката на неколкостотин подобни реклами.

Усещането бе много приятно, защото цветовете се рееха във въздуха. Не можеше да става и дума за опасни последици от въздействието им. Съществуваше дори хапче, подпомагащо бързото възстановяване на зрението.

Магазинът беше потънал в зеленина и представляващ една прекрасна идилична картина, приканваща за отдих. Всичко изглеждаше точно както би трябвало да е. Дори надписът на витрината бе такъв, какъвто би следвало да бъде. Буквите бяха подобни на рекламата отън, а думите бяха също толкова окуражаващи:

НАЙ-ПРЕКРАСНИТЕ ЕНЕРГИЙНИ ОРЪЖИЯ В ИЗВЕСТНАТА ВСЕЛЕНА

Хедрок знаеше, че това е самата истина. Хвърли поглед върху изложените револвери и карабини и с изненада осъзна, че са изминали повече от сто години, откакто за последен път бе влизал в такова място. Магазинът му се стори по-интересен от обичайно. Хедрок осъзна в каква могъща организация се бяха превърнали Оръжейниците, пръснали магазините си в десетки хиляди големи и малки градове из необятната Ишерска империя, представляващи независима, намираща се извън закона, неунищожима и алtruистична опозиция на тиранията. Макар да знаеше толкова много, в този момент му бе трудно да повярва, че всеки магазин е по същество непревземаема крепост и че всички опити на ишерската администрация в миналото организацията да бъде унищожена, се бяха провалили.

Бързо се насочи към вратата. Посегна да я отвори, но не успя. Пусна дръжката и я изгледа изненадан. И мигом осъзна каква е грешката му. Интелигентната врата отказваше да го допусне вътре, понеже мислите му бяха ангажирани с действията, предприети срещу него от страна на Съвета. Датчиците във вратата правеха невъзможно през нея да премине нито враг на Магазините, нито слуга на императрицата.

Той затвори очи и си наложи да се отпусне, изгонвайки от съзнанието си всякакви следи от напрежението на последните часове. След малко отново опита.

Тя леко се отвори, подобно на цвете, разгръщащо венчелистчетата си. Пръстите му не усетиха никаква съпротива, сякаш под тях имаше нещо нематериално, а когато пристъпи вътре, вратата

безшумно се затвори зад гърба му и въздушната струя едва доловимо го подгласна напред.

Хедрок мина през малкото анtre се озова в голямо помещение.

5.

Беше тихо. Не се чуваше нито звук от забързания ден навън. Очите му бързо се адаптираха към мекото осветление, което идваше като отразено от стените и тавана. Той бързо се огледа и първото му впечатление бе, че в тази стая няма никой друг. Това го накара да се напрегне, защото можеше да означава само, че не бяха успели да задържат Нийлан.

А може би очакваното предупреждение се бе получило и това бе клопка.

Хедрок въздъхна и се отпусна. Ако беше клопка, шансовете му за измъкване зависеха от това, колко души са решили да пожертвват. Защото те знаеха, че няма да се предаде без бой. От друга страна, ако не бе клопка, нямаше от какво да се беспокои.

Реши да не те тревожи, поне засега.

Погледна с любопитство щандовете, подредени покрай стените и грижливо аранжирани в средата. Бяха поне дузина и всички излъчваха меко сияние. Хедрок пристъпи към най-близкия до вратата и спря поглед на четирите карабини, поставени вътре. Дори самата гледка го изпълваше с възбуда. Беше взел сериозно участие в разработването на тези сложни енергийни оръжия, но при него познаването им отблизо в никакъв случай не означаваше пренебрежително отношение към тях.

Много от оръжията все още носеха старите си имена. Но независимо дали биваха наричани „оръжия“, „револвери“ или „карабини“ приликата свършваше с това. Защото въпросните „оръжия“ не изстреляха куршуми, а освобождаваха енергия, при това под най-разнообразни форми и в най-различни количества. Някои от тях можеха да убият или унищожат дори от хиляда километра разстояние, ако се наложеше, но всички се подчиняваха на все същия принцип, който управляваше и външната врата на всеки оръжеен магазин. Точно както тя отказваше да се отвори пред полицейски офицер, имперски войник или човек, враждебно настроен към Магазините, така и тези

оръжия бяха настроени да стрелят единствено при самозащита или срещу определени животни по време на ловния сезон.

Имаха и още някои специални качества, особено по отношение на защитата и скоростта на стреляне.

Хедрок мина покрай щандовете и видя, че не е сам: в другия край на стаята седеше висок мъж, почти скрит зад последния щанд. Предположи, че това е Нийлан, но преди да отиде и да му се представи, вратата към вътрешността на магазина се отвори и на прага се появи възрастен як мъж, който пристъпи напред и каза:

— Извинете ме, господин Хедрок. Разбрах, че външната врата се отваря и се досетих, че може да сте вие, но бях започнал нещо, което просто не можех да оставя веднага.

Все още се отнасяха към него като към висша персона на Оръжейните магазини. Хедрок остро погледна продавача и прецени, че не е информиран за отнемането на привилегиите на Робърт Хедрок. Продавачът извиси глас:

— Господин Нийлан! Това е джентълменът, за когото ви споменах.

Непознатият се изправи, а Хедрок и служителят на Магазините се приближиха към него.

— Позволих си преди няколко минути да информирам господин Нийлан, че сте на път за насам — обясни продавачът. — Той се обърна към посетителя: — Господин Нийлан, запознайте се с Робърт Хедрок, висш служител на Оръжейните магазини.

Ръкуваха се и Нийлан внимателно, но и твърдо го огледа с черните си очи. Лицето му беше с тъмен тен и Хедрок се досети, че мъжът пред него скоро е пътувал до планети, на които е бил изложен на директните слънчеви лъчи.

Започваше да съжалява, че не бе имал възможност да научи повече за Дан Нийлан и изчезналия му брат. Това нямаше как да се поправи, така че важното сега бе да го заведе на някое място, където да поговорят в безопасност. Но преди да предложи това, продавачът се обади пак:

— Господин Хедрок, в момента получаваме пощата на господин Нийлан от пощенския му адрес на Марс. Така че ще разполагате с предостатъчно време да си поговорите.

Хедрок не възрази. Досети се, че в случилото се има пръст и самият той. Момичетата от Информационния център бяха намерили елегантно решение на проблема как да задържат Нийлан в магазина до неговото пристигане. Бяха предложили да прехвърлят тук пощата му от Марс с помощта на трансмитера на Магазините.

И в това нямаше нищо особено: беше им поставена най-обикновена задача и те се бяха справили с нея. Все още не бе изключено да примами Нийлан извън магазина поне за кратко. Но устните на мъжа бяха упорито стиснати, а присвитите му очи издаваха, че това е човек, всеки момент очакващ да бъде измамен по някакъв начин. Хедрок познаваше добре този тип хора и знаеше, че не е разумно да бъдат подлагани на натиск. Предложението да излязат можеше да изчака, но това не пречеше на Хедрок да покаже по някакъв начин, че не разполага с много време. Затова се обърна към продавача:

— Става въпрос за изключително важни дела, така че надявам се да не сметнете за проява на невежливост от моя страна, ако веднага пристъпя към същността.

Възрастният мъж се поусмихна:

— Оставям ви насаме — каза той и се оттегли в помещението, откъдето беше излязъл.

Хедрок придърпа един стол, направи знак и на Нийлан да седне и веднага започна:

— Ще бъда напълно откровен с вас, господин Нийлан. Оръжейните магазини имат основания да смятат, че Дърд Кершоу и вашият брат са изобретили двигател за междузвездни полети. Има индикации, даващи основание да се мисли, че императрицата на Ишер ще бъде твърдо настроена срещу идеята това откритие да стане публично достояние. Което автоматично поставя Кершоу и вашия брат под сериозна заплаха да бъдат убити или поне надеждно изолирани. Жизненоважно е да се разбере къде монтират този двигател и какво точно им се е случило. — Той завърши, снишавайки глас: — Надявам се, че ще mi кажете онова, което vi е известно.

Но Нийлан поклати глава. Усмивката му беше иронична и почти мрачна.

— Брат mi не e застрашен да бъде убит.

— Значи знаете къде се намира? — въздъхна облекчено Хедрок.

Нийлан се поколеба и когато заговори накрая, Хедрок имаше чувството, че не изрича онези думи, които бе възнамерявал да каже.

— Какво искате от мен? — попита Нийлан.

— Ами нека започнем с това кой сте вие всъщност.

Изопнатите черти на решителното лице малко се отпуснаха.

— Казвам се Даниел Нийлан. Аз съм близнак на Джилбърт Нийлан. Родени сме в Лейксайд... Това ли ви интересува?

Хедрок се усмихна с най-приятелската си усмивка.

— По-скоро ме интересува какво е станало по-нататък. Защото изразът на лицето ви ми подсказва, че оттогава са се случили много неща.

— Технически погледнато — продължи Нийлан, — в момента съм метеорен миньор. През последните десет години кракът ми не е стъпвал на Земята. Повечето от това време прекарах на Марс като хазарден играч. Преди две години спечелих на хазарт цял астероид от един пияница на име Керю. Опростих му половината от съжаление и така станахме партньори. Астероидът е пет километра в диаметър и практически е буза „тежък“ берилий. На хартия струваме милиарди кредити, но ни трябват поне още две години подготовителна работа, преди да започнем да правим пари. Преди около година имах сериозна причина да помисля, че с брат ми се е случило нещо лошо. — Той замълча. На лицето му се изписа странно изражение. — Чували ли сте за експериментите, провеждани от Института по евгеника?

— Разбира се — отговори Хедрок. Наистина започваше да разбира. — Знам, че там вършат забележителна работа, особено по отношение на еднояйчните близнаци.

Нийлан кимна.

— Значи ще е по-лесно да ви обясня какво се случи.

Той отново направи кратка пауза и след това продължи разказа си. Учените ги взели на петгодишна възраст, когато Джилбърт и Даниел Нийлан вече били развили чувство за близост и постепенно засилили тази връзка до степен, докато тя се превърнала в топла жизнена струя, в свят от подсъзнателно споделяни възприятия. Връзката между двамата станала толкова силна, че когато се намирали недалеч един от друг, те можели да обменят мисли с чистота като образа върху домашен терминал.

Тези детски години били изпълнение с щастието от споделянето на най-интимното.

На дванайсетгодишна възраст започнали опитите да ги направят различни, но без да прекъсват тази връзка. Дан бил подложен на истинското въздействие на ишерската цивилизация, подобно на дете, хвърлено в басейна, за да се научи да плува, а Джил бил изолиран и обучението му продължило с пълна сила. През тези години връзката между тях отслабвала. Вече било възможно да скриват мисли един от друг, макар че нищо не им пречело да ги обменят, когато пожелаели. Постепенно в Дан се появило странно чувство като у по-голям брат към по-малкия, докато Джил...

Тук мъжът поспря, погледна Хедрок и отново продължи:

— Мисля, че забелязах неувереността, с която Джил посреща зрелостта, в отношението му към връзките ми с жените. Това го шокираше и аз осъзнах, че имаме проблем. — Той сви рамене. — Никога не е бил поставян въпросът кой от нас ще напусне Земята. В деня на изтичане на договора ни с Института по евгеника аз си купих билет за Марс. Заминах с вярата, че Джил ще намери начин да се справи с истините на живота. Само че... — гласът му за миг загъръхна, — всичко приключи със смъртта му.

— Смъртта му ли? — изненада се Хедрок.

— Да, смъртта му.

— И кога стана това?

— Преди година. Това ме доведе тук, на Земята. Бях на астероида, когато усетих, че той умира.

— Доста време ви е отнело да се върнете — отбеляза Хедрок. И понеже забележката му прозвучава прекалено сухо, побърза да допълни:

— Надявам се, че ме разбирате: аз просто се опитвам максимално да изясня нещата.

Нийлан неохотно поясни:

— Събитието ме хвана, когато се намирахме от другата страна на Слънцето, понеже орбиталната скорост на астероида почти съвпада с тази на Земята. Трябаше да мине доста време преди да се озовем в позиция, позволяваща да излетим по орбита, достатъчно проста, за да бъде по възможностите на стария ни кораб. Така че Керю ме оставил преди седмица на един от по-евтините северни космодруми и веднага излетя обратно, но се уговорихме след половин година да ме вземе.

Хедрок кимна. Чутото го удовлетворяваше.

— И как точно почувствахте, че брат ви умира? — попита той.

Нийлан се помръдна на стола си. После с известно притеснение обясни, че е усетил болка. Според него Джил умрял в агония, но внезапно, без да очаква смъртта си. Краткото страдание прекосило за миг разделящата ги бездна на космоса и сякаш усукalo собствените му нервни окончания. Сетне изчезнал и емоционалният натиск, който през цялото това време, въпреки разстоянието, свидетелствал, че нещо ги свързва.

— И оттогава не съм почувстввал нищо — завърши той.

В настъпилото мълчание Хедрок болезнено усещаше как времето му изтича.

През последните няколко минути нуждата да се концентрира върху разказа на Нийлан го бе накарала да забрави колко скъпоценно е то. Сега съзнаваше това с подновена острота. „Върви си! Тръгни веднага!“ — крещеше някакъв вътрешен глас с особена настойчивост и Хедрок просто не смееше да го игнорира. И все пак... той се облегна на стола си и изгледа Нийлан, опитвайки се трезво да го прецени. Искаше да го вземе със себе си, а това означаваше нови трудности. Бързо пресметна нещо наум и поклати глава.

— Просто не мога да разбера как връхната точка на кризисната ситуация е била достигната преди цяла една година.

Погледът на Нийлан изведнъж потъмня.

— Смъртта на един човек рядко води до криза — каза той с посърнал глас. — Ужасно е, че твърдя това във връзка с брат ми, но такава е истината.

— Не — продължи размишленията си Хедрок, — нещо се е случило. Защото и Кершоу липсва.

Без да чака отговор, той се изправи и отиде до пулта за управление, който се намираше на стената отдясно. През всички тези минути не можеше да се отърве от чувството, че войниците на Оръжейните магазини всеки момент могат да нахлюят чрез телепортатора, който бе там. Не можеше да поеме този риск, без да организира отстъплението си.

Застана пред пулта с примигващите му светлинки. Не искаше Нийлан да вижда какво ще направи. Затова бързо активира един от пръстените си и проби с лъча му малка като игла дупчица в

деликатната схема на устройството, скрита под панела. Индикаторът веднага изгасна.

Хедрок се извърна с облекчение, но все така концентриран. Постигнатото можеше да бъде оприличено със защита на фланга, нищо повече. Във вътрешните помещения на магазина имаше друг телепортатор и нямаше никакви гаранции, че точно в този момент през него не излизат пълчища войници. А други, кацали с брониран боен кораб, може би вече се разгръщаха отвън, за да го отрежат от аеромобила му.

Рисковете, които поемаше, ставаха прекалено много. Хедрок се върна при Нийлан и каза:

— Разполагам с адреса на брат ви и бих искал да го проверя веднага. Държа да дойдете с мен. Уверявам ви, че е изключително важно да действаме без никакво забавяне. — Гласът му звучеше крайно сериозно. — Можете да ми разкажете останалата част от историята по пътя, а и обещавам, когато свършим, да ви върна тук, за да си вземете пощата.

Нийлан стана.

— Всъщност то май не остана много за разказване — въздъхната той. — Когато пристигнах в Имперския град, отидох на стария адрес на брат ми и научих там нещо, което...

— Момент — спря го Хедрок, отиде до вратата, водеща към вътрешните помещения, почука и каза: — Вземам господин Нийлан със себе си, но ще го върна за пощата. Благодаря ви за съдействието. — И без да чака отговор, се обърна към Нийлан: — Да вървим.

Отиваха към изхода, когато Хедрок се сети да попита:

— Казахте, че не сте го намерили на адреса, където е бил регистриран?

— Хазайката му ме увери — отговори Нийлан, — че той не само вече не живеел там, ами й разрешил да дава стаята под наем. Идвал по един ден в месеца, както изисква законът, така че съвестта й била чиста.

Вече бяха навън на път към аеромобила. Хедрок съзнаваше, че Нийлан му говори нещо, но беше фокусирал вниманието си към небето. Над тях прелитаха самолети, но никъде не се виждаше издълженият като торпедо силует на боен кораб. Той задържа вратичката на аеромобила си, за да може Нийлан да влезе и се вмъкна

след него. Секунда по-късно вече седеше на мястото на пилота. Отново погледна към магазина, вече по-отвисоко, но не видя нищо интересно. Магазинът си стоеше на мястото, магичният му надпис проблясваше под слънцето — символ на свободата, продължаваща вече хилядолетия, странна и нелогична свобода, устояла на най-опасната от всички атаки, които биха могли да бъдат насочени срещу нея: безграничната амбиция на онези, които държат скривъра на абсолютната власт.

Аеромобилът се издигна във въздуха. Магазинът под тях изглеждаше малък и никак незначителен в зеления си оазис. След малко той се стопи сред джунглата от небостъргачи и административни постройки, които се надигаха от всички страни. Хедрок забеляза, че Нийлан разглежда пулта за управление. Имаше нещо в него, което издаваше експерта по-убедително от всякакви думи. Мъжът прехвана погледа му и проговори:

— Виждам някои нови джаджи тук. Какво е например това? — И той посочи системата от датчици.

Въпросното устройство беше една от тайните разработки на Оръжейните магазини. Не беше чак толкова важно, така че Хедрок бе поел риска да го инсталира на летателен апарат, който по принцип би могъл да попадне в ръцете на хора, настроени враждебно към Магазините. Имперското правителство разполагаше с подобни устройства, макар и с малко по-различна конструкция.

Хедрок контрира въпроса с друг:

— Виждам, че разбираете от машини?

— Завършил съм атомно инженерство — отговори Нийлан. После допълни с лека усмивка: — Институтът по евгеника умеет да се отплаща на протежетата си.

Това беше самата истина. До този момент Хедрок бе смятал Нийлан за важна фигура единствено заради информацията, с която може би разполагаше. Беше впечатлен от сuroвия му характер, но през дългия си живот бе срещал толкова много корави и умни мъже, че бе престанал да отделя това качество като изключително. Но научната степен беше именно такова. Тя променяше нещата. Човек, познаващ изтънко тази материя, особено след като е бил обучаван по изчерпателната методика, възприета от големите университети, такъв човек би могъл сам да си определи цената, стига да пожелаеше да

работи за индустрията. Ако някога изнамереха двигателя за междузвездни полети, той щеше да бъде крайно полезен. Следователно трябваше да бъде постепенно „разработен“. Хедрок веднага се хвани на работа: извади от джоба си листа, на който бе написал последния известен адрес на Кершоу, поднесе го на Нийлан, и подхвърли:

— Ето къде отиваме.

Нийлан пое листа и го прочете на глас:

— „Стая 1874, Трелис Майнър Билдинг“... О, Боже!

— Какво има?

— Бях там три пъти — отговори Нийлан. — Намерих адреса на етикет върху куфара на брат ми в пансиона.

За миг Хедрок помисли, че това е краят на цялата му идея. Въпреки моментното объркане обаче мозъкът му веднага написа слабото място:

— „Три пъти“?

— Това е хотелска стая — поясни Нийлан. — И трите пъти, когато бях там, стаята беше заключена. Интендантът ми каза, че наемът е платен за десет години напред, но и че не е виждал никого след подписването на договора. Което било преди три години.

— Но не сте влизали вътре?

— Не, защото той не ме пускаше, а аз не изпитвах особено желание да се озова в затвора. Освен това не мисля, че бих могъл да вляза, дори да ме оставеше да правя каквото си искам. Ключалката беше защитена.

Хедрок замислено кимна. Нямаше никакво намерение да позволи на някаква ключалка да го спре. Но можеше да разбере какво препятствие са тези устройства дори за най-решително настроения, лишен от съответните инструменти. След това в главата му се появи нова мисъл. Налагаше се някъде по пътя да се отбие и да облече „работния“ костюм. Беше крайно важно да се защити по подобаващ начин, но не смееше да се задържа, защото всяко забавяне даваше на Оръжейните магазини шанс да попаднат на следите му. Накрая прецени, че онзи половин час, който би загубил, за да подсигури безопасността си, може да се окаже критично важен. Дори десетминутен аванс би бил решаващ.

Някои рискове просто трябваше да се поемат.

Стигнаха до стоетажна сграда, на покрива на която светеше надпис „ТРЕЛИС МЕЙДЖЪР БИЛДИНГ“. В първия момент Хедрок не забеляза разликата в името. Летеше на стотина стъпки над грамадната сграда, когато зърна друга, по-ниска — около петдесететажна, — увенчана с островърха кула. По-малкото чудовище бе „Трелис Майнър Билдинг“. Гледката пред очите му извика стар спомен. Сети се за двата астериода Трелис — Мейджър и Майнър, обикалящи един около друг някъде отвъд орбитата на Марс. Бяха разработвани старателно от една и съща компания. А тези две массивни сгради бяха просто страничен продукт на все още несекващия поток суровини от онзи далечен район на Сълнчевата система.

Хедрок насочи аеромобила към площадката за кацане на покрива на по-ниската сграда и не след дълго двамата взеха асансьора надолу до 18-и етаж. Беше необходим един-единствен поглед върху вратата на стая 1874, за да може Хедрок да прецени, че тя наистина е добре защитена. Вратата и касата бяха от алуминиева сплав със здравината на стомана. Ключалката беше от електронен тип и на нея имаше надпис: „При опит за разбиване тази ключалка изпраща алармен сигнал в офиса на интенданта на сградата, в полицейския участък и до всички летящи наблизо патрулни самолети“.

Оръжейните магазини бяха разработили десетки електронни устройства за преодоляване на ключалки от този тип. Най-доброто от тях бе и най-простото от всички по замисъл. То залагаше на едно особено свойство на материята и енергията. Ако дадена електрическа верига бъде прекъсната и отново възстановена достатъчно бързо (ставаше дума за скорости, превишаващи тази на светлината), токът в мига преди прекъсването щеше да тече, сякаш такова няма, а в мига след прекъсването щеше да свърже две отдалечени точки в пространството, сякаш между тях няма никакво разстояние. Сложният трансмитер на материя, наричан телепортатор, направил съществуването на Оръжейните магазини възможно, се основаваше тъкмо на това явление.

Хедрок направи знак на Нийлан да се отдръпне и пристъпи към вратата. Този път използва друг активиращ пръстен и оранжевият му пламък присветна, отразявайки се от гладката метална повърхност. След малко светлинката изчезна и той бутна вратата. Тя се отвори с леко изскърцване на отдавна неизползваните панти. Хедрок прекрачи

прага и се озова в офис, дълъг шест метра и широк три. В единия му край се виждаше бюро, няколко стола и малък шкаф за документи. В ъгъла до бюрото имаше терминал, чийто еcran бе празен и безжизнен.

Стаята бе дотолкова лишена от признания на обитаемост и очевидно неизползвана, че Хедрок изпита известно неудобство. Неволно се обрна да види Нийлан. Любопитството му бе надделяло, защото той се бе навел над ключалката и внимателно я разглеждаше. После вдигна поглед към Хедрок и удивено поклати глава:

— Как го направи?

Хедрок се досети, че въпросът се отнася до начина, по който бе отворил вратата.

— Съжалявам, това е тайна — усмихна се той. — По-добре влез, не бива да привличаме внимание.

Нийлан чевръсто се изправи, влезе в стаята и затвори вратата.

— Хващай се с бюрото — нареди Хедрок, — а аз ще прегледам шкафа за документи. Колкото по-бързо приключим, толкова по-добре.

Самият той приключи за по-малко от минута. Отделенията на шкафа бяха празни до едно. Той бутна последното на мястото му и се отправи към бюрото. Нийлан тъкмо надничаше в най-долното чекмедже и Хедрок забеляза, че то също е празно. Нийлан затвори вратичката и бавно се изправи.

— Това е — каза той. — Сега какво?

Хедрок не отвърна веднага. Имаше още способи, които можеха да бъдат опитани. Може би щяха да се натъкнат на нови нишки за разплитане от наемния договор. Възможно бе да направят проверка и в комуникационната компания. Оттам можеха да научат с кои номера са били водени разговори от апаратът в тази стая. При достатъчно време, Хедрок бе уверен в това, отговорът можеше да се намери.

Но точно това беше проблемът. Времето бе единственото нещо, което не би могъл да си поиска. За пореден път се удиви как така Оръжейните магазини още не са попаднали на следите му. В дните, когато той самият бе шеф на Отдела за координация и контрол, още след първото споменаване на името на Кершоу от Съвета, щяха да му бъдат необходими само минути, за да научи всичко съществено за него. Не бе в състояние да си обясни защо неговият заместник, способният и изключително умен възпитаник на И-човеците, Джон Хайл, се представя толкова зле. Каквато и да бе причината за

закъснението, то едва ли щеше да продължи още дълго. Така че трябваше да напуснат тази стая колкото се може по-бързо.

Той се обърна и се отправи към вратата. И спря... Ако излезеше оттук, къде щеше да отиде? Така че бавно се обърна. Навсякъв претърсването не беше извършено достатъчно внимателно? Дали в бързината не беше пропуснал нещо?

Налагаше се да остане и да провери още веднъж.

Първоначално огледът бе също толкова непродуктивен. Погледът му бавно се премести от прозореца към бюрото, но той отхвърли всеки предмет: бюрото с празните му чекмеджета, също така празната канционерка, столовете, самата стая, и тя практически празна с изключение на минимума мебелировка, без никакви механизми или апарати с изключение на терминала. И тук погледът му спря.

— Терминалът — прошепна той. — Ама разбира се!

Той тръгна към апаратата и спря, видял въпросителния поглед на Нийлан.

— Бързо до стената — каза той и посочи стената до терминала.

— Не бива да те вижда.

— Кой? — попита Нийлан, но послушно се отдръпна на указаното място.

Хедрок включи терминала. Беше бесен на себе си, че не бе направил този опит още с влизането си в стаята. Години наред бе живял в света на Оръжейните магазини, обкръжен от терминали, настроени на определен канал, на такива, свързани последователно един към друг, на други, които дори нямаха възможност за набиране, през цялото време бе зависил от правилното функциониране на собствените си терминали, свързващи една сграда с друга. Така че бавното осъзнаване на възможната роля на този апарат бе равносилно на самоубийство.

Измина минута, но еcranът на апаратата оставаше празен. Втора минута... беше ли това някакъв звук? Не бе сигурен, но му се стори, че шумът идва от апаратата... някакво провлачване или... меки стъпки? Каквото и да бе, то внезапно спря и настъпи пълна тишина. Хедрок си представяше неуверен мъж, изправил се пред апаратата в двоумение дали да отговори на повикването. Трета минута... Хедрок започна да предузеща поражението си, защото изтичащите минути бяха скъпоценни.

В края на петата минута се разнесе оствър мъжки глас:

— Да? Кой е там?

Хедрок вече се бе подготвил какво да отвърне, но преди да успее да отвори уста, гласът отново проговори, този път още по-остро:

— За обявата ли е? Обадиха се да ми кажат, че щяла да излезе едва утре. Защо не ми позвъниха да ме предупредят, че все пак са я публикували днес? — Явно беше сърдит и за втори път не изчака отговор, а попита: — Атомен инженер ли сте?

— Да — потвърди Хедрок.

Не му беше никак трудно да го каже. Бързината, с която другият бе стигнал до напълно погрешен извод, го улесняваше да промени историята, която беше съчинил за случая. Първоначалното му намерение бе да се представи за Дан Нийлан и да обясни, че е намерил този адрес в личния багаж на брат си. Смяташе „да не демонстрира мекушавост по повод кончината на своя брат“, а по-скоро да намекне, че го интересува само наследената недвижима собственост. Този подход му се бе струвал разумен и още продължаваше да му изглежда правilen, но най-важна щеше да бъде реакцията отсреща. Тя или щеше да подскаже съществуването на някаква симпатия към живия брат на Джил Нийлан, или щеше да бъде неприязнена. А можеше и изобщо да липсва, което също щеше да бъде важно.

Хедрок замълча, но не се наложи да чака дълго.

— Вероятно се чудите какво налага този странен метод за наемане на работа? — обади се гласът от терминала.

Хедрок изпита леко съжаление към този човек. Той, изглежда, с особена острота съзнаваше необичайнотта на собствените си действия и поради това смяташе за нормално всеки друг също да недоумява. Най-добрият начин за действие беше да приеме предлаганата му линия на поведение.

— Изненадан съм, ала реших да пробвам — отговори той. Мъжът се изсмя някак злобничко.

— Радвам се да го чуя. Предлагам работа за около два месеца, за което съм готов да плащам по осемстотин кредита седмично, но не искам да ми се задават въпроси. Става ли?

Все по и по-любопитно, мислеше си Хедрок. Реши, че моментът оправдава проявяването на известна предпазливост, затова бавно попита:

— И какво се очаква да правя?

— Нищо повече от посоченото в обявата. Ремонт на атомни двигатели. Е — този път въпросът прозвучва безапелационно, — какво ще кажете?

И тогава Хедрок зададе интересуващия го въпрос:

— Къде трябва да се явя?

Но мъжът отсреща замълча.

— Да не бързаме толкова — обади се гласът след малко. — Не съм склонен да съобщя важна информация, а след това да чуя отказ. Предполагам съзнавате, че ще ви плащам два пъти повече от нормалното. Искам ясно да чуя, че сте заинтересуван.

— Точно такава работа търся — увери го Хедрок.

Не се вълнуваше много от скритата зад предпазливостта на другия вероятност да става дума за незаконни дела. Дори проблемът на Нийлан му изглеждаше някак второстепенен. Беше почти сигурно, че в цялата история има и убийство, но какво бяха един-двама мъртви в повече за човек, пред чийто поглед в небитието се бяха преселили поколения човешки същества? Целите, които Хедрок си бе поставил, бяха на съвсем друго ниво.

Междувременно гласът вече обясняваше:

— ... пет преки на север по 131-ва улица, после девет преки в източна посока, докато стигнете номер 1997 на 232 авеню, Център. Това е висока тясна сива сграда. Не е възможно да се пропусне. Позвънете отдолу и чакайте отговор. Разбрахте ли?

Хедрок бързо си записа скъпоценния адрес.

— Разбрах. Кога да се явя?

— Веднага! — В гласа звучеше откровено заплашителна нотка.

— Искам да е ясно, че няма да допусна да се отбиете на друго място. Ако държите на тази работа, трябва да дойдете с обществен аеромобил и аз знам точно колко време ви е необходимо, така че не се опитвайте да ме изиграете. Очаквам ви след десет минути.

„Господи, ще мога ли някога да мина и през моя апартамент?“ — помисли си и Хедрок обеща на глас:

— Става.

После изчака. Екранът на терминалата стоеше все така празен. Мъжът явно не се интересуваше как изглежда бъдещият му работник.

В следващия момент се чу изщракване и Хедрок разбра, че връзката е прекъсната.

Явно това означаваше край на интервюто за назначаване на работа.

Без да се бави, той използва един от пръстените си, за да се подсигури, че този терминал повече никога няма да бъде използван от друг човек. После се обърна — Нийлан се бе приближил. Беше едър мъж с гъвкаво тяло, висок почти колкото Хедрок.

— Добра работа — каза той. — Майсторски си изиграхте ролята. Какъв беше адресът? Номер деветдесет и седем на коя улица?

— Да се махаме оттук — предложи Хедрок.

Тръгнаха към асансьора. Мозъкът на Хедрок трескаво работеше. Питаше се какво да прави с Нийлан. Този човек можеше да бъде ценен със знанията си, а можеше и да се окаже прекрасен помощник за самотник като него. Но все още бе прекалено рано да му се доверява във всичко. Освен това не бе имал време да измисли никаква фiktивна версия на миналото си, която да му спечели подкрепата на Нийлан.

Асансьорът полетя към покрива и Хедрок рече:

— Според мен най-добре е да се върнеш в магазина на „Линууд“ и да си прибереш пощата, докато аз се запозная с този тип. След това наеми стая в хотел „Ишер“ — ще те намеря там. Така ще можем да свършим цялата работа в по-кратък срок.

Въсъщност той имаше и други съображения. Колкото по-рано се върнеше Нийлан в магазина, толкова по-вероятно бе да стигне там преди отряда на Оръжейните магазини. А ако го чакаше в хотел вместо в собствената си стая, това щеше да затрудни издирането му. Фактът, че не бе съумял да чуе адреса правилно, го поставяше в по-малка опасност.

— Можеш да ме оставиш на първата спирка за аеротаксита — предложи Нийлан. — И все пак, какъв бе онзи адрес?

— Ще ти го напиша преди да слезеш — обеща Хедрок. Вече бяха на покрива и той за миг се стресна, понеже няколко аеромобила застрашително пикираха към площадката. Но когато кацнаха, от тях излязоха само мъже и жени, които не обърнаха никакво внимание на двамата мъже, насочили се към аеромобила на северната писта.

Щом излетяха, Хедрок забеляза примигващия знак на спирка за обществени аеромобили, спусна се към нея, извади лист хартия и

написа: „Номер 97 на 131-ва улица“. Секунда по-късно кацнаха. Той сгъна листчето и го даде на Нийлан, който слезе от машината. Стиснаха си ръце.

— Успех — каза Нийлан.

— Не се връщай в стаята на брат си — предупреди го Хедрок.

После затвори вратата и миг по-късно вече беше във въздуха, опитвайки да се измъкне над основния поток на трафика. През задното стъкло видя Нийлан да се качва на обществен аеромобил. Не бе сигурен дали Нийлан не бе разбрал, че е получил грешен адрес.

Експертите на Оръжейните магазини естествено можеха да използват техниката на асоциативния разпит, за да измъкнат от подсъзнанието му точния адрес. Нийлан сигурно помнеше думите на някакво ниво, но налучването на правилната асоциация щеше да отнеме време. Всъщност Хедрок не възразяваше Магазините да научат правилния адрес. Докато насочваше машината към него, той извади друг лист и написа верния номер. Сложи го в плик и го адресира: „Питър Кадрон, корпорация «Метеорит», хотел «Ганиел», Имперски град — да се предаде с обедната поща на 6-и“. Това беше утре.

При нормални обстоятелства той щеше да работи за Магазините. Целите, които те си поставяха, практически бяха и негови, и бе истинско нещастие, че целият Съвет така се бе подплашил от единствен човек — от него самия. Но това бе факт, а подобна емоция неизбежно щеше да повлияе на ефективността на работата им. Имаше индикации, които потвърждаваха този извод: голямото забавяне в проследяването на връзката „Кершоу“ показваше, че действията им не защитават по най-добрая начин собствената им кауза. От своя страна, Хедрок не изпитваше никакви съмнения какво трябва да предприеме. По време на криза той си вярваше безрезервно. Имаше наистина и други хора — не по-малко добри професионалисти и дори не по-малко смели — но на тях им липсваше неговият жизнен опит и неговата готовност да поема дългосрочни рискове.

Бе напълно възможно той да бе единственият, който бе наясно, че това е една от големите кризи в критичното от историческа гледна точка управление на Инелда Ишер. Можеше да се окаже, че от успеха до поражението има само няколко минути разлика. Никой друг не бе по-способен от него да използва тези минути по най-рационалния начин.

Малкият му аеромобил мина над 232-ро авеню, Център, и той кацна на площадката на 233-то авеню. Бързо се отправи към ъгъла на проката, пусна плика в пощенската кутия и, вече по-спокойен, продължи към адреса. Справка с часовника му показва, че са изминали единайсет минути от разговора с бъдещия му работодател. Не беше чак толкова зле.

Малко неочаквано пред него се появи търсената сграда. Хедрок продължи, без да забавя ход, но я огледа критично. Постройката беше грозна, някак непропорционално висока за основите си. Подобно на сива игла тя се забиваше в прихлупленото небе и се извисяваше на сто, може би и повече метра. В нея имаше нещо неестествено. Никакви надписи не подсказваха какво може да има вътре. Тясна, покrita с плочи пътека водеше от тротоара до единствената виждаща се врата, която бе на нивото на улицата. Той натисна бутона на звънеца, опитвайки да си представи Джилбърт Нийлан в деня на неговата смърт да се приближава по същата пътека до същата врата, да влеза през нея и да изчезва завинаги. Нещо в тази картина му се губеше и той се замисли, опитвайки се да разбере какво, когато познатият му вече оствър глас проговори от малкия говорител над вратата:

— Доста се забавихте.

— Не съм се отбивал никъде — невъзмутимо отговори Хедрок.

Настъпи тишина. Хедрок знаеше, че мъжът се старае да прецени колко време наистина би отнело някому да дойде тук от „Трелис Майнър Билдинг“. Резултатът от изчислението явно беше благоприятен за него, защото гласът нареди:

— Минутка.

Външната врата започна да се отваря. Хедрок видя широко и високо входно помещение, но мястото, където стоеше, не му позволяше да прецени колко високо. Той обаче забрави за размерите на помещението, когато забеляза, че полуотворената врата е изработена от тъмен метал с необичайна шарка. Цялата вътрешна стена, в която бе монтирана тази врата, бе пак от същия метал. Хедрок влезе и спря, поразен от общото въздействие. Вътрешната стена беше от така наречената стомана на Фършиング — високоустойчива сплав, използвана изключително за направата на корпусите на космически кораби.

Странната сграда бе хангар за космически кораб. И корабът се намираше в нея.

Корабът на Кершоу! Това беше само предположение, но скоростта, с която се развиваше частното му разследване изискваше да действа така, сякаш всичките му догадки и предположения са верни. През главата му прелетяха и някои други мисли. Джил Нийлан, братът на Дан, не беше умрял на Земята, а по време на полет в космоса. Това на свой ред би трябвало да означава, че междузвездният двигател е бил изпитан преди цяла година. Но какво можеше да обясни странното поведение на хората на борда на този кораб? Нима Кершоу, гениалният изобретател, би се крил така страхливо, само защото някой е загинал по време на изпитателен полет? Едва ли беше и поради някакъв страх от императрицата. Той несъмнено е знаел, че може във всеки момент да си осигури подкрепата и закрилата на Оръжейните магазини. Всички учени, заслужили почетната звездичка в досието си, биваха дискретно уведомявани, че „откритите“ лаборатории на Магазините са винаги достъпни за тях. А в по-редки случаи на някои от тях даже се предоставяше и „поверителна“ информация.

Застинал на място, Хедрок реши, че Кершоу сигурно също е мъртъв. Мислите му потекоха още по-стремително и цялото му същество се настрои за решителни действия. Въпросът сега бе да влезе ли веднага, докато има тази възможност, или да излезе и да се върне, облечен в „работния“ си костюм.

Въпросите бяха такива, че отговорите идваха автоматично. Ако си тръгнеше сега, това положително щеше да събуди подозрението на человека, с когото бе говорил. А ако останеше и завземеше кораба, това щеше да реши целия проблем с двигателя.

— Какво има? — обади се острият глас, когато мислите му стигнаха до тази точка. — Какво чакате? Вратата е отворена.

Значи вече бе събудил известно подозрение. Но в гласа имаше и ясно доловима тревога. Човекът, който и да бе той, определено искаше да разполага с атомен инженер. Следователно Хедрок имаше тънко психологическо предимство. Което му даде възможност напълно откровено да отбележи:

— Току-що установих, че това е космически кораб. Аз не искам да напускам Земята.

— О! — Последваха няколко секунди пауза. След това гласът напрегнато добави: — Момент, моля. Сега ще изляза. Ще ви докажа, че всичко е точно както трябва да бъде. Този кораб не може да излети, докато не бъдат ремонтирани двигателите.

Хедрок изчака. Нямаше да се учуди, ако се окажеше, че доказателството се състои в използването на оръжие. Въпросът бе само колко мощно. Не че дори това би променило нещата. Той щеше да влезе, макар и започвайки в по-неизгодна позиция, отколкото би пожелал. Рано или късно щеше да се открие възможност да използва пръстените си. Докато разсъждаваше, вътрешната врата, която до този момент бе само открайната, се отвори докрай. Зад нея имаше трета врата, която също беше отворена, а през нея се виждаше летящо във въздуха високоенергетично оръжие, монтирано на антигравитационна платформа. Трите цеви бяха насочени към Хедрок с механична неподвижност. Гласът пак се обади, отново през говорител:

— Сигурно носите оръжие на Магазините. Надявам се, че сега сам виждате колко безполезно би било то пред излъчвател с мощност 90000 цикъла. Така че просто изхвърлете револвера си през вратата.

Хедрок, който не носеше обикновени оръжия, спокойно отговори:

- Не съм въоръжен.
- Разгърнете палтото си.

Хедрок се подчини. След кратка пауза гласът каза:

- Добре, влизайте.

Без да каже нито дума, Хедрок мина през двете врати, всяка от които се затръшна зад гърба му с метален грохот, в който се долавяше безжалостна окончателност.

6.

Хедрок направи крачка напред, платформата се измести настрани и в главата му нахлу калейдоскоп от впечатления. Първо видя, че се намира в командния отсек на кораба, а това бе доста странно, защото по правило този жизненоважен за кораба отсек трябваше да се намира в средата. Имаше само едно обяснение — той се намираше в средата, но в такъв случай хангартът продължаваше сто метра надолу в добавка към стоте нагоре. Следователно той бе в двестаметров космически кораб, т.е. истинско чудовище.

— Е — прекъсна мислите му стържещият глас, — какво ще кажете?

Хедрок бавно се обърна към онзи, който го беше задържал насила. Съгледа човек с издължено бледо лице, на около трийсет и пет години. Той вече бе избутал подвижната платформа нагоре, а сам стоеше изправен зад прозрачен защитен екран. Разглеждаше Хедрок с големите си кафяви подозрителни очи.

— Виждам, че става дума за нещо дяволски забавно — отговори Хедрок. — Но понеже имам спешна нужда от пари, ще приема работата. Не знам дали ме разбирате.

Психологът в него бе напипал правилната струнка. Мъжът се поотпусна. После леко се усмихна и накрая заговори, полагайки видими, но не съвсем успешни усилия да се държи по-сърдечно. Дори си позволи известна непринуденост:

— Това вече е друг разговор. Надявам се и ти да ме разбереш — мислех, че изобщо няма да влезеш.

— Този кораб ме изненада — призна Хедрок. — Кой би допуснал, че се намира в центъра на града? — Струваше му се, че е важно да подчертае този момент. Трябваше да наблегне колко ново и неочекано е всичко това за него, което щеше да създаде впечатлението, че не е имал никаква предварителна представа за съществуването на кораба. И продължи в същия дух: — Е, щом

взаимно се разбираме, има шанс работата да потръгне. Надявам се, предложението за осемстотин на седмица остава?

Мъжът кимна.

— И докато сме на тази тема, нека бъде ясно, че няма да ти дам възможност да избягаш.

— Какво имате предвид?

Човекът се усмихна саркастично. Беше повече от ясно, че откровено се забавлява. Гласът му бе студен и напълно уверен:

— Ами просто ще живееш на кораба, докато не свършиш работата.

Хедрок не се изненада. И все пак той възрази, защото предполагаше, че от него се очаква точно това.

— Виж какво, нямам нищо против да остана тук, но не ми харесва тона ти. Какво има? Мога да те уверя, че не обичам да си пъхам носа в чужди работи. Но понеже през няколко минути ми изтърсваш по нещо ново... е, тогава имам право да знам за какво все пак става дума.

— Дори не се надявай — предупреди го мъжът.

— Как се казваш? — настоя Хедрок. — Какво чак толкова ще стане, ако ти науча името?

Настъпи тишина. Издълженото лице се смръщи. Накрая човекът сви рамене с безразличие.

— Е, мога да ти го кажа. — И той злорадо възкликна: — В края на краишата, тя го знае. Казвам се Рел Гриър.

Името не говореше нищо на Хедрок с изключение на това, че не беше Дърд Кершоу. А що се отнасяше до изпусната думичка „тя“, Хедрок се досещаше за кого става дума.

— Ела насам! — отсечено нареди Гриър. — Искам да ти дам работни дрехи. Ето тук... — Той, изглежда, забеляза едваоловимото колебание на Хедрок и добави: — Или може би си прекалено свенлив, за да се съблечеш пред други хора.

— Не, не съм свенлив — каза Хедрок, пристъпи напред и взе дрехите, в които трябваше да се преоблече. За миг се зачуди дали да рискува да запази пръстените, или да ги свали. После вдигна поглед и обясни: — Все пак бих искал да разгледам този защитен костюм, преди да му доверя живота си.

— Действай. Ако нещо не е наред, той ще стане погребалният ти костюм.

— Точно така.

Размяната на реплики, колкото и кратка да бе, му донесе важна информация. Беше му достатъчен един поглед върху специалното облекло, за да се увери, че всичко е както трябва. Този вид работно облекло, предназначено за атомните техници, имаше дълга история — ако нещо с него не беше наред, облеклото губеше огледалния си блъсък. Това пред него беше съвсем изправно, но подмятането на Гриър подсказваше, че този човек не разбира абсолютно нищо от тия работи. Изводите бяха важни и многозначителни. Докато преглеждаше тъканта на облеклото, за да спечели време, Хедрок трескаво разсъждаваше. Гриър вече бе дал ясно да се разбере, че корабът не може да излети. Ако това бе истина, то можеше да означава, че двигателите са демонтирани. В такъв случай нивото на радиацията в това помещение сигурно бе значително. Понеже предстоеше да вземе важно решение, последният извод се нуждаеше от проверка. Той вдигна поглед и зададе въпроса.

Гриър кимна, но погледът му стана внимателен.

— Да, разглобих ги — потвърди той, — но междувременно реших, че не е моя работа да се занимавам с тях.

Хедрок се направи, че не е разbral.

— Нещо не схващам. Работата е проста.

— Имам си по-важни занимания — сви рамене Гриър.

— Не съм чувал за колеж, който би дипломирал като специалист по ремонт на атомни двигатели човек, който не може да ги слоби отново. Къде си учи?

— Защо не облечеш най-после този костюм? — загуби търпение Гриър.

Хедрок бързо се съблече. Не беше удовлетворен от резултатите на опита си да установи колко добър механик е Гриър. Но краткият им разговор му помогна да вземе решение. Ако в двигателния отсек имаше радиация, той не можеше да вземе пръстените със себе си. Антирадиационният костюм бе ефективен само когато в него нямаше метал и макар че вероятно можеше да му се открие шанс да използва пръстените срещу Гриър преди да е възникнала някаква опасност, рисъкът не си струваше. Налагаше се да изчака.

Бяха му необходими секунди да се преоблече. После двамата тръгнаха към вътрешността на кораба.

След малко се озоваха в царството на машините. Грамадни двигатели от класически тип — блестящи овални чудовища, подредени на пода в огромната зала. Хедрок ги преброи още докато бяха на горната площадка на стълбите. Бяха седемнайсет и той се досети, че от него се очаква да прояви изумление.

— Но това са двигатели от по трийсет милиона цикъла — възклика той изненадано. — Откога е необходимо кораб под триста метра дължина да има повече от два, при това единият резервен?

Видя, че Гриър се наслаждава на изненадата му.

— Този кораб е едно съвсем ново изобретение — каза той самодоволно. — Възнамерявам да го продам. В момента съм в преговори, при това от няколко седмици насам, със самата императрица. — Той присви устни и продължи без подкан: — Реших да ти кажа това, докато слизахме. Не че ти влиза в работата, но просто искам да ти спестя догадките, а може би и ровенето насам-натам. Сега знаеш как стоят нещата. Нейна е идеята всичко да бъде държано в тайна. И горко му на всеки досадник, който ѝ се изпречи на пътя. Земята ще му се види тясна, освен ако не е човек на Оръжейните магазини. Ето, това е, разбра ли?

Всичко наистина беше много по-ясно, отколкото си представяше самият Гриър. Великият учен Кершоу бе наел Джил Нийлан, Гриър и сигурно някои други, чиито имена все още оставаха неизяснени, за да му помогнат в реализацията на неговото откритие. Гриър се бе възползвал от някоя удобна ситуация, бе избил всички на борда и бе установил контрол над кораба.

Хедрок се качи по стълбата, водеща от двигателния отсек към ремонтното отделение едно ниво по-високо. Започна да разглежда инструментите, усещайки зоркия поглед на Гриър. Не така забележимо той на свой ред също наблюдаваше Гриър. За пореден път се опитваше да разбере колко знае той. Тук имаше преместващи се лебедки, механизми за фиксиране на големи детайли в дадено положение, техника за заваряване, полиращи машини — всичко в съответните мащаби, — готови за незабавно използване, както му показва един поглед върху индикаторите за мощността. Централният въпрос бе колко знае Гриър?

Онзи стоеше до него и го гледаше в ръцете. Хедрок разглоби един от инструментите и доста аматьорски се захвани да го сглобява. Бавеше се нарочно и накрая Гриър каза:

— Нагласил съм си местенце горе над ремонтната работилница. През следващите два месеца ще прекарвам повечето време там. Не че не ти вярвам, но така ще мога да те наблюдавам да не ровичкаш ненужно из кораба.

Хедрок не отвърна нищо. Не смееше да проговори, за да не издаде с гласа си обхваналото го вълнение. Гриър окончателно се бе разкрил. Не беше нужно повече да го проверява. Гриър не бе учен. И само след няколко минути, когато се качеше в стаичката си, проблемът за контрола върху кораба щеше да бъде решен.

Най-досадното бе, че Гриър май изобщо не мислеше да се качи на горното ниво. Беше се лепнал за него като човек, едновременно жадуваш за компания и страхуваш се от нея. В друг момент и с друг човек Хедрок сигурно би изпитал някакво съчувствие, защото ако имаше емоция, която той можеше да разбере, това бе чувството за самота.

Но имаше и друга причина, поради която искаше този тип най-сетне да се махне. Едно от най-удивителните неща в разговора му с Гриър бе това, че той още не го бе попитал за името му. Хедрок нямаше намерение да казва, че е Дан Нийлан — бе решил да заяви, че предвид особената ситуация смята за най-добре да запази самоличността си в тайна. Незаинтересоваността на Гриър обаче му се видя подозрителна.

В този миг Гриър наруши мълчанието:

— Как така човек с твоите способности е останал без работа?

Това звучеше като начало на разпит. Понеже все още не ставаше дума за името му, Хедрок бързо отговори:

— Загубих маса време по планетите. Хлапашка работа!

Гриър изглежда се замисли над чутото, понеже не каза нищо в течение на следващите няколко минути. Накрая проговори:

— И какво те накара да се върнеш тук?

Тук не можеше да има никакви колебания. Ако Гриър се качеше горе и претърсеше дрехите му, щеше да намери името на Дан Нийлан, записано в тефтерчето му. Тази възможност трябваше да се има предвид.

— Смъртта на брат ми — отговори Хедрок.

— О, брат ти е умрял?

— Да. — Това беше историята, която бе възнамерявал да разкаже. Сега можеше да го стори и без да използва имена. — Праща ми издръжка. Когато престанах да я получавам, направих някои проверки и се оказа, че го няма вече цяла година. Не бил регистриран никъде. Ще ми трябва половин година, за да продам недвижимата собственост... Нали знаеш, липсата на регистрация в наше време се приема като доказателство за смърт.

— Знам — увери го Гриър.

Настъпи мълчание, добре дошло за Хедрок, който искаше Гриър да може да осмисли чутото. Ако Гриър се натъкнеше на бележката за Нийлан, за Хедрок щеше да е добре дошло да си помисли, че двамата братя не са изгаряли от братска любов.

— Минаха повече от десет години, откакто го видях за последен път — поясни Хедрок. — Да ти кажа правичката, вече бях престанал да го възприемам като брат. Не ми пукаше дали е жив, или мъртъв...

— Смяташ ли да се върнеш в космоса? — поинтересува се Гриър.

— А, не — Хедрок поклати глава. — Отсега нататък за мен съществува само Земята. Тук е много по-интересно.

— Аз пък не бих разменил последната си година в космоса за всички удоволствия на Имперския град — призна Гриър.

— Всеки с вкуса си... — започна Хедрок.

И спря... Желанието му този човек колкото се може по-скоро да се махне отстъпи пред ново съображение. Откриващо се възможност да получи информация. Изненада се, че досега не се е досетил. А всичко беше пред очите му. „Последната си година в космоса“ — ама разбира се: Кершоу, Джил Нийлан, Гриър и без съмнение други хора бяха излетели с този кораб в изпитателен междузвезден полет. Най-вероятно бяха отишли до някоя от близките звезди — Алфа Центавър, Сириус или Процион... въпреки всичките си години живот, Хедрок се развълнува, докато изброяващо наум тези известни имена.

Емоцията от думите на Гриър бавно угасна. Още не беше съвсем ясно какво точно се бе случило, но в едно нямаше съмнение: Гриър искаше да говори. Следователно можеше да бъде подведен да каже още нещо.

— Моята представа за живот не се свежда до бродене из космоса в търсене на астероиди. Правил съм го достатъчно дълго и знам.

— Ха, астероиди! — избухна Гриър. — Ти луд ли си? Да не мислиш, че императрицата на Ишер се интересува от астероиди? Това е сделка за стотици милиарди кредити. Чу ли ме? И тя ще ги плати!

Той възбудено закрачи по площадката и изведнъж се обърна към Хедрок:

— Знаеш ли къде съм бил? Аз... — Той мълкна, мускулите на челюстта му конвулсивно се свиха. Накрая мрачно се усмихна. — О, не, не знаеш. И няма да научиш. Нищо няма да измъкнеш от мен. Не че би имало никакво значение, но... — Той спря и изгледа Хедрок, след това рязко се извърна, изкатери се по стълбата и изчезна на горното ниво.

Хедрок хвърли поглед към стълбичката, осъзнал, че е дошъл моментът да действа. Огледа с индуктор за прозрачност металния таван и накрая удовлетворено кимна. Дебелина десет сантиметра, обикновена сплав от олово и „тежък“ берилий с модифицирана атомна решетка. Пак индукторът му позволи да провери къде точно седи Гриър, защото не бе трудно да различи размитата му фигура с книга в ръка. Но не беше сигурно дали я чете.

Хедрок беше съвсем хладнокръвен и уверен в себе си. Знаеше, че Гриър си седи горе и самодоволно си въобразява, че ситуацията е под контрол. Този невежа си беше довлякъл отнякъде кресло в това празно помещение, без дори да се запита защо е празно. А истината бе, че то играеше роля на изолиращ слой, крайно необходим в места, където има отделяне на значителни количества енергия — това бе старо правило, рожба на чисто практическа необходимост. То отдавна се бе превърнало в закон и хората дори бяха престанали да обръщат внимание на факта, че опасността съществува и че срещу нея са били взети предпазни мерки. За учени от ранга на Кершоу или Нийлан нуждата от подобна защита бе нещо толкова естествено, че на тях най-вероятно не би им и хрумнало, че другите даже не подозират за нейното съществуване.

Това безкрайно устройващо Хедрок.

Той придърпа тежката машина за полиране точно под мястото, където бе седнал Гриър, и завъртя фино набраздената работна повърхност нагоре. След това започна да пресмята на ум. Гриър

тежеше около седемдесет и пет килограма; две трети от това се равняваше на петдесет. За по-сигурно му трябаше сила на удара, достатъчна да убие човек с тегло четирийсет и пет. Гриър не му изглеждаше в особено добра физическа форма.

Освен това се налагаше да вземе под внимание и наличието на десетсантиметровия под. За щастие имаше пристрастна формула, включваща коефициента на еластичност. Той направи пресмятанията, внесе необходимите корекции и натисна бутона.

Гриър се свлече. Хедрок се качи горе и го видя да лежи с разперени ръце и крака. Огледа неподвижното тяло и се убеди, че няма счупени кости и че сърцето му бие. Това беше добре. Мъртвият не може да отговаря на въпроси. А имаше много въпроси, които трябаше да бъдат зададени.

Наложи му се доста да посмята, за да получи задоволителна конфигурация от силови линии, която да задържи Гриър в относително удобна поза, позволяваща му да движи ръцете и краката, както и да извърта тялото си, но достатъчно надеждна, за да остане в нея, ако потрябва — завинаги.

7.

Следващият половин час Хедрок прекара в обиколка на кораба. Имаше много заключени врати и препълнени складови помещения, които той подмина, без да се задържа. Искаше да добие общо впечатление от вътрешността и не го напускаше чувството, че трябва да бърза.

Онова, което видя по време на беглия си оглед, не го задоволи. Разполагаше с космически кораб, който не бе в състояние да напусне хангара си: нещо повече, за него самия щеше да е опасно да напусне кораба сега, когато бе получил контрол над него.

Заштото бе ясно, че корабът се охранява. Фактът, че не бе видял войници на Инелда, не доказваше нищо. Те най-вероятно носеха т.нар. „наметала на невидимостта“. За императрицата би било крайно нежелателно да привлече вниманието на наблюдателите на Оръжейните магазини чрез струпване на правителствени войски. Хедрок бе минал по привидно пустата уличка и бе влязъл в този забележителен кораб, преди командирът на охраната да бе имал време да вземе решение как да действа.

Ако това бе вярно, тогава значи бе невъзможно да се махне оттук, без да бъде задържан за разпит. Не смееше да поеме този риск. Какво му оставаше в такъв случай? Без да бърза, той се върна в стаята на Гриър и го намери в съзнание. Мъжът го гледаше със смес от ярост и страх.

— Само не мисли, че ще се измъкнеш просто така — заплаши го той с глас, който трепереше. — Когато императрицата научи, ще...

— Къде са другите? — пресече го Хедрок и разшири въпроса си:
— Къде са Кершоу и... — той за миг се поколеба — моят брат Джил?

Очите на Гриър се разшириха. Той потръпна и кресна:

— Върви по дяволите!

Но нямаше никакво съмнение, че е изплашен.

Хедрок спокойно продължи:

— Мисля, че е време да започнеш да се беспокоиш какво би станало, ако реша да те предам на императрицата.

Лицето на Гриър посърна. Той проглътна с мъка и с внезапно пресипнал глас заговори:

— Не бъди глупак! Тук има достатъчно и за мен, и за теб. И двамата можем да станем богати, но трябва да внимаваме... корабът е обграден. Допусках, че ще поискат да вкарат някого и затова те посрещнах с онова оръдие... просто в случай, че и някой друг опита да се вмъкне с теб.

— Искам да знам за терминала — прекъсна го Хедрок. — Възможно ли е да се обадим през него?

— Само минавайки през терминала в „Трелис Майнър Билдинг“.

— О! — Хедрок се начумери. Този път беше надхитрил сам себе си. Беше му се сторило логично да извади от строя онзи терминал и да попречи на другите кандидати за работата да се обадят. Но не бе очаквал, че следата води право при самия междузвезден кораб. — А кой държи връзка с този терминал тук?

— Един господин, казва се Зайдел — навъси се Гриър.

Хедрок за миг се замисли, после се сети откъде му е познато това име. От масата на императрицата — преди няколко месеца. Един от сътрапезниците бе споделил отвращението си, че Инелда използва услугите на подобно същество. Хедрок бе запомнил отговора ѝ: „Бог е направил хората — бе казала тя, — и пак Бог е създал Зайдел. Така, както учените ми използват плъхове в лабораториите си, така и аз използвам Зайдел. Отговаря ли това на въпроса ви?“ — високомерно бе попитала тя.

Но мъжът, който бе засегнал темата, бе известен с хапливия си език и тутакси отвърна: „Разбирам. Досега в лабораториите си имахте човешки същества, които експериментират с плъхове, ето че намерихте и плъх, който да експериментира с хора.“

Ядовитата забележка бе накарала Инелда да поруменее и бе довела до отсъствието на мъжа за цели две седмици от масата ѝ. Беше ясно обаче, че тя имаше работа за Зайдел. А това бе крайно неприятно, понеже изключваше възможността да се предложи подкуп — тази важна добавка към съвременната ишерска цивилизация. За Хедрок това в никакъв случай не означаваше поражение. Той натовари Гриър на антигравитационна платформа, както бе опакован, качи се заедно с

него в горната половина на кораба и го остави в едно от спалните помещения. След това подхвани втора разузнаваческа обиколка. Този път, макар вече да бе ясно, че всяка секунда е ценна, оглеждаше всичко много внимателно.

Мина през всяка стая и използва мощна дрелка, за да се справи с по-упоритите ключалки. Личните каюти над залата с командния пулт му отнеха най-много време. Но Гриър бе минал през тях преди него. Не бе останало нищо, което би могло да издаде какво се е случило с последния обитател на всяка от каютите. Несъмнено Гриър бе разполагал с предостатъчно време, за да унищожи уликите, и го бе използвал добре: нямаше нито писма, нито лични принадлежности, нищо, което да притесни един убиец. Но търсенето не беше безполезно. Хедрок откри скъпоценната находка в носа на кораба, в един въздушен шлюз. Напълно оборудван спасителен модул, задвижван от две копия на мощните двигатели, които бе видял в двигателния отсек, и нагласен в специална шейна. Малкият модул — малък само в сравнение с кораба, защото беше дълъг поне трийсетина метра — изглеждаше в идеално състояние и готов всеки миг да полети.

Хедрок внимателно огледа пулта за управление и забеляза, че до обикновения ускорител има лъскав бял лост с надпис „Безконечен двигател“. Това означаваше, че малката ракета също е съоръжена с двигател за междузвездни пътувания. Теоретично погледнато, той можеше да седне пред контролния пулт, да излети във въздуха и да се понесе в космоса със скорости, непостижими за преследващите кораби. Разгледа подробно пусковия механизъм. Всичко беше автоматично. Достатъчно бе модулът да се плъзне по шайната, използвайки обикновения си ускорител, и това щеше да задейства люка на въздушния шлюз, чиято конструкция му позволяваше да се отваря и затваря с висока скорост. Модулът щеше да излети, люкът щеше мигновено да се затвори — и това беше всичко.

Вече нямаше никакво съмнение — той можеше да избяга оттук. Хедрок излезе от спасителния апарат и се спусна в контролната зала, където бе попаднал при влизането си в кораба. Колебаеше се. Само няколко часа след бягството си от двореца той вече притежаваше междузвездния кораб. Беше успял там, където силите на императрицата и на Оръжейните магазини се бяха провалили. Не подценяваше постигнатото. Успехът бе станал възможен само

благодарение на старата му тактика в кризисна ситуация — да върви напред към целта, без да се съобразява с рисковете. Но сега бе дошъл моментът да бъде малко по-предпазлив, а това пораждаше ред взаимосвързани проблеми. Как би могъл да предаде грамадния кораб на Оръжейните магазини, без да застраши личната си безопасност и без да постави началото на битка между бойните флотилии на правителството и на Магазините? Решаващият фактор бе, че последните нямаше да получат бележката му с този адрес преди обед на следващия ден.

При нормални обстоятелства този интервал би изтекъл без никакви усложнения. Но за нещастие наблюдателите отвън бяха видели непознат да влиза в кораба. В мига, в който Зайдел съобщеше това на императрицата, тя щеше да се изпълни с подозрения. Може би щеше да остави на Гриър малко време да се свърже със своя агент и да даде приемливо обяснение. Но едва ли щеше да чака много дълго. Сигурно вече бе направила няколко опита да се свърже с Гриър. Хедрок седна в креслото пред пулта, впери поглед в индикатора на терминала и се концентрира върху ситуацията.

След пет минути нещо щракна, индикаторът за повикване замига и се разнесе melodичен звън. Това продължи две минути, след което спря. Хедрок чакаше. Тринайсет минути по-късно всичко се повтори. Периодичността беше ясна. Зайдел сигурно бе инструктиран да звъни през четвърт час. Ясно беше, че ако корабът продължи да не отговаря, ще бъдат предприети ответни действия.

Хедрок слезе в двигателния отсек и се захвани да монтира един от двигателите. Изглеждаше малко вероятно да успее да сглоби и двата двигателя, които му трябваха, за да излети с този голям кораб, но си струваше да опита. В началото се качваше в контролната зала на всеки час, за да се убеди, че опитите да се свържат с кораба продължават. После монтира при себе си един терминал и го свърза с онзи в контролната зала. Така можеше да контролира позвъняванията, без да прекъсва работата си.

Можеше само да гадае какво ще предприеме Инелда, когато запасите ѝ от търпение се изчерпят. Но трябваше да допусне, че вече е мобилизирана флотата си с идеята, ако междузвездният кораб опита да се изпълзне, тежките оръдия на бойните машини да го свалят в небето, преди да е набрал скорост.

Същата възможност правеше рискован опита да избяга със спасителната капсула. Ако го сваляха, това би поставило край на извежданата мечта на човека да достигне звездите. Планът му беше да забави акцията на силите на императрицата до момент, когато биха се открили повече възможности за бягство. И само тогава, но не и миг преди това, да вложи всичко в опит да постигне безусловна победа за себе си и Магазините. Беше обаче немислимно да успее преди утре по обяд.

В шест часа вечерта — осемнайсет часа преди крайния срок — не се чу никакъв звън. Петнайсет минути по-късно — също. Хедрок изтича до кубрика, хапна набързо и отнесе сандвичи и кафе на Гриър. Изключи една от силовите линии, за да му позволи да се храни сам, използвайки едната си ръка. В 6:29 беше отново пред терминалата. Минута по-късно индикаторът отново отказа да замига. Или предстоеше приемането на някаква нова стъпка, или Инелда бе решила да изчака да мине нощта. Хедрок не можеше да остави това на шанса. Той включи предавателния канал на терминала — само звука, без видеото — и набра номера на най-близкия полицейски участък. Смяташе да се престори, че няма представа какво става навън. Интересно, но му позволиха да набере целия номер.

Познатото щракване бе първата индикация, че връзката е осъществена. Преди човекът от другата страна да успее да каже нещо, Хедрок прошепна:

— Полицията ли е? Аз съм пленник на борда на космически кораб. Спасете ме, моля ви се!

След дълга пауза един мъжки глас също прошепна:

— На коя площадка е кацнал корабът?

Хедрок даде адреса и сбито обясни, че е нает да ремонтира някакви атомни двигатели, но е бил насила задържан от човек на име Рел Гриър.

— Къде е Гриър? — прекъсна го гласът.

— Лежи в кабината си горе.

— Момент така — каза гласът.

Последва нова пауза, нарушенa от добре познатия му глас на императрица Инелда:

— Как се казвате? — попита тя.

— Даниел Нийлан — отговори Хедрок и припряно добави:

— Моля ви, побързайте. Гриър може да слезе всеки миг. Не искам да ме хване тук.

— А защо просто не отворите вратата и не излезете?

Хедрок се беше подготвил и за този въпрос. Обясни, че Гриър е блокирал от командния пулт механизма за отваряне и затваряне на вратата.

— Ясно — каза императрицата и замълча. Хедрок си представяше как бързият ѝ мозък визуализира ситуацията и преценява възможностите. Изглежда, вече бе мислила по тези въпроси, понеже почти веднага продължи: — Господин Нийлан, обаждането ви в полицията беше прехвърлено в щаба на правителствена тайна служба. Причината е, че без да знаете, сте се оказали въвлечен в ситуация, в която са замесени интереси на правителството. — И тя бързо добави:

— Само не изпадайте в паника.

Хедрок реши, че е най-добре да не казва нищо.

Инелда продължи все така бързо:

— Господин Нийлан, можете ли да включите апарата си на видео? Много е важно да разберете с кого говорите.

— Мога да го включам така, че да ви виждам, но за съжаление предавателният блок е изваден.

— Знаем колко неприятна е за Гриър мисълта, че някой може да го види — кисело отбеляза тя. — Но нека не се бавим сега. Аз държа да ме видите.

Хедрок щракна ключа и изчака образът на императрицата да се фокусира. После се поколеба няколко секунди и накрая смяяно възклика:

— Ваше величество!

— Познахте ли ме?

— Да, да, но...

Тя го прекъсна:

— Господин Нийлан, вие се намирате в уникалното положение да бъдете въвлечен във велики дела. Вашето правителство, вашата... императрица... изискват вярната ви и лоялна служба.

— Ваше величество — помоли я Хедрок, — извинете ме, но ви моля да побързате!

— Ще бъда пределно ясна и се надявам да ме разберете. Днес следобед, веднага след като бях информирана, че непознат млад мъж

— да, говоря за вас — е влязъл в космическия кораб на Гриър, аз разпоредих екзекутирането на капитан Хедрок — шпионин на Оръжейните магазини, — когото бях толерирала до този момент в двореца.

Хедрок бе наясно, че бъркаше нарочно времената на събитията и смесваше истина с лъжа, но беше абсурдно да се опита да я поправи. Направи му впечатление, че не се съобрази с желанието му да побърза. Хрумна му, че тя гледа на обаждането му като на неочеквана възможност, но и че много не я интересува какво може да се случи на някой си Даниел Нийлан. Вероятно смяташе, че винаги може да се договори отделно с Гриър и може би бе права. Инелда продължи с напрегнато лице и нисък, но уверен глас:

— Казвам ви всички тези неща, за да илюстрирам максимално убедително твърдостта си да постигна това, което съм решила. Гледайте на съдбата на капитан Хедрок като на пример какво може да сполети онези, които дръзват да ми се противопоставят, както и на другите, които се провалят в онова, което им бъде заповядано да изпълнят. Чуйте какво искам да направите вие: от този момент нататък се считайте за войник на правителствена служба. Ще продължите да се преструвате, че ремонтирате двигателите на кораба и ще се стараете да създадете у Гриър впечатлението, че вършите онова, за което ви е наел. Но ще се възползвате от всеки удобен миг, когато не ви наблюдава, за да разглобите онези двигатели, които все още работят. Уверена съм, че това може да се извърши по такъв начин, че само експерт да забележи, че нещо не е наред... Сега ме чуйте много добре. В момента, в който парализирате двигателните възможности на кораба, трябва да се опитате да ни известите. Ще бъде достатъчна само една дума. Включете терминала и кажете „Сега“, „Готово“ или нещо подобно и ние ще нахлуем вътре. Имаме осем свръхоръдия, всяко с мощност от по сто милиона цикъла, и сме ги разположили на позиция. Тези оръжия са толкова мощнни, че всяко от тях може да изстреля само един заряд, след което ще се разтопи. Но осем заряда, концентрирани в една точка на стената, ще доведат до нейното разпукване най-много до три минути. Това е планът. И така ще бъде. Двайсет и четири часа след успешното приключване вие ще получите огромно възнаграждение за сътрудничеството ви.

Гласът ѝ загълхна. Тялото ѝ се отпусна. Пламъкът в погледа ѝ угасна. Изведенъж на устните ѝ се появи топла и пленителна усмивка. Тя тихо завърши:

— Надявам се, Дан Нийлан, че бях съвсем ясна.

Не можеше да има никакво съмнение, че е така. Въпреки опита си от предишните им срещи, Хедрок я гледаше очарован. Явно се бе оказал прав, предвиждайки, че императрица Инелда ще играе изключително важна роля при всяка кризисна ситуация в тази смутна епоха. Тигрицата в нея си бе показала ноктите, а те бяха от стомана и жадуваха за насилие. Душата на тази жена беше изтъкана от огън.

Мозъкът му започна да анализира изводите, които можеха да се направят подир казаното от нея. Тя бе споменала, че мощните оръдия вече са изведени на позиция, готови да изстрелят изпепеляващия си заряд. Нищо чудно неговото обаждане да бе отложило атаката в последния миг. Най-лошото бе, че ако заподозряха нещо нечисто, можеха да ударят всеки момент. Всъщност тя нямаше от какво да се опасява. Корабът отдавна не бе в състояние да помръдне и единствено спекулирайки с неведението им, той можеше да се надява да спечели време до критичния обед на следващия ден.

Гласът на императрицата прекъсна мислите му:

— Зайдел, поеми нещата! — заповяда тя.

На екрана се появи около четиридесет и пет годишен мъж с тъмносиви очи, извит клунообразен нос и тънки стиснати устни, цепнатината между които разсичаше напряко лицето му. Устните му се извиха в неприятна усмивка, но когато мъжът заговори, гласът му остана напълно безизразен:

— Чухте заповедта на нашата славна повелителка. Смятайте се за войник, призван да изпълни дълга си по отношение на човек, спрямо когото не може да има съчувствие. Мошеникът Гриър абсолютно съзнателно се е опълчил срещу Короната. Той държи контрола върху открытие, което застрашава устоите на държавата и което в никакъв случай не бива да става обществено достояние. Гриър смята себе си за достоен да преговаря с правителството и действайки от позиция на временен имунитет, поставя невъзможни искания и се държи по начин, присъщ единствено на предателите. Наел ви е да ремонтирате кораб, който той предлага за продан, с очевидното намерение да го приведе в състояние, годно за полет, така че да може

да избяга след като е получил парите, които иска. Самият факт, че е предприел ремонт, който би отнел дълго време, показва, че предателството, което готви, е внимателно обмислено... При това положение — слушайте ме внимателно! — ако се окаже наложително или изобщо, ако ви се открие такава възможност, вие имате разрешение да убийте Гриър като враг на държавата, в името на Нейно величество Инелда, императрица на Сънчевата система и велик наследник на династията Ишер. За всяко ваше действие, имащо връзка с изпълнението на поставените ви задачи, вие сте упълномощен с надлежните правителствени пълномощия. А сега, преди да прекъсна връзката, имате ли някакви въпроси?

Тези хора явно смятаха сътрудничеството му за нещо подразбиращо се от само себе си. Хедрок добре съзнаваше, че ако наистина бе обикновен, случайно попаднал в тази ситуация атомен техник, щеше да е онемял от ранга и поста на хората, говорили с него. Но за нещастие на Инелда, тя бе човекът, подпомагащ неговите цели, а не той — нейните.

В този миг осъзна, че от него очакват отговор.

— Нямам въпроси — прошепна той. — Аз съм лоялен поданик на нейно величество. Разбирам всичко.

— Добре. Ако не се обадите утре до единайсет сутринта, ще атакуваме. Надявам се, че ще се окажете достоен за доверието на императрицата.

Чу се щракване. Хедрок също изключи терминалата си и отново слезе в ремонтното отделение. Беше разтревожен от дадения му срок. И все пак му се струваше, че ще може да издейства отсрочка от поне час, а защо не и повече.

Взе хапче за ободряване и се залови с двигателите. Малко след полунощ завърши фината настройка на първия, така че вече разполагаше с половината от мощността, необходима му, за да задейства кораб с тези размери. Качи се горе, хапна и пак се захвани за работа.

Докато се трудеше над втория двигател, осъзна, че действа на базата на недоказани предположения. Предполагаше например, че тези двигатели са това, за което ги смята. Така или иначе този кораб, изглежда, беше отишъл до близка звезда и се бе върнал оттам, за да се

спусне в тесния като ножница хангар. Но бе факт и че в момента той зависеше от машини, които нямаше как да провери предварително.

Часовете просто летяха. В девет и десет той изведнъж осъзна колко много време е минало. По негова преценка оставаха му около два часа, за да приключи и с втория двигател, което означаваше, че му е необходима някаква отсрочка. Нахрани Гриър, закуси набързо и продължи с втория двигател до дванайсет без двайсет.

Плувнал в пот, но все още неприключил, той се обади на Зайдел. Онзи моментално се появи на екрана и беше ясно, че изгаря от нетърпение. Очите му проблеснаха, устните му потрепнаха.

— Да? — изляя той.

— Не! — каза Хедрок и бързо заговори: — Гриър току-що се качи в командната зала. Беше до мен цялата сутрин, така че едва сега мога да направя това, което искахте. Не мога да свърша преди дванайсет и половина или дори един час. Нека бъде един за сигурност. Ще...

Образът на Зайдел избледня и бе сменен от този на императрица Инелда. Зелените ѝ очи бяха леко присвiti, но гласът ѝ беше спокоен.

— Приемаме забавянето — каза тя, — но само до дванайсет. Свършете работата, оставете терминала включен, само на глас, разбира се, и извадете от строя тези двигатели!

— Ще се постараю, ваше величество — прошепна Хедрок. Беше спечелил още един час.

Върна се обратно към деликатната задача да извърши фината настройка на атомния двигател. От време на време виждаше отраженията на изпотеното си лице в блестящите метални повърхности на инструментите, които използваше. Усещаше, че е напрегнат, и в никакъв случай не беше уверен, че работата, която върши, има някакъв смисъл. Знаеше, че някъде там високо в небето е изведена в атакуващи позиции правителствената флота. Шансовете Оръжейните магазини да се намесят изненадващо в последния момент с всяка секунда намаляваха. Представи си пристигането на обедната поща в корпорация „Метеорит“. Писмото му до Питър Кадрон с адреса тук щеше да бъде предадено бързо, но Кадрон можеше да е на заседание, можеше да се е прехвърлил с телепортатор на обратната страна на Земята, най-сетне просто можеше в този момент да обядва. Пък и хората невинаги бързат да отворят пощата си, сякаш животът им

зависи от това. Следователно имаше известна вероятност съветникът да прочете писмото към един или дори два часа следобед.

В единайсет и трийсет, изморен до мозъка на костите си, Хедрок разбра, че двигателят няма да е готов навреме. Продължи да работи, просто защото звукът на инструментите му щеше да убеди Инелда, че изпълнява добросъвестно заповедта й. Но разбираше, че е дошло времето за вземане на решение. Трябваше да се добере до спасителния модул. Както и да се развиеха нещата, това бе най-добрият му шанс за бягство. А понеже на него също бе монтиран междузвезден двигател, това правеше модула толкова важен, колкото беше и корабът. Успееше ли да се измъкне, хората щяха да имат звездите. В противен случай, ако го сваляха, тогава... но имаше ли смисъл отсега да обмисля последиците от поражението? Или щеше да бъде убит моментално, или щяха да го пленят.

Но как да се добере до модула при този включен терминал? С монтирането на терминала в двигателния отсек той бе успял да създаде илюзията, че може да говори само когато Гриър го няма. Това му бе позволило да забави атаката с цял час. За нещастие искането на Инелда контактът да не бъде прекъсван сега му създаваше неудобства. В момента, в който преустановеше работата си, тишината щеше да събуди подозрението на Инелда и Зайдел. По груба преценка му бяха необходими около пет минути, за да се добере до модула. Прекалено дълго време. Следователно трябваше да предприеме още един опит да я заблуди. Хедрок се поколеба за миг, после пристъпи към терминала и прошепна високо:

— Ваше величество?
— Да?

Отговорът бе толкова бърз, че той си я представи как седи пред цяла редица терминали, контролирайки лично всички аспекти на операцията: хората в бойните кораби, войниците зад мощните оръдия, него самия, дори Зайдел.

— Ваше величество, невъзможно ми е да извадя всички двигатели извън строя в поставения от вас срок. Тук има седемнайсет двигателя, а аз съм свършил каквото трябва само с девет. Ще ми позволите ли да предложа нещо?

— Слушам. — Но тонът й не обещаваше нищо.

— Имам идея да се кача горе и да се опитам да надвия Гриър. Кой знае, може да успея да го изненадам.

— Да. — В гласа ѝ се долавяха неестествени нотки. — Да, пробвай. — Тя се поколеба, после продължи: — Нийлан, мисля, трябва да знаеш, че започвам да те подозирам.

— Не ви разбирам, ваше величество.

Но тя сякаш не го бе чула.

— От вчера следобед се мъчим да установим контакт с Гриър. Досега винаги е отговарял най-много с час закъснение, така че неговото мълчание до момента е най-меко казано крайно съмнително. Още повече, че от негова гледна точка, ние бихме могли да се обадим, за да приемем абсурдните му искания и да се съгласим с нелепите му условия... Нека да го кажа така — продължи тя хладно: — Нещата стигнаха твърде далеч, за да рискуваме в последния момент. Имаш разрешението ни да се кациш и да нападнеш Гриър. Всъщност, аз ти заповядвам да се държиш като войник и да му попречиш с всички сили да излети с кораба. Но за да избегнем неприятностите в случай, че оформящите се съмнения в твоята лоялност имат някакво основание, аз издавам заповед в същия този момент да бъде предприета атаката. Ако си имал някакви свои планове, забрави за тях и се опитай да ни сътрудничиш. Качи се горе, докато атаката се развива, и направи каквото можеш с Гриър. Но повярвай, най-добре ще е да побързаш.

Гласът ѝ постепенно се засилваше и вече беше напълно ясно, че дава заповеди по други терминали. В един момент Хедрок я чу да вика: „Напред!“

Той вече се качваше по стълбичката. Забави се да отвори дебелата антирадиационна врата, после изтича по стъпалата, все още хранейки надеждата, че каквото и да се случи, ще може да излезе над земното ниво, преди някой да съумее да му попречи.

Първият удар го разтресе. Корабът се заклати. Силата надмина всичките му очаквания. Главата му се замая и за един кратък миг помисли, че губи съзнание. Продължи все така устремно нагоре, но в сърцето му се загнезди страхът от поражението. Вторият титаничен удар го отхвърли към стената. Все пак той успя да се справи и продължи да се изкачва, борейки се със страшната умора, опитваща се да го надвие. Попита се дали Инелда съзнава какво прави. Поредица от

верижни реакции, всяка от които с продължителност милиони единици... това беше опасно близо до атомна експлозия.

И тогава дойде третият удар. От носа му бликна кръв, тънки струйки потекоха от ушите му. Четвъртият удар — той смътно съзнаваше, че е преполовил пътя до контролната зала — го свали на пода. Той се изтърколи почти половината стълбище надолу. Петият удар го завари съвсем без сили.

Знаеше, че това е поражението, но някак машинално продължаваше да се изкачва и дори се изненада, когато стигна следващото ниво. Шестата невъобразима експлозия го догони в основата на дългото стълбище и го завъртя като лист, подхванат от буря. В същия миг погледът му попадна на голямата массивна входна врата, която се откъсна от пантите си, полетя към него и едва не го събори, преди с грохот да се стовари на пода. Това беше седмият удар.

Той побягна от болката като животно, спусна се с едно ниво и затвори вратата. Остана така, смъртно уморен, облегнат на стената. Някакви викове го извадиха от ступора. Гласове, изненада се той, при това вътре в кораба? Поклати глава, отказвайки да повярва. Но гласовете се приближаваха и изведнъж истината, проби пелената на съзнанието му.

Те бяха вътре. Бяха им стигнали само седем изстрела.

Някакъв Човек извика от другата страна на вратата, до която се бе изправил Хедрок:

— Бързо, разбийте я! Арестувайте всички на борда!

8.

Хедрок започна да отстъпва. Бавно, защото мозъкът му отказваше да се съсредоточи, а рефлексите му бяха напълно изключили. Сякаш беше сведен до нивото на някакъв първичен организъм, благодарение на най-високата концентрация на енергия, освобождавана някога срещу цел, в която има човек.

Спускаше се по стълбите с подгъващи се колене. Надолу, надолу... някакво подсъзнателно чувство го предупреждаваше, че може би слиза в гроба си. Не че имаше кой знае къде да се избяга. Вече бе подминал складовите помещения, идваше ред на стаята, в която се бе справил с Гриър, след това ремонтното отделение, после двигателния отсек, след това...

След това...

Появи се лъч надежда. Защото имаше начин. Корабът бе загубен окончателно, разбира се. А заедно с него и надеждите на милиарди човешки същества, които биха могли да отнесат факела на цивилизацията до най-отдалечените звезди на Вселената — шансът им, съдбата им, надеждите им за повече щастие им бяха отнети. Но може би имаше мъничко надежда за него самия. Той стигна до двигателния отсек и изключи съзнанието си за всичко останало, освен работата, която му предстоеше да свърши. Беше му необходима цяла скъпоценна минута, за да открие кои от редицата прекъсвачи управляват осветителната и силовите подсистеми на кораба. В течение на тази минута подът се разтресе още веднъж, вероятно когато вратата, която бе заключил, отстъпи пред усилията на атакуващия отряд. Миг по-късно виковете на мъжете започнаха да се приближават.

Хедрок се зае да изключва прекъсвачите. Искаше да изгаси осветлението в горната половина на кораба. Това вероятно щеше да ги забави още някая минута. Вече бе забелязал къде се намира пробивната машина, която му бе необходима. Изнесе я на антигравитационна платформа, избути я две нива по-долу от ремонтната работилница, където се намираше, и я вкара в

помещението на конверторите, което бе на дъното на кораба. И тук, въпреки волята си, въпреки че всяка секунда бе може би критично ценна, Хедрок спря и се загледа в онова, което сигурно беше самият междузвезден двигател.

Това беше съкровището, заради което се водеше цялата тази битка. Вчера — колко отдавна му се струваше, че е това — не бе намерил време да слезе чак тук долу. Днес — днес времето трябваше да му стигне. Той свали блока за индуциране на прозрачност от гигантската дрелка и фокусира всепроникващия му лъч върху деветметровия цилиндър на двигателя. Видя образуващата се тъмна мъгла и осъзна провала на намерението си. Металът беше прекалено твърд и много дебел. Имаше много извивки и отразяващи плоскости. Никакъв индуктор на прозрачност не би могъл да проникне до сърцевината на този двигател.

Победен, той се извърна и се затича, тласкайки пред себе си платформата с дрелката, която наистина беше безтегловна, но притежаваше маса, а следователно и инерция, и се съпротивляваше на изтощените му мускули. Той мина през първата врата нания шлюз, после през втората, след това и през третата, и спря като вкаменен. Беше събирал всичките си резерви от сили и енергия, за да пробие под наклон двуметров тунел през земята до повърхността. Оказа се, че е излишно. Дупката и тунелът бяха точно там, където бе смятал да започне. Верига от слаби светлинки очертаваше плавно издигащия се тунел.

Моментът не беше най-удобният да си задава въпроси защо съществува този тунел. Хедрок сграбчи индуктора на прозрачност, промъкна се покрай вече ненужната пробивна машина и се вмъкна в тунела. Оказа се доста дълъг — той едва ли би разполагал с времето, необходимо да свърши цялата тази работа. Щълът на изкачване беше не повече от двайсет градуса и слабият наклон означаваше по-дълъг път, но това беше добре дошло. Колкото по-далеч от кораба излезеше, толкова по-големи бяха шансовете да не го забележат.

Стигна до края неочеквано. Тук имаше метална врата и като използва индуктора, той можа да установи, че зад нея има празно подземно помещение. Вратата беше с обикновена ключалка, така че безшумно се отвори пред него и се затвори зад гърба му, запечатвайки тунела без никакви видими следи. Именно майсторството на

изработката подтикна Хедрок към прозрението. Досега бе предполагал, че Гриър се е върнал от Центавър преди много време. Но имаше и друго обяснение. Не Гриър, а Кершоу и другите бяха построили всичко това. Съвсем обяснимо и те са били загрижени за контактите си с външния свят. Напълно възможно бе Гриър даже да не е подозирал за съществуването на този тунел. Всъщност — Хедрок беше уверен в това — Гриър едва ли би го оставил сам в двигателния отсек толкова близо до този изход, ако бе знал за него. Гриър — неспособен да бъде нещо повече от момче за всичко — сигурно е бил зает с контактите по терминалата. Двамата гениални учени Кершоу и Нийлан бяха помислили за всяка възможна опасност отвън, но бяха пропуснали да се защитят от собствения си служител.

Потиснат, Хедрок тръгна към стълбите отляво. Някъде по средата стълбището се разклоняваше. Лявата част отвеждаше до украсена врата, зад която — така показва индукторът — имаше кухня. Значи, трябваше да избере дясната.

Хедрок остави индуктора на стълбите — нямаше вече да му трябва. Изправи се, отвори втората врата и излезе под ярките слънчеви лъчи. Намираше се в задния двор на голяма изоставена къща. Видя тучна морава, градина, гараж за аеромобил и висок плет с врата в него. Вратата водеше към улица, излизаша на оживен булевард.

Хедрок забърза към булеварда. Искаше да разбере къде точно е излязъл и на какво разстояние от кораба се намира. Това щеше да му позволи да вземе решение какво да прави по-нататък. Несъмнено трябваше да има охранителен кордон. Отделен въпрос бе колко широка е обхванатата площ и колко наблюдателни са войниците. Може би бяха заградили всичко?

Оказа се точно така. На ъгъла имаше въоръжен, който носеше шлем. Той отдалеч махна с ръка на Хедрок:

— Какво става?

— Проникнахме вътре — извика Хедрок. — Отваряй си очите!

— Не се беспокой. Нагъсто сме.

Хедрок се върна по пътя, по който беше дошъл. Беше попаднал в капан. По всичко личеше, че улиците са блокирани. Само след минути отрядът вътре щеше да разбие и последното препятствие по пътя към вътрешността на кораба и веднага щеше да разбере какво се е случило. И щеше да започне цялостно претърсване.

Той прескочи плета към задния двор на съседната къща. Откъм предната ѝ страна имаше редица войници с шлемове. Тогава тръгна обратно към кораба, обнадежден от внезапно хрумване. Никой не се опита да го спре. Въпреки напрежението Хедрок се усмихна: странна е човешката психология — да пропуснеш човек, отиващ към центъра на събитието, но да спреш всички, които се опитат да се измъкнат. Без никакво колебание той стигна до ъгъла на проката, откъдето се виждаше хангарт и след няколко секунди вече беше при кораба. Отново никой не понечи да го спре, когато мина през дупката в стената и след секунди се озова в контролната зала.

Осветлението беше включено. Това бе първото, което забеляза. Войниците бяха стигнали до двигателния отсек. Сигурно скоро щяха да се върнат, за да претърсят и останалата част на кораба. Междувременно пред него се разкриваше възможността, за която бе бленувал. Хедрок се огледа. В контролната зала имаше неколцина мъже, всички облечени в стандартни антирадиационни костюми. В очите им нямаше никакво подозрение.

За тях той бе просто член на специалния отряд на тайната полиция, облечен в защитно облекло, както се изисква при влизане в „гореща“ зона. Тези хора не бяха бойци в истинския смисъл на думата. Съществуването на Оръжейните магазини създаваше предпоставки за поддържането на армия, но не само офицерските, а дори и войнишките длъжности се водеха синекурни и бяха достъпни предимно за заскучали непрокопсаници, разполагащи или с пари, или с връзки. Същите хора сега стояха тук, неспособни да си размърдат мозъците, и чакаха тази дивотия най-сетне да приключи, за да могат да се върнат при любовниците си, към прекъснатия хазарт и към своето ежедневие. Хедрок съзнаваше, че те са нежелан страничен продукт на плана му да бъде сложен край на войната, но това бе за предпочитане пред перспективата от милиони жертви, загинали при сражения.

Корабът пак се разтресе. Отекна грохот. Това сигурно бе вратата към отделението на конвертора. След секунди щяха да разкрият как се бе измъкнал. Веднага след това щеше да бъде обявена тревога. Без да бърза, Хедрок се отправи към стълбището, проби си безцеремонно път през неколцината мъже, които се навъртаяха там, и започна да се качва нагоре. Нищо по-просто от това. Имаше хора на всяко ниво, но никой не охраняваше нищо. За миг Хедрок си помисли, че са дошли тук, за да

се измъкнат от опасните места, където можеха да пострадат. Но всички тези мисли излетяха от главата му, когато се приближи до спасителния модул. Бързо го огледа. В него нямаше никого. Той се намести в многофункционалното кресло пред пулта за управление и пое дълбоко дъх и натисна белия лост напред.

Модулът, този малък кораб, се плъзна подобно на топка по наклонена стъклена повърхност и излетя.

Старият прекрасен град блестеше на километър под него, облян от слънчевите лъчи. Хедрок седеше, неспособен да се концентрира. Първоначалната изненада, че бойните кораби не го атакуват веднага, отстъпи на нарастващата увереност, че те са предупредени да следят за появата на по-огромни летателни съдове. Малкият апарат можеше да бъде взет от разстояние за обществен аеромобил или да бъде събъркан с поне две дузини частни луксозни катери. Сега имаше две възможности: да избяга и да се спотай в едно от многото си скривалища; ако това се окажеше невъзможно, щеше да използва специалния двигател на спасителния модул, за да се изпълзне от преследвачите.

Надеждата да се спаси по лесния начин бързо угасна, когато видя на екрана на терминала, контролиращ пространството зад него, едно тъмно петно, спускащо се от синевата на небето. Петното бързо се уголеми и прие очертанията на тристанетров боен кораб. Едновременно с това замига приемникът на комуникационния терминал (сега, когато беше на открито, той можеше да се използва по обичайния начин). Един строг глас произнесе:

— Не чухте ли общата заповед да не се излита? Продължете напред, останете на същата височина и ще стигнете военното летище, където трябва да се приземите или ще ви свалим.

Хедрок застине с ръка, протегната към белия лост. Тонът на заповедта не издаваше, че им е известен произходът на модула. Той хвърли втори поглед на терминала и установи, че във въздушното пространство са само той и кръстосвачът. Изглежда целият въздушен трафик наистина беше прекратен. Възможно ли бе досега никой да не е забелязал, че спасителният модул липсва? Хедрок продължи да следва курса, както му беше наредено, и за миг му мина игривата мисъл дали наистина да не кацне на военното летище. Там сигурно имаше маса машини и той би могъл да се опита да се загуби сред тях. Но след

малко мрачно се усмихна — подобен план беше истинска лудост. Чак толкова глупави не бяха. В момента, в който се разбереше, че модулът липсва, някой на летището щеше да свърже тази новина със самотния летателен апарат, който е бил заставен да се приземи.

Хедрок хвърли поглед към съпровождащата го бойна машина. Намираше се директно над него и беше притеснително близко. Прекалено близко. Присви очи. Корабът блокираше цял сектор от небето. Но пълната истина лъсна след малко, когато отдясно се залепи втори преследвач, трети — отляво, а две малки ята разрушители изникнаха пред и зад него. Армията може и да бе достойна за съжаление, но въздушната флота си знаеше работата. За втори път ръката му поsegна към белия лост. Пръстите му го обгърнаха, но той спря, защото на екрана на централния терминал се появи издълженият патрициански oval на лицето на императрицата.

— Нийлан — започна тя без предисловие, — не те разбирам. Не мога да си представя, че ще проявиш глупостта да се противопоставиш на своето правительство.

Хедрок не отговори. Вместо това съвсем леко измени курса на спасителния модул. Беше се прицелил в късче свободно небе малко над разрушителите пред себе си. Освен това, тези разговори вече не можеха да се водят щепнешком, което означаваше, че трябва да изменя гласа си, нещо, дето не бе правил от много години. Моментът беше крайно неподходящ, за да рискува бъдещите им взаимоотношения с неумела актьорска игра.

— Дан Нийлан... — гласът на императрицата беше нисък и настойчив, — помисли, преди да се обречеш на гибел. Предложението ми остава в сила. Просто се приземи, където ти наредят, и...

Тя продължаваше да говори, но Хедрок вече се бе концентрирал върху бягството. Намесата ѝ в този момент му бе дала възможност още малко да коригира курса си и малкият му кораб беше насочен на юг, най-общо в посока към съзвездието Центавър. „Прицелването“ бе приблизително, разбира се, но той подозираше, че ускорението, към което трябваше да прибегне, за да се изпълзне на преследващата го флотилия, ще го извади от строя за известно време, така че поне искаше да знае накъде отива.

— ...ти предлагам един милиард кредита...

Но пръстите му вече стискаха белия лост, на който бяха изписани загадъчните думи „Безконечен двигател“ и най-сетне бе дошъл мигът, в който той просто нямаше право на колебание. Без особено усилие той изтегли лоста докрай.

И върху него се стовари удар като от парен чук.

9.

Сутринта изглежда нямаше край. Императрицата крачеше из кабинета си сред покритите с огледала стени.

Не я интересуваше особено как изглежда, но в един момент хвърли поглед към образа си в огледалата и си помисли: „Колко напрегната изглеждам и колко отрудена, като... като смазана от живота слугиня в кухня. Изглежда започвам да се самосъжалявам. Сигурно о старявам.“

И наистина се чувстваше о старяла. Сигурно за десети път включи един от терминалите и за секунда спря да изгледа мъжете, работещи в двигателния отсек на звездолета на Гриър. За миг ѝ се прииска да им изкреши да побързат. Нима тези хора не осъзнаваха, че Оръжейните магазини всеки момент могат да ги открият и да атакуват с цялата си мощ?

И пак сигурно за поне десети път през тази безкрайна утрин тя си помисли: „Трябва да унищожа кораба сега, преди да е станало твърде късно“.

Но всеки път се противопоставяше с твърдо стиснати устни на пораженческото настроение, което се опитваше да я обхване. Династията Ишер не можеше да си позволи унищожаването на подобна тайна. Някой ден тя би могла да изиграе ключова роля за запазване на Имперския дом от бунтовници. Тя се укори за собствената си нерешителност. В същия момент осъзна извън всякакво съмнение, че докато корабът съществува, часовете ще ѝ изглеждат безкрайни, а Короната ще остава в смъртна опасност.

Подразнена от тази мисъл, тя нервно включи новинарския канал и се вслуша в изпълнените с напрежение реплики, които се разнесоха от него:

„Оръжейните магазини обвиняват императрицата, че се опитва да скрие тайната на междузвездните

пътешествия... Оръжейните магазини настояват императрицата да разкрие тази тайна пред народа...“

Тя изключи екрана и дори се изненада за миг от настъпилата тишина. Почти веднага се почувства по-добре. Значи *не знаеха*. Точно това бе смисълът на репортажа. Оръжейните магазини не знаеха тайната. Вярно, бяха надушили по някакъв начин нещо от онова, което тя знаеше. Но вече бе твърде късно. Бяха закъснели много. Точно това се криеше зад лавината от искания, с която се опитваха да я затрупат, зад гнева на словесната им атака. Унищожеше ли кораба — осъзнаването на този факт предизвика в нея нова вълна на беспокойство — щеше да остане само един неизвестен фактор: един човек, непредвидимия Дан Нийлан. В следващата секунда зумерът иззвъня. Разнесе се женски глас:

— Физикът Чан Болър иска да ви види, ваше величество. Бяхте наредили...

— Да, да, въведете го! — Помисли си дали не издава нетърпението си.

Болър бе енергичен, тъмноок млад мъж с делови маниери.

— Ваше величество, завърших изследването си върху проблема за междузвездните пътешествия, което ми възложихте. — Той спря, внимателно я погледна и тя осъзна, че този човек като всички останали знае за новините по информационните емисии и че несъмнено си задава въпроса колко истина има в тях. Зелените ѝ очи преценявашо го изгledаха.

— Продължете — късо нареди тя.

Той започна и тя внимателно изслуша изложението му, изтласквайки гласа му от съзнанието си, опитвайки да се абстрагира дори от самите думи, концентрирайки се единствено върху техния смисъл.

Физикът обясни, че съзвездието Центавър отстои на четири цяло и една трета светлинни години от Земята. Представлявало система от четири звезди, за които било известно, че около тях обикалят планети. Най-бързият съвременен кораб бил в състояние да покрие това разстояние приблизително за около сто и трийсет години, което означавало средна скорост от осемстотин километра в секунда.

Подобен опит досега не бил правен. Да се стигне дотам за единайсет денонощия, „числото, което ваше величество бе така любезна да ми съобщи“, би означавало средна скорост от четирийсет и пет miliona километра в секунда и че било невъзможно да се оцени какъв ефект би имало натоварването на човешкия организъм с необходимото ускорение, ако се вземело предвид използването на все още несъвършените антигравитационни системи с тяхната работна ефективност, макар и по-добра от деветдесет и девет цяло и девет десети процента.

— *Невъзможно?* — не се сдържа да повтори с недоумение младата жена.

Больр обясни.

— Разликата между стоте процента и това, с което разполагаме в момента, е 0,00000... — дроб, в която единицата плува някъде далеч след десетичната точка, но къде точно — в момента не ни е възможно да пресметнем. — След което продължи, обяснявайки, че дори незначително малка величина може да се превърне в осезаем фактор, в случай, че се умножи по необходимото чудовищно ускорение. Фактор, който не би могъл да бъде пренебрегнат, като се има предвид, че и най-здравият мъж би бил смазан при ускорение по-малко от петнайсет „g“. После Больр премина към проблема за навигацията в междузвездното пространство и обясни, че за целта е необходимо използването на фиксирано начало на координатната система. Загубването на това начало означава загубване на кораба.

Когато физикът най-сетне си тръгна, тя седна и затвори очи. Нийлан беше или мъртъв, или безвъзвратно загубен. Той бе останал две секунди в обсега на радарите на преследващите го бойни кораби — факт, дал възможност на офицерите да изчислят, че организмът му е бил подложен на натоварване, превишаващо с много границата, до която би могъл да оцелее и запази съзнание. Претоварване, което извън всякакво съмнение бе довело до загубата на съзнание, което пък, от друга страна, означаваше, че ускорението ще продължи неопределено дълго. Е, сега Оръжейните магазини можеха да се гневят на воля. Домът на Ишер бе оцелявал и при по-силни бури от тази. Тя включи терминалата за връзка с кораба на Гриър. Там продължаваха да работят все така енергично. Но сериозната заплаха още не бе преминала.

Това отново започваше да я притеснява. Когато стана единайсет и трябваше да отиде на заседанието на кабинета, тя все още не можеше да се отърси от картината на катастрофата, която щеше да последва в случай, че корабът попадне в ръцете на Оръжейните магазини. Именно този дълбоко загнезден в съзнанието ѝ страх я накара да изслуша с ледено мълчание доклада за ефекта от развихрилата се пропагандна кампания.

Не можеше да не забележи, че съветниците са много сдържани и използват необичайно меки формулировки. Очевидно очакваха поредното невъздържано избухване от нейна страна. Никога досега не бе имала възможност да почувства така осезаемо бариерата от страх между себе си и дори най-висшите си офицери. Това я изненада. За миг се почувства сама на този свят, обслужвана от глупци и страхливици, готови всеки миг да се обърнат срещу нея, ако нещо разклати онази невидима сила, създаваща йерархията на властта в този свят. „Плъхове — мина през главата ѝ гневна мисъл — проклети, страхливи, измъквачи се плъхове!“ Накрая не издържа:

— Но какво се прави от наша страна? Всичко, което чувам, като включва терминала, е празното дърдорене на коментаторите, които разпространяват пропагандата на Оръжейните магазини. Спрете това! Овладейте обществените комуникации. Организирайте наша собствена кампания на отхвърляне на обвиненията на Магазините, че крият тайната на междузвездните полети, и подхванете контракампания на обвинения в подбудителство. И не спирайте да задавате въпроса какво всъщност искат те. Това ще накара хората да се позамислят.

Тя напусна заседанието. Когато се върна в кабинета си, по терминала се разпространяваха новини, че тълпите са превзели улиците и с крясьци настояват да бъде разкрита тайната на междузвездните полети. Тя сви устни. Проклети глупци! Още малко и тези хора ще започнат да бесят нейното чучело.

Прехапа устни и седна, за да си възвърне самообладанието. Накрая позвъни в апартамента на принц Дел Куртин. Той изпревари думите ѝ:

— Точно излизах за обяд, Инелда. Идваш ли?

Това я изненада.

— Нима вече е време? Не, ще наредя да ми донесат обядта тук. Чакам новини за... за развоя на събитията.

Той я погледна внимателно в очите.

— Знаеш ли, Инелда... виждам бръчки по лицето ти. Само не позволявай на тази история да те съсипе.

— Никога преди не съм играла толкова внимателно — отговори му тя.

После прекъсна връзката, облегна се в креслото си и се замисли. А защо не принцът? Нищо не би имало по-силен ефект върху настоящата криза от един бърз и достоен брак. Тя се намръщи, припомняйки си откровението на доктор Сноу по този въпрос. Старият глупак! За кой ли път този ден тя упорито сви устни. След малко с въздишка отхвърли кандидатурата на Дел Куртин. Прав се бе оказал капитан Хедрок в твърдението си, че имперската фамилия е неспособна на расово самоубийство, поне не съзнателно. Още преди много време тя бе решила за себе си, че принцът ѝ е прекалено близък родственик, за да бъде в списъка на възможните избраници. Освен това за нея бе недопустимо да бъде пришпорвана от събитията към брак с иначе доста приятния ѝ братовчед. Въсъщност друг кандидат нямаше, освен може би... тя се намръщи. Не, тази мисъл бе просто нелепа. Въпросното лице бе само един умен, самонадеян натрапник. Дори в този момент ѝ бе трудно да си обясни защо му бе дала възможност да разкрие публично намеренията си.

Неволен поглед към терминалата, осъществяващ връзката с кораба на Гриър, я върна към реалностите на конкретната опасност. В продължение на цяла безкрайна минута тя остана загледана във все още незавършената там дейност. После, неспособна да преодолее моментния си нервен пристъп, изключи апарата. Какъв кошмар бе това чакане!

Изяден сандвич и чаша с някаква лишена от вкус напитка — това бе целият ѝ спомен от обядта. Но следобедните новини не бяха толкова отчайващи. В тях имаше утешителни за нея признания. Вече се долавяще определено настроение срещу Оръжейните магазини. Поусмихна се с горчивина. Какво падение наистина, щом собствената ѝ пропаганда бе в състояние да подобри настроението ѝ.

Но точно така си беше. Нервите ѝ се успокоиха до такава степен, че се почувства в състояние да проведе разговора, който бе отлагала цялата сутрин. Разпитът на Гриър. Остана студена като камък, докато изплашеният нещастник изливаше в порой от думи цялата история.

Човечеца бе на себе си от ужас и прекъсващо разказа си с молби за милост. Известно време това не ѝ досаждаше. Вълнуващо я единствено нишката, отнасяща се до Кершоу, Нийлан и...

Нийлан!

Императрицата въздъхна. На каква непробиваема стена на целеустременост се бе натъкнала. Сега вече сякаш започващ да разбира неочекваната съпротива, която ѝ бе окказал този човек, макар все още да оставаше загадка по какъв начин се бе натъкнал на кораба. Независимо от подробностите, едно беше напълно ясно: само няколко часа след като се бе озовал на борда на кораба, този човек бе съумял да установи контрол над него. Положил бе херкулесови усилия да възстанови двигателите, но бе ясно, че самият мащаб на задачата се бе окказал непосилен дори за такъв като него. Колко несправедливо в крайна сметка, понеже тя бе дала заповед за атаката само на база на собствените си тревоги, въпреки че логиката бе изисквала да приеме доводите му за отлагане на операцията. Нямаше никакво съмнение: беше се изправила, макар и за кратко, срещу забележителен човек!

Императрицата прекъсна размишленията си и тихо попита Гриър:

— И къде, казваш, си оставил Кершоу и другите?

Онзи несвързано заговори за някакви седем обитаеми планети в системата на Центавър, три от които били по-красиви дори и от Земята...

— Кълна се, че ги оставил на една от тях. Те са добре. Още следващият кораб ще ги вземе. Аз исках само да се върна тук и да продам изобретението. Знам, това е престъпление, но в наши дни всеки се оправя както може...

Тя знаеше, че я лъже. Почувства, че я обхваща познатата безжалостност. Винаги ставаше така, когато пред нея се изправеха страховивци. Изпъльваха я с отвращение, сякаш се намираше прекалено близко до нещо мръсно. За нея бе все едно дали тези хора щяха да останат живи, или щяха да умрат — това не бе от значение. Необяснимо защо тя се колебаеше... въпреки простата логика и противно на първичния инстинкт зад нея. Бе ѝ необходима цяла дълга секунда, за да разбере защо. Накрая осъзна — невероятно наистина! — че и тя самата се бои. Не по начина, по който се страхуваше нищожеството пред нея. Не за себе си. За Ишер. Колко странно бе да

седи така и да признава пред себе си този страх. И колко противна бе мисълта, че е от същата раса, към която принадлежи човекът пред нея, човекът, държал се толкова безпardonно и заплашително по време на преговорите иззад прикритието на стоманената си крепост, и хленчещ сега, вкопчен в жалкия си живот.

— Върнете го в килията — твърдо заповяда тя. — По-късно ще реша как да постъпя с него.

Но вътре в себе си усети, че ще го остави да живее. Стана и неприятно от тази проява на слабост. За миг си помисли, че бе заприличала на тълпите отвън, които с крясъци настояваха за тайната на междузвездния двигател.

В този момент терминалът за лична връзка подаде сигнал. Обаждаше се адмирал Дирн.

— Да — насили се да каже тя накрая, — да, идвам веднага.

Стана от креслото с непривично чувство, че трябва да бърза. Корабът беше готов и я чакаше да унищожи завинаги неговата тайна. Но в ситуация като тази, когато имаше за противник могъщите оръжейни магазини, дори една загубена минута можеше да се окаже решаваща. Затова тя изтича през вратата.

Корабът на Гриър — колкото и дразнещо да бе това име, поради липсата на по-добро тя продължаваше да го нарича за себе си така — изглеждаше малък в огромния военен хангар. Но с приближаването на аеромобила й и свитата съпровождащи летателни апарати, той ставаше все по-голям и по-голям. Накрая застрашително се извиси над нея: издължен, с формата на пура, от тъмен метал с необичайна шарка, легнал хоризонтално в опорна конструкция. Виждаха се големите дупки, направени от енергийните оръдия по нейна заповед. Но тези първи впечатления излетяха от главата й, докато отиваше към команндната зала. Понеже корабът се намираше в хоризонтално положение, вътрешните стълби се бяха изтеглили автоматично до стените на корпуса, така че не ѝ отне дълго време да измине разстоянието до целта си, минавайки през избитите врати. Тя изучаваща огледа гигантския двигател. Видя, че плочите на предпазния кожух са разхлабени, но не свалени, и въпросително погледна униформения офицер, който стоеше на почтително разстояние зад нея. Мъжът се поклони.

— Както можете да се убедите сама, ваше величество, заповедта ви е стриктно изпълнена. Нищо вътре в двигателя не е било видяно или докосвано, а механиците, които демонтираха кожуха, са подраните от вас на базата на личните им досиета, които ви донесохме тази сутрин. Нито един от тях не притежава необходимите познания, за да анализира дори обикновен двигател, да не говорим за такъв като този.

Тя кимна, после си позволи лека усмивка — надяваше се, че изглежда топла.

— Добре се справихте, адмирале. Ще получите лична премия в размер на един милион кредита.

Удоволствието на лицето му за миг ѝ подобри настроението. После той продължи:

— Нито един от тях не е бил допускан близо до терминал за връзка цялата сутрин. Тези хора дори не подозират за вълненията навън.

— Добре. Сега вървете и ми ги изпратете тук.

За миг остана сама. Стоеше с все същата лека усмивка на издълженото си ишерско лице и чувство на задоволство изпълваше измореното ѝ тяло. Хората, които още преди хилядолетия бяха разработили схемата на образование за членовете на имперската фамилия, съвсем правилно бяха преценили, че нито един властник не може да оцелее в ерата на науката, без да мине през някакъв курс, който да синтезира в едно цяло всички знания и открытия и да ги направи достъпни за мозъка на избраника на съдбата. Процесът на обучение почти не се бе изменил за изтеклото време. Веднъж капитан Хедрок ѝ бе обясnil, че то донякъде прилича на обучението на И-хората на Оръдейните магазини, но бе подчертал, че съпоставката между двете е като между карикатура и фотография. Сравнението не бе никак ласкателно, но тя бе доволна и на това.

Отново Хедрок... Тя пак се намръщи. Ето че този загадъчен мъж пак бе изплувал в мислите ѝ. Някакъв звук привлече вниманието ѝ. Обърна се и видя, че зад нея се събира група хора. Те ѝ отдаха чест. Тя кимна и позволи на лицето ѝ да изпълзи усмивката за обществени прояви.

Техниците явно бяха получили съответните заповеди. Те ловко започнаха да свалят освободените предпазни площи. След два часа

работата беше приключена. Тайната на двигателя се запечати в мозъка й. Накрая тя застана зад защитния екран и проследи разтапянето на сърцето на двигателя с помощта на мощно енергийно оръдие. Търпението ѝ нямаше граници. Изчака образуването на голяма локва нажежен метал на пода и най-сетне удовлетворена се качи обратно на аеромобила си.

Докато летеше към двореца, по небето се носеха черни облаци.

10.

Не беше просветване в тъмнината. От доста време Хедрок лежеше изнемощял с отворени очи. Мракът около него бе непрогледен. И все пак нещо се бе променило. Но да, разбира се, досети се той — беше в съзнание. За миг му бе трудно да приеме идеята за съществуването на два вида абсолютен мрак. Струваше му се, че мозъкът му се рее някъде далече, а мислите му бавно преминават в панорамни картини пред него. Досещаше се, че има и никакви спомени, но те му се струваха недоловимо чужди, сякаш... сякаш никаква друга негова част бе имала въпросните физически изживявания.

Бавно, безкрайно бавно Хедрок осъзна тишината около себе си, липсата на всякакво напрежение, на каквото и да било движение. Поизправи се в креслото пред командния пулт и погледна екраните пред себе си. Гледаше в космоса. Във всички посоки се виждаха звезди. Нямаше и помен от Сълънцето, само остри като връх на игла лъчи светлина с различна интензивност. Никакво субективно възприятие за ускорение, за гравитация. Не че подобно усещане му беше напълно непознато, но този път бе по-различно. Погледна лоста на безконечния двигател и установи, че още е във включено положение. Индикаторът на скоростта показваше невъзможни стойности, а автоматичният календар твърдеше, че в момента е 7:00 вечерта на 28 август 4791 година от Ишер. Това означаваше, че е бил в безсъзнание двайсет и два дни, за което време корабът е изминал... той отново погледна показанието за моментната му скорост и бързо отмести поглед, отказвайки се дори да започне да смята.

Рязкото движение на главата го накара да изпита замайване и за миг дори му прилоша. Остана неподвижен, докато пристъпът премине. Тялото му, което бе издържало на толкова изпитания, бавно възстанови метаболичния си баланс. И след малко той разбра, че всъщност му е прилошало просто от глад. Направи два немощни опита да се изправи,

но и двата пъти падна обратно в креслото, неспособен да се преори с тялото си. Третия път се свлече на пода и запълзя към камбуза.

Яденето му отне цял час, понеже след първите няколко животоспасяващи гълътки декстроза той си наложи да бъде предпазлив. След това се досети, че може би има нужда от сън. Поколеба се. Имаше два въпроса, чийто отговор го вълнува: на какво разстояние се намира от Земята и на какво се дължи липсата на усещане за ускорение. Изглежда, в дадена точка от полета междузвездният двигател по свръхестествен начин бе станал едно цяло с някаква основна физическа сила. И така отправната точка — началото на координатната система, бе загубила своя смисъл. Той се върна при пулта за управление, отново изгаси осветлението и в продължение на няколко минути се опита да нагласи настройката на терминалите. Няколко звезди засияха видимо по-ярко, но нито една не стана по-голяма. И нито една не му изглеждаше по-близка от останалите. Указателят на скоростта продължаваше да показва почти шестстотин и петдесет милиона километра в секунда. Това означаваше, че той изминава разстояние равно на това от Земята до Алфа Центавър за всеки осемнайсет часа. Проблемът беше как да се върне по същия курс.

Той замислено натисна бутона за автоматично обръщане на посоката. Нещо се включи и се чу поредица от сто и осемдесет бързи изшраквания. Звездите пред погледа му се разлюляха, но след три секунди отново застинаха неподвижни. Перфектно обръщане за две хиляди милиона километра? При тази скорост би трябало да се завърне в околностите на Слънцето след нови двайсет и два дни. Не, трябваше да внимава! Не бе възможно да е толкова просто. В никакъв случай не биваше да се подлага на същото физическо натоварване, което го бе държало в несвяст цели три седмици. Той набързо пресметна наум и върна лоста на двигателя на три четвърти. И зачака. Въпростът сега бе колко време след преустановяване на натоварването бе дошъл в съзнание? Изминаха два часа, а все още нищо не се случваше. Главата му започна да клюма, очите му се затваряха. Но ударът от рязкото забавяне на скоростта така и не дойде.

Слезе в двигателния отсек, за да провери какво става. Увери се, че индикаторите показват точно три четвърти от максималната мощност. Защитните плохи на кожуха бяха нормално топли и едва

доловимо вибраираха. С обезпокояваща яснота Хедрок осъзна, че е престоял дълго време в защитното силово поле, което компенсираше инерциалните сили... твърде дълго, при всички положения повече, отколкото изглеждаше разумно или безопасно. Борейки се с тревогите си, Хедрок най-сетне заспа на една от койките.

Усети тласък, който го раздруса до кости. Събуди се веднага. Усещаше върху цялото си тяло равномерна тежест като напор на много силен вятър. Но след първоначалния тласък всичко бе напълно поносимо. Вече разсънен, той се замисли при каква стойност на вектора на скоростта бе излязъл от мистериозното поле на безинерциално движение в реалния свят на физически натоварвания, свързани с ускоряване и забавяне. Искаше му се да скочи и поне да погледне индикатора на скоростта. Но си наложи да остане легнал, където си беше. Усещаше гъделничкащи пробождания из цялото тяло — това бе познатата му индикация, че в момента организмът му извършва електронна, атомна, молекулярна, неврохимична и мускулна пренастройка на всички свои системи. Даде си трийсет минути преди да вземе решение да помръдне. След това се отправи към пулта за управление и се взря в еcranите. Там не го очакваха особени изненади. Календарът показваше 11:03 вечерта на 29 август, а скоростта според индикатора бе спаднала на петстотин и петдесет милиона километра в секунда. Щеше да направи някои пресмятания на тази база по-късно.

Нещата като че ли най-сетне се развиваха в желаната посока. Трябаше да внимава, разбира се, да легне отново, да се храни редовно и постепенно да възвърне силите си. Отначало му се стори абсурдно да ляга пак толкова скоро, но след малко заспа. Събуди се изпълнен със странна меланхолия. Мрачното му настроение с нищо не се подобри и когато отново седна пред еcranите. На тях не се виждаше нищо успокояващо — всичко изглеждаше много, много далече. Колко нелепи изглеждаха на фона на тази безкрайност напъните на шепа човешки същества към светлината на абсолютната истина. Дори самата борба да се скрие тайната на междузвездния двигател или обратно, да бъде доведена до знанието на широката публика, изглеждаше някак лишена от смисъл. Всичко губеше значението си пред лицето на тази ужасяваща вселенска нощ. Изведенъж му стана трудно да повярва, че някъде там съществува някоя си императрица Инелда Ишер, твърдо решена да запази властта за своя клан.

Отърси се от черните мисли и се загледа в непомръдващите звезди, осъзнавайки, че дните и часовете на полета могат да се окажат тежко бреме за психиката на един самотен човек, попаднал в центъра на безкрайя. След двайсет и четири часа равномерно забавяне, скоростта му бе спаднала с двайсет милиона километра в секунда. Хедрок се замисли над това. Усещаше известно беспокойство пред елемента на неизвестна опасност, който произтичаше от факта на престой в безинерциалното силово поле. Прости пресмятания показваха, че при това темпо на забавяне корабът ще спре след не повече от трийсет и два дни.

На третия ден скоростта спадна с осемнайсет милиона километра в секунда. Тревожното чувство постепенно го напусна. Променливият ритъм на забавяне показваше съвсем сигурно едно нещо: над определена скорост движението на кораба се извършваше по закони много по-сложни, отколкото под тази граница. Точните количествени оценки в момента бяха невъзможни.

Дните бавно се точеха и Хедрок постепенно прецизира пресмятанията си. Той със задоволство следеше стрелката на индикатора, която бавно пълзеше към нулата, за да спре. На пулта светна предупредителен надпис: **ДВИГАТЕЛЯТ Е ИЗКЛЮЧЕН. КОРАБЪТ Е В ПОКОЙ.**

Собствените му изчисления се бяха разминали само с час и деветнайсет минути от онова, което се бе случило — фантастична точност, като се имаше предвид изминатото разстояние. Но задоволството му донякъде помръкна, когато погледна към екраните. Той регулира увеличението и фокусировката. Най-близкото слънце се намираше на около две светлинни години отляво на екрана при тази ориентация на кораба, а спектроскопичният анализ бе различен от този на Слънцето.

Звездата беше прекалено жълта. Имаше цвета на тъмно яйце. И този ефект се засилваше, докато корабът летеше към нея. На хиляда и петстотин милиона километра разстояние слънцето изглеждаше като огнена топка с отровно жълт оттенък, непознат на човешкото око. Това едва ли би имало никакво значение, ако не бе странното обстоятелство, че звездата като че ли не бе свързана по никакъв начин с която и да било от околните звезди. Намираше се на седем светлинни години от слабо светещо червено джудже, точно зад нея. На седемнайсет

светлинни години се виждаше син гигант, а третата по близост звезда бе на повече от четиридесет светлинни години зад синята.

Хедрок реши да направи по- внимателна проверка. Пространството изглеждаше обляно в светлина и бе много лесно да не забележи Слънцето или Алфа Центавър, ако наблюдаваше небето от настоящата си неудобна позиция. В полезните му изплуваха три планети, но, както и със звездите, Хедрок знаеше, че не бива да изключва съществуването и на други, още повече че телескопичната система на кораба не бе кой знае колко добра. След внимателно изследване той се спря на планета на около сто и трийсет милиона километра от звездата. Диаметърът й бе единайсет хиляди километра и изглеждаше, че тя притежава атмосфера.

Така и беше. Малкият му кораб се спусна през плътния въздух, прелетя над море и подчинявайки се на командите му, се насочи към някакъв континент. Хедрок взе решение и се приземи на килим плътна сива трева. Духаше лек вятър, но иначе цареше тишина, нарушавана само от плискането на вълните в близкия пясъчен бряг.

Изкъпа се, след което изгледа залеза на жълтото слънце зад хоризонт от плавно полюшващи се вълни. Нощта се спусна внезапно и донесе със себе си самота, по-силна и от тази, която бе почувстввал в космоса. През цялата нощ морето се бълскаше в пустия бряг, продължавайки извечната борба между суша и вода. А на сутринта, когато той излетя, за да продължи пътешествието си, планетата продължи да се върти около слънцето — поредният провалил се експеримент на Природата в непрестанните й опити да създаде разумен живот. Но за него това не беше изненада, разбира се. Слънцето на тази планета се бе окказало много по-жълто, отколкото щеше да стане някога познатото му Слънце. Жълто, странно и... чуждо.

Сега на екраните му започна да се увеличава синята звезда. Но надеждата, че това би могло да е Сириус, угасна още в мига, в който се разбра, че системата не е двойна. Имаше обаче планети. Откри поне дузина още при първото сканиране на околовъзездното пространство, но това не го зарадва. Трябаше да признае истината: не знаеше къде се намира. Беше се загубил като прашинка в нощ, която става все по-непроницаема. Изпълнен с тревога, Хедрок все пак заспа, а когато се събуди, пак седна пред пулта за управление.

И изведнъж мощн тласък раздруса кораба и той се понесе като треска във водовъртеж.

В пространството около него летяха грамадни кораби с издължени форми. На всеки еcran можеха да се видят десетки от тях. Бяха дълги поне по два километра. От тази машинна маса към него дойде Мисъл. Тя се завъртя в контролната зала с такава сила, че за момент остана напълно неразбираема. Дори когато смисълът се избистри и интензивността ѝ стана поносима, на Хедрок му бе необходима цяла минута, за да осмисли факта, че чудовищната Мисъл не е предназначена лично за него, а само го обсъжда.

„.... жител на....!!!.... безсмислен... Разум тип деветстотин минути... анализираме стойността на фактор на напрежението 1... Трябва ли да бъде унищен?“

Единственото, което хрумна на Хедрок, който седеше със замъглени чувства и всеки миг очакваше смъртта, бе, че цялата тази борба да се опази тайната на междузвездния двигател, е била безсмислена. Вече бе прекалено късно. Човекът се бе окказал безвъзвратно закъснял. Много по-висши създания бяха завладели всичко необходимо им в тази вселена, а останалото може би щяха да разпределят както сметнат за необходимо. Колко късно бе, наистина...

11.

Хедрок седеше, загубил представа за времето. Когато накрая възвърна способността си да наблюдава, му се стори, че излиза от тъмнина. Беше изумен, когато се увери, че не е мъртъв. Волята за живот и емоциите му се обединиха в ясна схема на действие. Погледът му се фокусира върху екраните. Те бяха като прозорци, през които той наблюдаваше заобикалящите го космически кораби. Страхът, който изпитваше, беше не за себе си, а за съдбата на човечеството. Извънземните бяха толкова много, а последиците от тяхното присъствие — ужасяващи.

И все пак още беше жив. Тази мисъл го подтикна към действие. Пръстите му се стрелнаха към пулта за управление. Той мигновено прецени взаимното разположение, съзря пролуката между два съседни кораба, въведе желаната посока, изчака малкият спасителен модул да се обърне натам и съзнателно натисна белия лост докрай. Смяташе, че контролът им върху него се основава на баланс на силите, отчитащ моментното му ускорение, и се надяваше, че рязкото превключване на пълен ход ще му помогне да се изпълзне.

Съзнанието му регистрира празнота, защото за миг изпадна в тъмнина — пропаст на физическа, а не умствена тъмнина. Дошъл отново на себе си, Хедрок изключи двигателя. Сега вече можеше да си спомни, че бе почувстввал някакво дръпване. В момента обаче нямаше нищо: нито кораби, нито звезди, нито дори намек за огнената топка на синия гигант в небето. Абсолютно нищо. И то не защото екраните бяха изключени, напротив, те бяха включени. Но бяха тъмни, дори без намек за светло петно. В този момент го осени мисъл, която можеше да се изрази само с една дума: метал.

Метал! Той беше заобиколен отвсякъде от метал. А това означаваше, че се намира в един от грамадните чуждоземни кораби. Как точно го бяха направили оставаше загадка, но щом Оръжейните магазини на Земята разполагаха със системи, позволяващи им да изпращат материални предмети през всякакви прегради на големи

разстояния, тогава и пренасянето на малък космически кораб в трюма на по-голям такъв би следвало да се разглежда като физически осъществимо.

Едва сега осъзна сериозността на ситуацията, в която бе изпаднал. Той се отпусна в креслото слаб и изтощен от емоционалния шок. Но след малко мислите му се успокоиха. Несъмнено бе пленник и сигурно скоро щеше да узнае съдбата си. Нямаше какво повече да стори, затова се отпусна и зачака. Минутите се изнисваха една след друга, а онези, в чиито ръце бе попаднал, не даваха признания на живот. Усети, че огладнява. Стана и си приготви храна. И докато изчакваше, започна да подлага на съмнение инстинктивно възприетата си стратегия да не прави нищо и да чака развитието на събитията. В крайна сметка тези същества несъмнено бяха разумни. Бяха го оставили жив, следователно изглежда представляващо за тях някаква стойност. Хедрок приключи с яденето и облече скафандр. Знаеше, че е пренапрегнат, но за сметка на това бе преизпълнен с решимост.

Когато най-сетне привърши с приготовленията, отвори въздушния шлюз и застана на прага, питайки се на какво ли разстояние се намира в този момент от Земята. След това направи крачка напред. Намираше се в пълна безтегловност, така че трябваше да се отгласне от люка. Насочи фенерчето си надолу и видя в далечината метални стени, които се събираха нагоре и над главата му. В най-близката им до него част се виждаха врати.

В картината пред очите му нямаше нищо необичайно. Всичко бе даже прекалено обикновено. Трябваше само да пробва вратите и да мине през първата възможна. Още първата врата, която опита, се отвори, без да изисква от него никакво усилие. Той пристъпи напред... и замръзна.

На около три километра под краката му се простираше град. Блестеше ярко осветен, сгущил се сред китни дървета и цъфнали храстни. По-нататък се простираха зелени морави, осеяни с шубраци и пресечени от поточета. Цялата картина се извиваше нагоре от трите страни, които можеше да види. Ако не бе близкият хоризонт, би могъл да помисли, че се намира на Земята.

И в същия момент Хедрок изживя втория си шок. Град, напълно земен град в космически кораб с такива размери, че... мозъкът му отказа да предложи подходящо сравнение. Защото сега разбираше, че

корабът, който му се бе сторил дълъг километър-два, е дълъг поне петдесет или дори сто... и се носеше в пространството в компанията най-малко на още неколкостотин — всеки от тях с размерите на приличен астероид и управляван от свръхсъщества.

Хедрок си спомни за своята цел. Овладя емоциите си и насочи мислите си към конкретни практически неща, преценявайки габаритите на най-голямата врата. Реши, че е достатъчно голяма. Върна се при малкия си кораб. В никакъв случай не беше сигурен, че загадъчните същества ще му позволят да пътува свободно. Всъщност всичко зависеше от това какво очакват да предприеме. Съмненията му отпаднаха, когато спасителният модул бавно се плъзна напред, мина през вратата и след няколко минути кацна край града.

Той остана за известно време неподвижен, докато накрая се убеди, че е постъпил както са очаквали от него. Нямаше никакво съмнение, че е участник в някаква схема, и макар вземането на предпазни мерки да изглеждаше безсмислено, все пак трябваше да го направи. Така че първо провери състава на атмосферата. Налягането бе 760 mm живачен стълб, съдържанието на кислород бе 19, а на азот — 79 процента, температурата бе 27° , а силата на тежестта точно 1 „g“. Той спря изследванията — числовите стойности на тези параметри бяха същите като на Земята.

Хедрок съблече скафандръ си. Нелепо бе да мисли за каквато и да било съпротива. Нищо не можеше да стори срещу същества, оказали се в състояние да възпроизведат земните условия ей така, за някакви си минути. Пред него имаше празни улици, отиващи във всички посоки. Градът беше лишен от всякакви признания на живот. Не се долавяше нито полъх на вятър, нито намек за движение. Близките дървета не помръдваха, клоните им не се поклащаха, листата им не трепваха. Картината пред очите му сякаш беше под стъкло — градина в бутилка, — а той бе единственият жив наблюдател. Само че нямаше намерение да остава тук.

Тръгна из града и след малко стигна до блестяща бяла сграда — дълга и широка, но не много висока. Удари стената с юмрук и се вслуша в кънтящия звук отвътре. След това опита бравата на вратата. Тя се отвори и зад нея, без никакво входно антре или вестибиул, се разкри малка метална стая. Имаше пулт за управление и многофункционално кресло, в което седеше човек. Хедрок спря като

вкаменен, когато видя, че мъжът в креслото е самият той, а стаята представлява точно копие на командната зала в кораба. Малко вдървено Хедрок се насочи напред, очаквайки тялото в креслото да изчезне с приближаването му. Но не стана така. След това реши, че ръката му ще мине през фалшивата му версия като през въздух. Но и това не се случи. Дрехите изглеждаха от същата тъкан като неговата, а лицето — когато той предпазливо го докосна с връхчетата на пръстите си — бе топло като живо. Хедрок, който седеше в креслото, не му обърна никакво внимание и продължи да гледа съсредоточено экраните на терминалите.

Хедрок проследи погледа му и едва не ахна от изненада, когато видя на екрана одухотвореното сериозно лице на императрицата. Съществата явно възпроизвеждаха без звук последната заповед на Инелда — когато звънкият й глас му нареджаше да кацне веднага. Той зачака, питайки се какво ли следва по програма, но картината не се промени.

Не беше от нетърпеливите, но накрая отстъпи заднишком към вратата. Едва когато се озова отвън, почувства, че мускулите му са се схванали от напрежение. Може би му се бе привидяло, може би бяха възпроизвели по неизвестен начин сцена от паметта му. Но защо тъкмо тази сцена? И защо изобщо която и да е било?

Импулсивно отвори вратата отново и надникна вътре. Стаята беше празна. Затвори вратата и почувства тишината да го обгръща като плащаница. Бавно се отпусна — вече знаеше, че трябва да е готов да се сблъска с всичко. Нещо в него бе събудило интереса на невидимите същества и той трябаше да се опита да насочва разоя на събитията и да прикове вниманието им, докато не открие тайната на контрола им върху него.

Тръгна към внушителния мраморен вход на трийсететажен небостъргач. Украсената врата се отвори също като предишната не във фоайе или анtre, а направо в стая. Беше по-голяма от първата. В остьклени щандове и по витрини на стената бяха изложени оръжия, а в ъгъла седеше мъж, който в момента отваряше плик. Хедрок с изненада откри, че това е възстановка на магазина на „Линууд“, а мъжът в ъгъла е Даниел Нийлан. Предстоеше възпроизвеждането на сцената между Нийлан и него самия.

Той пристъпи напред, усещайки, че нещо не е наред. Не беше точно както си я спомняше. И изведнъж разбра кое не бе точно. Когато се бяха срещнали, Нийлан не четеше писмо.

Беше ли възможно да наблюдава случилото се впоследствие?

Когато спря зад Нийлан и хвърли поглед на писмото в ръцете му, Хедрок разбра, че е догадката му е правилна. Пликът носеше щемпела на марсиански пощенски клон. Изглежда това бе пощата, която Оръжейните магазини бяха предложили да доставят на Нийлан, а това бе Нийлан след срещата им в стая 1874 на „Трелис Майнър Билдинг“.

Но как го бяха осъществили? Едно бе да възпроизведат сцена, извлечена по някакъв начин от паметта му, а съвсем друго, когато ставаше дума за събития, в които той не бе взимал участие и които се бяха случили преди два месеца и на безброй светлинни години оттук. Сигурно имаше някаква причина, поради която вършеха толкова трудни неща. Реши, че искат да прочете писмото, което Нийлан бе получил.

Наведе се напред, за да го направи, и картината пред очите му за момент се разми. Миг по-късно осъзна, че седи, вместо да стои прав, и че писмото е в ръцете му. Промяната бе толкова необяснима, че Хедрок неволно се обърна на стола си и погледна зад гърба си.

Няколко секунди разглежда тялото си: застинало, леко наведено напред, с неподвижен поглед в непримигващите очи. После се обърна, погледна в ската си и видя... дрехите на Нийлан, ръцете на Нийлан и тялото на Нийлан. Дори вече започваше да усеща и по-тънки разлики като мислите на Нийлан и емоциите му, породени от съдържанието на писмото.

И преди да съобрази, че съзнанието му е било поставено в тялото на Нийлан по някакъв начин, Нийлан вече четеше писмото. Беше от брат му Джил, който пишеше:

„Скъпи Дан,

Вече мога да ти разкажа за най-великото откритие в историята на човешката раса.

Трябваше да изчакам досега, няколко часа преди да отлетим, защото не можем да поемем риска писмото да попадне в чужди ръце. Нашето желание е да поставим

света пред свършен факт. Когато си дойдем, възнамеряваме да изкрешим с пълен глас новината и тогава сигурно ще има много филмов и друг материал, с който да подкрепим нашия разказ. Но нека се върна на фактите.

Ние сме седмина и наш ръководител е известният учен Дърд Кершоу. Шестима от нас са специалисти в различни клонове на науката. Седмият се казва Гриър. Той е нещо като момче за всичко: грижи се за документацията и архива, включва автоматичните готварски печки и т.н. Кершоу дори го обучи как да управлява кораба, за да можем ние да се занимаваме всеки със своята задача...“

Хедрок-Нийлан спря за момент и промърмори с отвращение:

— Каква наивност! Истински деца! — И си помисли: „Значи Гриър е бил момче за всичко. Нищо чудно, че нямаше достатъчно научни познания.“

Нийлан беше готов да продължи с четенето, но Хедрок за миг успя да изолира съзнанието си от неговото и си зададе въпроса: „Само че Нийлан изобщо не знае за Гриър. Как може да изпитва някакви чувства към този човек?“ Повече от това не можа да разсьди. Нетърпението на Нийлан да продължи с четенето надделя над опита за самостоятелна мисъл. *Двамата* продължиха:

„Участието ми в цялата тази история стана възможно след като Кершоу забелязал моя статия в «Атомик Джърнал», където споменавам, че провеждам самостоятелно изследване в област, свързана с идеята, върху която се основава неговото откритие.

Тук мога да ти разкрия, че шансът това откритие да бъде случайно повторено от други учени е практически нулев. Преплетени са много твърде специализирани области. Нали помниш какво ни разказваха в училище: че има почти петстотин хиляди научни дисциплини и че без никакво съмнение умелото координиране на постиженията в някои от тях може да доведе до безброй ценни научни

открития, но никой не би могъл да обхване дори малка част от тях, да не говорим за всички.

Споменавам всичко това, за да подчертая колко важна за работата ни бе тайната. Кершоу и аз проведохме среднощен разговор и аз бях нает в условията на максимална секретност.

Дан, чуй ме сега... новината е абсолютно изумяваща. Ние разполагаме с двигател, който е бърз като мисълта. Звездите са покорени, Дан, защото веднага щом свърша това писмо, ние излитаме за Алфа Центавър.

Само като помисля за това и започвам да изпитвам смесени чувства. Наистина... Този факт ще разтърси света и ще го отвори. Помисли си само за всички хора, които насила бяха стоварени на Венера, Марс и различните спътници — трябваше да бъде направено, естествено, защото някой трябваше да живее там и да разработва богатствата на тези места — но сега поне има надежда, нов шанс за по-зелени и по-хубави светове.

Отсега нататък човек ще може да заселва чуждите светове неограничено и тази възможност ще сложи веднъж завинаги край на дребните свади и убийства заради къс земя. Защото винаги ще има повече от достатъчно за всички.

Причината, поради която се налага да бъдем толкова внимателни, е, че ишерската империя ще бъде разтърсена до основи от безprecedентната емиграция, която ще последва, и че императрица Инелда първа ще осъзнае тази опасност и първа ще опита да ни унищожи. Не сме сигурни дали и Оръжейните магазини биха подкрепили подобна промяна. В крайна сметка те са неразделна съставна част на цялото обществено устройство на Ишер, точно те направиха възможни всички корективи и така помогнаха за създаването на най-стабилната правителствена система, измислена от непостоянното същество, наречено човек. Поради тази причина ние предпочитаме и те да не знаят с какво разполагаме.

Още нещо: Кершоу и аз обсъдихме възможните последици от нашето раздалечаване на няколко светлинни години разстояние. Той смята, че скоростта ни на раздалечаване от Слънчевата система ще създаде усещането за рязко прекъсване на връзката. Към това следва да се добавят и трудностите на ускорението. Ние...“

Тук Нийлан спря. Защото точно това бе почувства — агонията от ускорението, след това прекъсването. Но значи... значи *Джил не е бил мъртъв*. Тоест не е умрял онзи ден преди около година. Някъде по време на пътешествието Гриър беше...

В този момент Хедрок отново успя да отдели съзнанието си.

„Боже мой — помисли си той развълнуван, — всеки от нас е част от другия. Той изпитва емоции, основаващи се на моя жизнен опит, а аз възприемам неговите емоции като собствени. Щеше да е обяснимо, ако аз бях неговият брат, с който толкова дълго е споделял всичките си сетивни възприятия. Но аз не съм. Ние с него на практика не се познаваме — срещали сме се само веднъж.“

И тогава му хрумна друга мисъл. Напълно възможно бе учените на тази чужда раса да манипулираха съзнанията и телата на двама им, така че разликата между тях да не бе по-голяма от разликата, съществувала между двамата близнаци. В края на краишата в структурно отношение човешката нервна система е практически една и съща при всички хора. И след като бе възможно близнаците Нийлан да са настроени на една и съща вълна, може би това бе постижимо и между всеки двама души?

Намерил търсеното рационално обяснение, Хедрок не се възпротиви на поредното обединяване на отделните им съзнания. Очакваше, че ще дочете писмото на Джил. Но кой знае защо погледът му не можеше да се фокусира върху него. Хедрок-Нийлан недоумяващо примигна и после се сепна, усетил неочеквано, че лицето му се опира до фин горещ пясък.

Видя, че вече не се намира в оръжейния магазин и че няма нито следа от града-фантом. Непроизволна мускулна реакция изви тялото му и той установи, че лежи на плоска червена пустиня под огромно пулсиращо слънце. В далечината отляво, полускрито зад гъста прашна

пелена, се виждаше второ слънце. Изглеждаше по-отдалечно от първото и определено беше по-малко, но имаше същия кървав цвят, така подходящ за този пясъчен свят. До него лежаха други мъже. Един от тях се обрна. Беше едър симпатичен мъжага. Устните му помръднаха, но не се чу никакъв звук. При обръщането му Нийлан-Хедрок зърна нахвърляни кашони, сандъци и някакви метални съоръжения. След малко Хедрок разпозна машина за получаване на вода, сандъче за провизии и терминал. В същия миг наблюденията му бяха прекъснати.

— Джил! — изкрешя той. Реакцията по-скоро беше на Нийлан.
— Джил, Джил, ДЖИЛ!

— Дан! — Откликут идваше някак отдалече. Беше по-скоро шепот на мисълта, отколкото реален звук. Прозвуча изморено, сякаш преодолял с последни сили огромно разстояние. След малко се повтори, все така слабо, но напълно отчетливо и несъмнено насочен към Нийлан и предназначен за него. — Дан, ти, грозна музуно, къде си? Дан, как го правиш? Нямам чувството, че си наблизо... Дан, аз съм болен... вече умирам. Планетата, на която се намираме, скоро ще мине в близост до едно от слънцата на Центавър. Бурите ще станат непоносимо силни, въздухът още по-горещ. Ние... о, Господи!

Прекратяването на връзката беше толкова неочеквано, че му причини болка като от опарване. Сякаш нещо опънато до крайност се бе... скъсало. Безброй светлинни години нахлуха да запълнят празнината. Хедрок осъзна, че „те“ не бяха взели участие в тази сцена. Това бе екстрасензорна връзка между двамата братя и картината на онзи кошмарен свят бе дошла в съзнанието му директно през очите на Джил Нийлан.

Който и да правеше това, бе постигнал фантастичен контрол и разбиране на човешката психика. Трябаше му доста време, за да осъзнае, че Нийлан е още в оръжейния магазин и все така здраво стиска писмото в ръцете си. Очите му бяха плувнали в сълзи, но след малко той отново можа да фокусира погледа си върху редовете и да дочете писмото:

„.... вероятно ще бъдем напълно разделени за пръв път, откакто сме се родили. И ще се чувстваме много

самотни.

Знам, че сигурно ми завиждаш, Дан, докато четеш тези редове. Само като си помисля колко дълго е мечтал човек да докосне звездите и колко пъти се е доказвало, че това не е възможно. Отлично знам как се чувстваш. Особено ти — вечният търсач на приключения в семейството.

Пожелай ми успех, Дан, и си дръж езика зад зъбите.
Твоята друга половина,

Джил.“

Хедрок така и не разбра кога се извърши трансформацията и нямаше представа дали стана изведнъж, или на етапи. Но след малко осъзна, че вече не е в оръжейния магазин. Този факт не беше чак толкова съществен. Мислите му продължаваха да бъдат ангажирани с Джил Нийлан и чудото, в което бе станал неволен участник. По някакъв неведом начин пленилите го всесилни същества бяха усилили почти изчезналата връзка между двамата братя и така бяха направили възможен мигновения обмен на мисли и сетивни възприятия през бездната на разделящите ги светлинни години.

А той, някак между другото, се бе окказал въвлечен в този фантастичен експеримент.

Странно колко тъмно бе станало около него. След като не се намираше вече в оръжейния магазин, логиката подсказваше, че следва да бъде в „града“ или най-малкото някъде на кораба на чуждоземните същества. Хедрок се надигна и благодарение на това си действие установи, че беше лежал по лице. Когато помръдна, осъзна, че ръцете и краката му са оплетени в някакви въжета. Наложи се да се хване здраво за тях, за да запази равновесие. След малко стоеше изправен в непрогледната тъмнина и се олюяваше.

Беше си наложил да запази присъствие на духа и с всички сили се бе старал да открие логично и рационално обяснение на всичко, което се случваше. Но сега го обхвана неочеквана паника — почувства я като физически удар. Вместо на под, стоеше върху преплетени въжета, сякаш се намираше високо над палубата на някой от едновремешните земни кораби, които бяха кръстосвали моретата. Или

може би по-скоро се чувстваше оплетен в гигантска паяжина. Беше толкова объркан, че мислите му спряха бесния си ход. По гръбнака му се спусна студена вълна. *Паяжина?*...

В пространството се зароди слабо синкаво сияние и той видя, че градът беше изчезнал. На негово място се бе появил призрачен тъмносин свят и паяжини, стотици километра паяжини. Те се издигаха към невидимия таван и се губеха в тъмнината. Простираха се във всички посоки, сливаха се с мрака и приличаха на същества от невъзможен свят. И за щастие не изглеждаха живи...

В този момент Хедрок разбра, че високотренираното му съзнание е поставено на най-голямото изпитание през целия му дълъг живот. Защото внезапно осъзна, че това е вътрешността на кораба и че тук не може да няма обитатели. Високо над главата му, на границата на видимостта, нещо помръдна. Паяци. След малко вече ги виждаше съвсем ясно — огромни създания с множество крака. Тялото му неволно се напрегна. Тези паякообразни ли бяха върхът на природата във вечното й търсене на съвършеното? Това ли бяха господарите на Вселената? Мисълта се задържа в съзнанието му дълго, до момента, в който светлинен лъч от невидим източник се закова върху него. В същия миг оглушителна като гръмотевица мисъл прониза главата му:

„.... отрицателен резултат... Между тези същества няма физически контакт... само на енергийно ниво...“

„Но напрежението бе повлияно от тази енергия. Връзката беше осъществена на разстояние ***.“

„.... твърдях само, че няма физическа връзка“ — последното прозвуча със смразяваща безстрастност.

„Аз просто изказах изумлението си, могъщи XXX (име, което не означаваше нищо за Хедрок). Несъмнено сме изправени пред феномен, характерен за тази раса. Нека го попитаме...“

„ЧОВЕКО!“

Измъченият от оглушителните телепатични вълни мозък на Хедрок се сви пред напора на тази мисъл.

— Да? — изтрягна накрая той от себе си.

„ЧОВЕКО, КАКВО ПРИНУДИ ЕДИНИЯ БРАТ ДА ИЗВЪРШИ ДЪЛГО ПЪТЕШЕСТВИЕ, ЗА ДА ОТКRIЕ КАКВО СЕ Е СЛУЧИЛО С ДРУГИЯ БРАТ?“

Въпросът му се стори непонятен. Изглежда, ставаше дума за това, че Дан Нийлан се бе върнал на Земята от никакъв астероид, за да разбере защо е прекъснала връзката с брат му Джил. Въпросът изглеждаше безсмислен, понеже отговорът беше повече от очевиден. Те бяха братя, бяха израсли заедно и между тях съществуваше много особена и тясна връзка. Преди Хедрок да намери думи, за да обясни тези прости за хората неща, в мозъка му изгърмя нова гръмотевица:

„ЧОВЕКО, ЗАЩО ТИ РИСКУВА ЖИВОТА СИ, ЗА ДА МОГАТ ДРУГИТЕ ЧОВЕШКИ СЪЩЕСТВА ДА СТИГНАТ ДО ЗВЕЗДИТЕ? И ЗАЩО ИСКАШ ДА ПРЕДАДЕШ ТАЙНАТА НА БЕЗСМЪРТИЕТО СИ НА ОСТАНАЛИТЕ?“

Колкото и да бе замаян, Хедрок най-сетне започна да разбира какво се бе случило. Паякообразните се опитваха да възприемат емоционалната природа на човека, *без самите те да притежават емоции.* Сякаш слепци искаха някой да им обясни какво представлява цветът или глухи държаха да разберат какво е това звук.

Едва сега си изясни какво бяха направили. Безсмисленото на пръв поглед възпроизвеждане на сцената между него и императрицата имаше за цел да им даде възможност да изследват неговите емоции в момент, когато той рискуваше живота си с алtruистична цел. По същия начин и по същата причина бе осъществена сетивна връзка между него и братята Нийлан. Искаха да измерят и да оценят емоциите му в реална ситуация.

В този момент прогърмя поредната мисъл:

„Жалко, че единият от братята умря, прекъсвайки връзката...“

„Това не е пречка. Нито пък имаме повече нужда от другия брат на Земята, след като успяхме да осъществим контакт между нашия пленник и мъртвия брат. Необходим е голям експеримент...“

„XXX, пристъпи към действие незабавно.“

„С какво да започнем?“

„Дайте му свобода, разбира се.“

Настъпи продължителна пауза, после всичко се завъртя. Хедрок се напрегна и неволно затвори очи. Когато отново ги отвори видя, че се намира в една от тайните си лаборатории на Земята — същата, в която гигантският плъх едва не го бе убил.

12.

По всичко изглеждаше, че е на Земята. Хедрок енергично скочи на крака и внимателно се огледа. Все още носеше антирадиационния защитен костюм, даден му от Гриър, в който бе облечен, преди да напусне спасителния модул, за да влезе в земния „град“, създаден за него от паякообразните същества. После бавно огледа стаята: търсеше онези дребни несъответствия, които биха показвали, че си има работа с илюзия.

Не можеше да е сигурен. И все пак се чувстваше по-различно от тогава, когато го бяха манипулирали. Там бе долавял особената атмосфера на нещо нереално. Беше се чувствал като в сън. А сега не бе така.

Намръщи се, припомняйки си последната разкъсваща съзнанието мисъл, която бе получил от тях. Едно от съществата съвсем определено бе предложило да му бъде дадена свобода за следващата фаза на техния експеримент. Хедрок не бе сигурен какво разбираха те под „свобода“, още повече след като бе установил, че се опитват да изследват човешките емоции. Той толкова често се бе докосвал до опасността през живота си, че се бе научил да не позволява на страха да въздейства на постъпките му. Но държеше да провери реалността на онова, което го обкръжаваше.

Отиде до главния терминал в една от стаите и включи на канала за новини. Онова, което чу, не бе никак интересно. Коментаторът бе загрижен от новите закони, обсъждани в имперския парламент. Не се споменаваше за никакъв междузвезден двигател. Дори да бе имало никакви вълнения веднага след бягството му от кораба на Кершоу, всичко вече бе утихнало. Ако изобщо някой се бе опитвал да окаже натиск върху императрицата да предаде тайната, това вече бе минало.

Той изключи терминала и облече „работен“ костюм. Внимателно подбра още четири активирани пръстена и, напълно готов за битка, се прехвърли през телепортатора в един от апартаментите си в Имперския град. Започваше да се чувства много по-добре. Някъде дълбоко в

съзнанието си имаше план за *свои* действия в случай, че съществата опитаха отново да го поставят под контрол, но в момента повече го вълнуващите мисълта за естеството на дарената му свобода. Той бързо се отправи към големия прозорец, който гледаше на юг и близо минута се наслаждава на познатата картина на необятния метрополис. После бавно се обърна и отиде до терминалата, за да повика Обществената информационна служба.

Тази организация имаше връзка с Оръжейните магазини и целта ѝ бе да осигурява свободна информация и новини. Момичето, което се отзова на позвъняването му, отговори на всичките му въпроси, без да се поинтересува за неговата самоличност, и той научи, че императрицата публично и неколократно бе отричала да знае каквото и да било за някакъв междузвезден двигател и че след две седмици интензивна пропаганда, насочена срещу нея, Оръжейните магазини внезапно са прекратили кампанията си.

Хедрок се смръщи и прекъсна връзката. Значи на Инелда ѝ се беше разминал. За него бе ясно защо Магазините бяха спрели да оказват натиск върху нея: политическата им активност бе обречена на непопулярност, понеже не разполагаха с никакви уличаващи доказателства, а те не желаяха да допуснат публичното си отъждествяване с кауза, която би настроила обществото срещу тях. Спокойно можеше да се приеме, че поне деветдесет процента от хората вече бяха загубили интерес към случилото се. По-голямата част от тези, които все още се интересуваха, вероятно не знаеха как да постъпят, дори ако бяха склонни да повярват, че междузвездният двигател съществува. А и как би могъл някой да принуди наследствения монарх на Сълнчевата система да разкрие доброволно никаква тайна?

Хедрок, който имаше идея как може да бъде постигната подобна цел, ставаше все по-мрачен. Отиде в помещението, където се намираше библиотеката, и погледна специалния часовник, отмерващ времето в рамките на това столетие. Имаше няколко проблема за разрешаване. Трябваше му малко време да се организира и освен това началото на неговата кампания трябваше да съвпадне с Деня за отидих.

Що се отнася до паякообразните, те бяха неизвестен фактор и действията им бяха извън негов контрол. Налагаше се да действа сякаш те не съществуват.

— Да видим сега — промърмори той на себе си. — Днес е първи октомври, а утре е... *Денят за отдых*?!

Беше неприятно изненадан. Това означаваше, че разполага само с един следобед, за да се подготви за най-смазващото физическо усилие в целия си живот досега. Безпокоеше го обстоятелството, че дори подготвителната фаза в никакъв случай не бе от тривиалните. Трябаше да говори набързо с хора като Ненсен, Дийли и Тринър. А разполагаше със съвсем малко време.

Върна се в подземната си лаборатория и се захвани на работа с големия терминал, заемащ единия от ъглите в стаята за телепортация. Екранът му бе осиян с над хиляда и петстотин пулсиращи точки. Загуби известно време, но накрая въведе номерата, които го интересуваха. Седемнайсет от точките смениха цвета си на яркозелен. Други три светнаха в червено, което означаваше, че трима души на другия край на връзката не се намираха в офисите си. Седемнайсет от двайсетима беше по-добре, отколкото бе очаквал. Хедрок приключи с подбора, стана и разкърши рамене, без да откъсва поглед от экрана, който присветна.

— Добре ме разгледайте — каза той. — Сигурно ще се видим днес.

Той замълча, обмисляйки следващите си думи. Щеше да е неразумно да разкрива, че говори на повече от един човек. Несъмнено по-умните щяха да се досетят, че има и други компании в същото положение като тяхната, но би било глупаво сам да потвърждава подозренията им.

Взел решение, Хедрок продължи:

— Компанията ви да остане отворена до утре сутринта. Обезпечете за хората помещения за спане, почивка и храна. Продължете нормалния си бизнес до указания час или до следващото ми обаждане. На служителите да бъде изплатена двайсет процента премия за тази седмица. За ваша информация, възникнаха извънредни обстоятелства от изключителна важност, но ако не се свържа с вас до 7:00 утре сутринта, считайте всичко за приключено. Междувременно прочетете член седем от учредителния си договор. Това е всичко.

Хедрок изключи терминала и с гримаса на недоволство отбеляза късния час. Трябаше да изминат поне трийсет минути между това известие и физическата му поява. Нямаше друг начин. Беше

изключено да се появи лично само след минута. Съобщението му щеше да предизвика големи вълнения, да не говорим за пристигането му веднага след излъчването.

Освен това трябваше да се приготви и да глътне увеличителя. Когато приключи, остана прав с присвирти очи, обмисляйки последиците от разговорите, които щеше да проведе. Щеше да е изключително трудно да се наложи бързо над всеки от началниците. Истината бе, че от доста време се канеше да предприеме действия срещу някои от тях. Имаше такива, които бяха големи шефове от доста дълго. Той бе възприел политиката да оставя без особен контрол дадени фамилии да управляват в продължение на няколко поколения, като само превеждат отчисления в определен размер в централизиран фонд, но малко по малко това бе отслабило авторитета му. Уви, нямаше какво да се прави. Практически невъзможно бе да контролира изкъсо толкова много хора.

След като определеният половин час изтече, Хедрок включи телепортатора и внимателно разгледа светлия коридор, който се показва от другата страна. После мина през него. На вратата, пред която се изправи, имаше надпис:

Корпорация „Стар Риалти“
Собственост трилиони кредити
Дж. Т. Тринър
Директор

Вход за външни лица забранен

С помощта на един от пръстените си Хедрок задейства секретния механизъм на вратата, влезе, мина покрай симпатичната секретарка зад огромното бюро, която се опита да го спре, и пръстенът му незабавно отвори и втората врата. Той прекрачи прага и се озова в голяма стая с внушително обзавеждане. Едър блед мъж със светли очи се надигна иззад необятното си писалище и впи поглед в него.

Хедрок не му обърна внимание. Един от другите пръстени силно вибрираше. Той бавно завъртя ръката си. Когато вибрирането спря, камъкът на пръстена сочеше точно към стената зад писалището. Хедрок похвали на ум маскировката. Стената изглеждаше непокътната и мощният бластер зад нея бе скрит перфектно. Без детектора той никога нямаше да го намери.

Настроението му се развали. Позволи си само късата мисъл, че откритието потвърждава собственото му лошо мнение за този човек. Цяло оръдие скрито зад стената, Боже мой! Досието на Тринър, което той лично бе съставил, показваше, че той е не само безмилостен egoист — това бе нормално човешко качество в ерата на гигантските административни тръстове. Нито пък можеше да се каже, че е просто аморален — стотици хиляди граждани на Ишер бяха извършили също толкова убийства като Тринър, но разликата в мотивите беше като разликата между добро и зло. Тринър бе достоен за презрение развратник, олицетворение на самото понятие за зло.

И ето че в момента този човек се приближи към него, протегнал ръка, със сърдечна усмивка на бледото си лице и благо произнесе:

— Не знам дали да вярвам в теб, или не, но поне съм склонен да те изслушам.

Хедрок пристъпи към протегната ръка, създавайки впечатление, че се готви да я стисне, но в последния миг мина покрай мъжа и в следващата секунда седеше в креслото зад извитото писалище. После вдигна поглед към слисания директор и с удовлетворение си помисли: „Значи Тринър е готов да си говорим, така ли? Отлично. Но първо ще получи няколко психологически удара, а после му дам безплатен урок какво значи да си безмилостен с подчертаване на факта, че на този свят има и по-корави мъже от Дж. Т. Тринър. А сега нека продължа натиска върху него и да не му давам да се съвземе.“ С тази мисъл в главата, Хедрок остро каза:

— Преди да седнеш на ей онзи стол, Тринър, и преди да си поговорим, искам да разпоредиш на персонала си да започне работа върху онова, което ще се наложи да направите за мен... слушаш ли ме?

В това нямаше никакви съмнения. Тринър не само слушаше, той беше смаян, гневен и озадачен. Подобно на много други силни мъже, изпитващи за пръв път силата на личното изльчване на Хедрок, което само по себе си може би следваше да се класифицира като отделен вид енергия, той изглеждаше неспособен да настрои функциите на тялото и съзнанието си към реалността. Не че бе изплашен. Хедрок не бе и очаквал да види страх. Постепенно изражението му се промени — в него се долавяше предпазливост и донякъде любопитство.

— Какво трябва да се стори? — поинтересува се той.

Този въпрос вече бе прекалено важен, за да губи още време за емоционален контрол над жертвата си. Хедрок извади от джоба си скънат лист хартия.

— Тук — сериозно каза той — са написани имената на петдесет града. Искам списък с адресите на цялата моя собственост и бизнес интереси в тези градове. Не ме интересува от кого се обитават в момента. Трябват ми имена на улици и номера. При това само в случаите, когато са много — поне дузина — в близко съседство, на една улица или в един квартал. Ясен ли съм?

— Да, но... — започна Тринър и замълкна, напълно объркан.

— Дай нареждане — прекъсна го Хедрок и го изгледа изучаващо с присвирти очи. После заплашително се наведе напред и каза: — Надявам се, че не си забравил член седми на учредителния договор, нали, Тринър?

— Но този член е включен преди поне хиляда години. Не може да искаш...

— Ще имам ли списъка, или не?

Тринър беше започнал да се изпояства.

— Мисля, че да — каза той накрая. — Честно казано, не знам. Ще разбера. — Той се овладя, напрегна тялото си и допълни през зъби: — Дявол да те вземе, не можеш да нахлуваш така и да...

Хедрок можеше да прецени кога е упражнил достатъчно силен натиск върху някого.

— Дай заповед — каза той с по-мек тон — и после ще говорим.

Тринър се поколеба. Беше видимо разстроен. След малко, изглежда, се досети, че винаги може да отмени собствените си разпореждания, така че отговори:

— Ще трябва да използвам терминала на писалището.

Хедрок кимна и внимателно проследи в звук и образ даването на заповедта до заместника на Тринър. Човекът се опита да възрази, но Тринър явно се чувстваше по-добре, когато даваше заповеди, отколкото когато ги получаваше. Изрева на подчинения си като лъв и беше очевидно, че възвръща самочувствието си с всяка произнесена дума. След малко придърпа стола си до писалището редом с Хедрок и дори се осмели да го погледне леко развеселен и да попита небрежно:

— Какво става? За какво е всичко това?

Издаде го опитът му да се престори, че няма нищо. Значи управлението на бластера беше в писалището, някъде в близост до стола, който Тринър беше придърпал така невинно. Хедрок обмисли взаимното им разположение. Самият той седеше с гръб към бластера, а Тринър бе вляво от него. Вратата към приемната беше на около четири метра. Стената и вратата щяха да защитят секретарката. Всеки друг, който влезеше, трябваше да мине наляво. Хедрок кимна удовлетворено и каза:

— Ще ти обясня всичко, Тринър... — уводна фраза, предназначена да разпали очевидното любопитство на този човек и да притъпи донякъде нетърпението му. — Но преди това искам от теб да направиш още нещо. Знам, че имаш главен счетоводител — казва се Ройън. Кажи му да дойде. Като поговоря с него, ще имаш по-добра представа дали да го оставиш на работа след днешния ден.

Тринър го погледна объркано, поколеба се за миг и бързо нареди нещо по терминала. Чу се ясен и звънък глас и Ройън каза, че идва веднага. Тринър изключи и се облегна на стола си.

— Значи ти си човекът, който се крие зад онзи тайнствен еcran? — каза той, колкото да поддържа разговора. После махна неопределено с ръка и неочаквано попита: — А императрицата с нас ли е? Династията ли стои зад всичко това?

— Не! — късо отговори Хедрок.

Тринър видимо беше разочарован, но все пак рече:

— Ще ти повярвам и знаеш ли защо? Династията Ишер толкова много се нуждае от пари и това ѝ се случва толкова често, че едва ли би допуснала съкровище като тази компания да вегетира по такъв начин. И това правило да се разпределят периодично приходите между наемателите... хм, не знам кой е, но Ишер няма пръст в тази работа.

— Не, не е Ишер — потвърди Хедрок и с удоволствие изгледа обърканото изражение, което изпълзя на лицето на Тринър. Също като предшествениците си, и Тринър не бе съbral кураж да отправи предизвикателство към загадъчния собственик на компанията, опасявайки се, че това може да бъде имперската фамилия. А Хедрок от своя страна бе установил, че всички негови отричания само засилват съмненията на по-амбициозните.

На вратата се почука и след като изчака за разрешение, на прага се появи едър млад мъж, който неволно разшири очи от изненада,

когато видя как са се разположили двамата мъже.

— Ти ли си Ройън? — осведоми се Хедрок.

— Да. — Младежът погледна въпросително Тринър, но той не вдигна глава.

Хедрок посочи с жест скрития под декорацията на стената монитор.

— Предполагам си информиран за значението на това, нали?

— Чел съм учредителния договор — започна Ройън и спря. Погледът му просветна — той явно беше започнал да се досеща: — Да не би да сте онзи, който...

— Нека оставим преструвките — каза Хедрок. — Искам да ти задам един въпрос, Ройън.

— Да?

— Каква сума — подчертано бавно попита Хедрок — е измъкнал от фирмата Тринър миналата година?

Тринър звучно пое дъх, после настъпи тишина. Двамата, Тринър и Ройън, останаха вплели поглед един в друг в продължение на един доста дълъг момент. Нямаше никакво съмнение, че това е решително премерване на волята. Накрая Ройън се засмя с почти момчешки смях и отговори:

— Пет милиарда кредита, сър.

— Това е доста височко за заплата, струва ми се — спокойно констатира Хедрок.

— Не мисля, че господин Тринър разглежда себе си като човек на заплата, сър — каза Ройън. — Той по-скоро се смята за собственик.

Хедрок забеляза, че Тринър е забил поглед в писалището, а ръката му небрежно се премества към малка красива статуетка.

— Застани там, Ройън — нареди Хедрок.

Той направи знак с лявата си ръка, изчака младежът да заеме позиция отляво на Тринър и след това задейства чрез пръстена си управлението на увеличителя. Зададе малко увеличение, не повече от сантиметър във всички посоки. Би могъл да постигне същия ефект, ако се беше изправил и дълбоко бе поел въздух. Важното в случая беше, че избраният от него начин променяше физическата структура не само на работния костюм, но и на тялото му. Това ги правеше физически неуязвими, използвайки същия принцип, който бе заложен в оръжейните магазини. Преди половина година, когато бе пристигнал в

двореца, Хедрок се бе мъчил да намери безопасен начин да вземе костюма със себе си, но се бе страхувал, че придворните шпиони могат да го откраднат. Анализирали структурата му, всеки компетентен физик би могъл да разгадае резонансния принцип, на който основаваха превъзходството си Оръжейните магазини. В костюма имаше вграден миниатюрен, но достатъчно мощен захранващ източник, и конструкцията му беше такава, че защитното поле се разпростираше само върху него самия и намиращото се вътре тяло — една много уместна предпазна мярка.

Почти всичко, което му се бе случило след бягството от оръжейните майстори, беше последица от това, че не се бе оказало възможно да влезе в оръжейния магазин, облечен в този костюм.

Миг по-късно Хедрок усети познатото втвърдяване около тялото си. Гърлото му също се стегна и с бавен глас той изрече:

— Бих казал, че такава заплата е прекалено висока. Направи необходимото да стане пет милиона.

Тринър издаде някакъв нечленоразделен звук, но Хедрок продължи да говори на Ройън с все същия спокоен и бавен глас:

— По-нататък: въпреки кооперативната си структура, тази компания вече има незавидната репутация на жестока, а практиката на нейния директор да заповядва подбирането на симпатични жени и насилиственото им отвеждане в различни негови тайни апартаменти, е...

Той видя, че Тринър стиска статуетката и се изправи. Ройън ахна.

Огненият език на бластера изпепели креслото, в което беше седял Хедрок, плъзна се по металния плот на масата и се отрази от тавана. Горещината беше невъобразима, използваната мощност — поне деветдесет хиляди цикъла, но пламъкът не бе чак толкова ярък, че Хедрок да не забележи проблясването на оръжието на Ройън. Миг по-късно установи в каква последователност се бяха развили събитията: Тринър бе задействал стационарния бластер, за да ликвидира Хедрок, след това се бе извърнал и бе изтеглил имперския си ръчен бластер с намерение да убие Ройън, но използвайки защитния модел на Оръжейните магазини, Ройън го бе изпреварил и бе стрелял пръв.

На мястото на Тринър бавно угасващо слабо блещукащо сияние, което избледня в мига, в който автоматично задействащите се въздушни помпи вкараха в просторния кабинет мощна струя пресен

въздух. Процесът беше стандартен и се извършваше със скорост, която опресняваше въздуха в кабинета пет пъти в секунда.

Възцари се тишина.

— Не мога да разбера — осмели се да проговори накрая Ройън с треперещ глас — как оцеляхте.

Беше много възбуден, пребледнял и явно се нуждаеше от малко по- внимателно отношение поне в първите минути. Само че за това нямаше време. Никакво. Хедрок и без това се бе задържал тук много по-дълго, отколкото можеше да си позволи. Той изключи увеличителя и бързо издума:

— Ти си новият директор на компанията, Ройън. Заплатата си вече я чу: пет милиона годишно. Какъв вид обучение си избрали за сина си?

Ройън си възвръщаше хладнокръвието много по-бързо, отколкото бе очаквал Хедрок.

— Обикновеното — отговори той.

— Смени го. Оръжейните магазини насконо публикуваха подробностите за нов курс, който засега не е особено популярен. В него се обръща особено внимание на моралната устойчивост. А сега... кога ще е готов списъкът, който Тринър ти нареди да пригответиш за мен? Или може би не знаеш подробностите?

Скоростта, с която говореше, просто хипнотизираше Ройън, но той намери сили да отговори:

— Не преди шест. Аз...

Но Хедрок го прекъсна:

— Утре ще ти се наложи да изживееш няколко шока, Ройън, но опитай се да ги понесеш мъжки. Не губи самообладание. Навлекли сме си гнева на мощна тайна организация. Ще се опитат да ни дадат урок. Ще подложат на унищожение нашето имущество, но при никакви обстоятелства не казвай на другите, че това е наше имущество, и не започвай възстановителни работи преди да е изтекъл поне един месец, ако не получиш други наредждания по въпроса. — Той замълча за малко и завърши с мрачен тон: — Налага се да понесем загубите, без да изразяваме възмущението си. За щастие утре е Денят на отдиха. Хората няма да бъдат по магазините. И помни: списъкът трябва да е готов точно в шест!

Хедрок излезе, без да се сбогува. Подмятането за тайната организация беше с цел отклоняване на вниманието и той не се бе опитал да го направи по-оригинално, но когато гигантът започнеше делото си, всички слабости на замисъла щяха да бъдат туширани от чудовищната реалност. Сега обаче оставаха още посещения — първо по-леките, — след това щеше да хапне, после идваше ред на арогантния Ненсен и накрая трябваше сам да се развиши в смразяващ мащаб.

Час по-късно уби Ненсен по най-елементарния начин, като отрази насочената към него енергия на оръдието му. Внушаващият навремето ужас Дийли се оказа безобиден: едно примирило се старо чудовище, което бързо се предаде, като разбра, че Хедрок няма никакво желание да протака. Другите бяха само елементарни препятствия, чиято съпротива се състоеше най-вече в инерцията на мисленето им. По-трудно му беше да се справи с любопитството им.

На следващата сутрин, в седем без четвърт, Хедрок взе тонизатор, направи си няколко инжекции с витамини и легна за половин час, колкото да изчака ефекта им върху измореното си тяло.

След това погълна огромна закуска и няколко минути преди осем нагласи увеличителя на работния си костюм на пълна мощност. Денят на гиганта бе дошъл.

13.

Само няколко минути преди обявяването на първите новини, Инелда хладно се поинтересува:

— Защо парите никога не ни стигат? Къде отиват? Годишният ни бюджет е астрономичен, а аз през цялото време съм засипвана със сметки, доказващи каква сума отива за някакво министерство, колко са необходими за друго и така нататък, до призляване. От друга страна, Слънчевата система е толкова богата, че всяко сравнение бледнее: само през борсата денем минават стотици милиарди, а правителството вечно няма пари. Какво всъщност става? Може би има несъбрани данъци?

Отговорът беше мълчание. Министърът на финансите безпомощно погледна наредилите се край дългата маса за съвещания. Накрая спря поглед върху лицето на принц Дел Куртин и в очите му проблесна безмълвна молба. Принцът се поколеба и после каза:

— Ваше величество, тези заседания на кабинета започват да се развиват по една и съща схема. Ние мълчим, а вие ни се карате. Може би не го съзнавате, но в последно време тонът ви напомня вечното оплакване на съпруга, която след като е похарчила всички пари на мъжа си, го врънка за още.

Трябващо й известно време, за да осъзнае последиците на казаното. Беше привикнала към простицкия начин на изразяване от страна на принца, когато бяха само двамата, и не осъзна веднага, че този коментар е направен по време на официално заседание на кабинета. Съзнанието й регистрира, че останалите посрещнаха забележката с облекчение, но сега бе важно да отвърне нещо по начин, който да бъде запомнен. Тя сви устни и гневно заяви:

— Омръзна ми да слушам, че нямаме пари за нормалната издръжка на правителството. Доколкото си спомням, сумата за издръжка на стопанството към двореца не се е променила от няколко поколения. Всички мои частни имоти се поддържат благодарение на собствените си приходи и изобщо не разчитат на държавата. Много пъти ми е казвано, че сме довели данъчното бреме до допустимия

максимум и че всъщност компаниите започват да се оплакват от непосилните данъци. Но ако достопочтените господа бизнесмени прегледат счетоводните си книги, ще открият съществуването на може би не така лесно забележима, но не по-малко значителна причина за намаляването на печалбите: говоря за облагането, наложено им от възмутителната и незаконна организация на Оръжейните магазини, която изсмуква ресурсите на страната също така безкомпромисно, както данъчната система на законното правителство. Преструвката им, че продават оръжия, е една от най-големите измами, на които народът ни е ставал някога жертва. Методът им е да си осигуряват поддръжката на недоволни индивиди сред отвикналите да мислят маси. Както е добре известно, достатъчно е да се оплачете, че някаква компания ви мами, и Оръжейните магазини ще защитят интересите ви. Проблемът е кога законната печалба може да бъде разглеждана като измама? Знам, че този въпрос е философски и по него може да се дискутира безкрайно. Но съдилищата на Магазините с голяма лекота удовлетворяват искове за щети в троен размер, след което дават половината на ищеца, а останалото задържат за себе си. Затова, господа, трябва да започнем своя кампания. Трябва да убедим хората на бизнеса, че Оръжейните магазини вземат от тях повече, отколкото правителството. В действителност, разбира се, ако бизнесмените бяха честни хора, това нямаше с нищо да промени нещата. В този случай лицемерните Оръжейни магазини щяха да бъдат разобличени като крадци, каквито те наистина са. Но те естествено пак щяха да разполагат с достатъчно средства, за да издържат организацията си.

Тя спря за момент, колкото да си поеме дъх, и си спомни какво бе казал принц Дел Куртин преди малко. Погледна го смърщенна.

— Значи говоря като оплакваща се съпруга, която е прахосала всички пари на съпруга си, така ли, братовчеде?

И отново спря. Този път си спомни облекчението, изписано на лицата на всички членове на кабинета след думите на принца. Изведнъж осъзна нещо, което не й бе хрумвало досега. Онова, което се бе случило, можеше да бъде окачествено като персонално обвинение пред целия кабинет.

— Дявол да го вземе! — избухна тя. — Значи аз съм виновната? Аз пръскам парите на правителството като безотговорна домакиня...

И пак спря, за да си поеме дъх. В същия момент терминалът й се включи и се чу глас:

— Ваше величество, получихме спешна новина от Средния запад. Гигантско човешко същество, високо петдесет метра, опустошава деловия център на град Денар.

— Какво?

— Ако желаете, ще ви покажа видеозаписа, с който разполагаме. Гигантът бавно отстъпва пред атакуващите го мобилни войскови части.

— Няма нужда... — Тонът й беше хладен и решителен. Тя помисли за миг и продължи: — Сигурно е робот, създаден от някой луд. Флотата ще се справи. В момента не мога да се занимавам с това. Докладвайте ми по-късно.

— Слушам.

През паузата, която настъпи, тя остана да седи неподвижна като статуя, но очите ѝ горяха. Накрая тихо прошепна:

— Възможно ли е това да е нова акция на Оръжейните магазини?
— Поколеба се, после решително извести случилото се на заден план. Мислите ѝ се върнаха към по-важното, с което се бе занимавала точно преди прекъсването. Първите ѝ думи засегнаха същността на обвинението: — Принце, да разбирам ли, че публично ме обвинявате за финансовите затруднения, в които се намира правителството?

— Ваше величество не е разбрала думите ми — хладнокръвно отговори принцът. — Исках само да кажа, че напоследък съвещанията на кабинета се използват, за да ни се накарате. Вие знаете, че отделните министри отговарят пред парламента, така че вашата критика по същество е деструктивна.

Тя гневно го изгледа, разбрала, че той няма намерение да развие първоначалното си заявление.

— Значи вие не виждате нищо конструктивно в моето предложение да привлечем вниманието на бизнесмените върху тактиката на Оръжейните магазини, така ли?

Принцът мълча толкова дълго, че накрая тя не издържа:

— Е, правилно ли съм ви разбрала?

Той поглади брада, после я погледна право в очите и каза:

— Да!

Тя го изгледа с широко отворени очи.

— Така ли? — Помъчи се гласът ѝ да не звучи предизвикателно.
— Това поне би снело от нас обвиненията, че налагаме високи данъци.

— Ако това ще ви направи щастлива — отговори принц Дел Куртин, — вероятно няма да има нищо лошо да подхванем подобна кампания. Тя поне няма да ни струва допълнителни средства.

— Не говорим за личното ми щастие — отсече Инелда. — Единствената ми грижа е държавата.

Но принц Дел Куртин отново не ѝ отговори и тя го погледна със засилваща се решителност.

— Принце, между нас двамата съществува родствена връзка. Ние може да сме добри приятели насаме, но имаме големи различия в мненията по много въпроси. Днес обаче вие намекнахте, че аз позволявам на личните ми интереси да влияят на чувството ми за отговорност пред държавата. Разбира се, аз винаги съм се придържала към убеждението, че човек не може да има две лица и че всяко действие на конкретния човек е повлияно в известна степен от личните му пристрастия. Но има разлика между подсъзнателно формирани предубеждения, които силно въздействат върху мнението на човека, и съзнателно формираната стратегия, предназначена да бъдат постигнати крайните цели на индивида. Защо решихте, че преследвам користна цел? Какво ви накара така неочаквано да направите изказване, което съдържа подобен намек? Е, чакам вашия отговор.

— „Неочаквано“ не е най-правилното определение — сухо отбеляза принцът. — Повече от месец аз седя тук и слушам с все попонарастващо изумление нетърпеливите ви тиради. И започнах да си задавам един въпрос. Искате ли да знаете какъв?

Жената в нея се поколеба. Отговорът беше приел насока, която не ѝ допадаше. Все пак тя реши да рискува.

— Кажете ми.

— Въпросът, който си задавах, беше: „Какво я тревожи? Какво решение се мъчи да вземе?“ Отговорът обаче не беше толкова очевиден. Ние всички знаем какъв напор от чувства събужда във вас споменаването на фразата Оръжейни магазини. На два пъти бяхте готова да похарчите значителни суми държавни пари, за да бъдат предприети действия срещу Магазините. Първият подобен инцидент беше преди няколко години и ни струва толкова скъпо, че едва миналата година възстановихме платежния си баланс. И ето че само

преди няколко месеца вие започнахте да ми говорите с недомълвки, за да поискате накрая от кабинета да гласува огромна сума за цел, която тогава не разкрихте и досега не сте разкрили. Неочаквано бе мобилизирана флотата ни, а Оръжейните магазини ни нападнаха с обвинението, че сте сложили ръка на някакъв междузвезден двигател и тайната му е известна само на вас. Финансирахме пропагандна контрафанзива и в крайна сметка всичко загълхна, но убеждането на държавния бюджет беше повече от осезаемо. Аз специално все още държа да науча какво наложи проектирането и построяването на осем енергийни оръдия, всяко с мощност по сто милиона енергийни цикъла и на цена по милиард и осемстотин милиона кредита. Подразбрах от някои ваши забележки, че инцидентът е успешно приключен. В такъв случай остават следните въпроси: защо вие не сте удовлетворена? Какво не е наред? Реших за себе си, че проблемът ви е повече вътрешен, тоест личен, а не политически.

Чувството на беспокойство в нея се засилваше. Но тя все още не можеше да се досети накъде бие той. Колебаеше се как да реагира. Принцът невъзмутимо продължи:

— Инелда, вие сте на трийсет и две години, все още неомъжена. Витаят слухове — извинете ме, че споменавам за тях — за стотици ваши любовници, но аз знам, че в това няма нищо вярно. Ще ви го кажа съвсем направо: отдавна е време да се омъжите.

— Да не би да ми предлагате — попита тя с разтреперан глас — да свикам всички младежи и да им предложа да се състезават в извършването на различни подвизи, за да избера накрая онзи, който приготвя най-вкусен пудинг?

— Това е излишно — спокойно отговори принцът. — Вие вече сте влюбена.

Хората край масата се раздвижаха. Появиха се усмивки. Лицата станаха по-приветливи.

— Ваше величество — осмели се да проговори един от присъстващите, — това е най-хубавата новина, която сме чували от... — Изглежда беше видял изражението ѝ, защото се запъна и замълча.

— Принце, аз съм изумена — каза тя, без да обръща внимание на прекъсването. — И кой е щастливецът?

— Става дума за вероятно един от най-забележителните мъже, който съм срещал, мъж, който притежава очарование и нежност

въпреки невероятната си жизненост и който е напълно достоен кандидат за ръката ви. Той дойде в двореца преди осем месеца и вие бяхте силно впечатлена от него, но за нещастие поради миналото му — говоря в политически смисъл — във вашето съзнание се започна борба между държавните нужди и, така да се каже, вашите пристрастия.

Вече беше разбрала за кого говори, но се опита да го разубеди.

— Предполагам нямате предвид онзи млад човек, когото заповядах да обесят преди два месеца, но когото впоследствие помилвах?

Принц Дел Куртин се усмихна.

— Признавам, че малко рязкото ви отношение към него ме озадачи в началото, но после разбрах, че и това е проява на вътрешния конфликт, който ви разкъсва.

Инелда безстрастно го контрира:

— Не си спомням да възразихте срещу заповедта ми за екзекуция.

— На първо място, никой не ме попита. От друга страна, поради моята лоялност към бас, както и заради вашите основателно звучащи обвинения срещу него, аз не бях обективен. Едва по-късно разбрах, че всичко има едно-единствено обяснение.

— Не вярвате, че съм била искрена, когато дадох заповедта?

— В нашия свят хората непрестанно унищожават онези, които обичат — въздъхна принцът. — Те дори са способни да извършат самоубийство, унищожавайки онова, което им е най-скъпо.

— И всичко това е свързано с конфликта в главата ми, който — каква ирония наистина! — ме е направил заядлива?

— Тогава вие ми казахте, че сте уведомили капитан Хедрок — тя се напрегна при споменаването на името му — за намерението си да го поканите отново в двореца след два месеца. Времето изтече, а вие все още не можете да решите как да постъпите.

— Искате да кажете, че любовта ми вече не е така силна?

— Не — търпеливо отговори той. — Но вие съзнавате, че решението да го поканите сега ще е много по-отговорно, отколкото сте си представяли, когато определихте този срок. За вас това ще е равносилно на признание, че ситуацията е точно такава, каквато я обрисувах аз.

Инелда рязко стана и заяви с лека опрощаща усмивка:

— Господа, всичко това за мен е истинско откровение. Вярвам в добрите намерения на братовчед ми и дори съм склонна да призная, че в известен смисъл за мен ще е много добре да се омъжа. Но ще ви призная, че никога не съм виждала в капитан Хедрок онзи, който ще трябва да изслушва хленчовете ми до края на живота си. За нещастие има друга причина, поради която се колебая по въпроса за женитбата, така че към двата конфликта, споменати от принца, трябва да се добави и трети. Аз...

Терминалът зад стола ѝ се включи отново.

— Ваше величество, съветът на Оръжейните магазини току-що разпространи изявление във връзка с гиганта.

Инелда седна отново. С изненада установи, че бе успяла напълно да забрави за абсурдния титан и безсмислената му програма за унищожение.

— Изпратете ми копие по-късно — нареди тя. — Сега ми съобщете само най-важното.

Настъпи кратка пауза, после се разнесе плътен глас:

— Току-що бе изльчено специално съобщение на Съвета на Оръжейните магазини, осъждащо действията на петдесетметровия гигант, който вече унищожи административните райони на градовете Денар и Лентон. Оръжейните магазини обявяват слуха, че гигантът е тяхна машина, за абсолютно изфабрикуван и уверяват, че ще направят всичко възможно той да бъде заловен. Както вече бе съобщено, гигантът опустоши...

Тя изключи терминала.

— Господа, мисля, че е най-разумно да се върнете по работните си места и да не ги напускате за известно време. Държавата е в опасност и този път — тя направи пауза, спирайки поглед върху братовчед си, — този път не може да става и дума за някакви мои игри. Довиждане, господа. — Тя се обрна и се отправи към изхода.

Както изискваше протоколът, членовете на кабинета останаха по местата си, изчаквайки я да излезе.

Когато стигна в апартамента си, тя изчака няколко минути и едва тогава позвъни в апартамента на принц Дел Куртин. Образът му се появи незабавно на екрана.

— Дел, има ли някакви известия какво иска гигантът?

— Настоява за освобождаването на информацията върху междузвездния двигател.

— О! Значи зад това стоят Магазините?

— Не мисля, че е така, Инелда — поклати глава принцът. — Преди няколко минути те излъчиха второ изявление, очевидно осъзнавайки, че пропагандната им кампания през последните близо два месеца може да бъде свързана с гиганта. Повтарят, че продължават да настояват двигателят да стане общо достояние, отричат всяка връзка с гиганта и предлагат помощ за залавянето му.

— Недоумявам как се осмеляват да отричат.

— Инелда, ако този гигант продължи разрушителния си поход, ще се наложи да направиш нещо повече от отправянето на голи обвинения срещу магазините.

— Ще слезеш ли на закуска? — попита тя.

— Не, отивам в Денар.

— Пази се, Дел! — помоли го тя.

— О, изобщо нямам намерение да умирам.

— Сигурна съм, че е така — засмя се неочеквано тя. — Е, по-късно можеш да ми кажеш защо всъщност искаш да отидеш там.

— Не е никаква тайна. Покани ме командането на флотата. Според мен, искат да имат поддръка високопоставен свидетел на усилията, които полагат, така че да избегнат опасността впоследствие някой да ги обвини в недостиг на старание. Така че довиждане, засега.

— Довиждане — и Инелда изключи терминала си.

Остатъка от сутринта прекара в диктовка на писма. После отиде на обяд, но към нея бяха отправени толкова много пълни с тревога погледи, че когато се прибра в покоите си, тя отново включи терминала и потърси новини за гиганта. Когато го видя за пръв път, той доунищожаваше някаква улица. Беше като увеличен до невъзможност луд маниак, истински демон на унищожението. Остана загледана в него, неспособна да откъсне поглед, отказваща да повярва на очите си. Той вървеше напред и оставяше след себе си руини, блестейки под слънчевите лъчи като рицар в броня.

Докато наблюдаваше, край него прелетя разрушител, стрелящ едновременно и с четиридесетте си оръдия. Опустошителният огън отскочи от гиганта като от защитен екран. Но все пак, забеляза тя с присвети очи, той отстъпи зад прикритието на една висока сграда и

дори се приведе зад нея, когато минута по-късно разрушителят атакува отново. Разрушителят се въздържа от обстрел, издигна се и след малко се върна, придружаван от още два кораба, но гигантът беше минал напред, оставяйки зад себе си пътека, затрупана със съборени сгради. Гигантът предвидливо оставил между себе си и обстрелящите го кораби някакъв магазин, макар да изглеждаше напълно неуязвим за потоците енергия — те просто отскачаха от него.

„Огънят не му харесва — констатира императрицата, — но издържа на него. Ако попадението не е пряко, енергията не му пречи.“ Тя потръпна и изключи терминала. Образът на екрана изчезна.

Чувстваше се изморена, така че полегна за около час. Изглежда беше заспала, защото я събуди сигналът на терминала за лична връзка до леглото ѝ. Беше принц Дел Куртин, който изглеждаше крайно обезпокоен. Тревогата личеше и в гласа му.

— Инелда, следиш ли какво върши гигантът?

За миг тя се поколеба. Още ѝ беше трудно да повярва, че тази заплаха се е появила ей така, от нищото, без никакво предупреждение и че за по-малко от ден вече заплашва самите основи на Ишер. Накрая успя да отвори уста:

— Пропуснала ли съм нещо специално? Бях заета с друго.

— Трийсет и четири града, Инелда. За щастие броят на загиналите и ранените не е голям. С това нещо тук шега не бива. Целият континент започва да ври и кипи като разровен мравуняк. Засега той унищожава само малки обекти и оставя по-големите компании недокоснати. Има маса слухове с най-различни предположения, но според мен никаква пропаганда не може да помогне, докато събитията продължават в този дух. — Той направи кратка пауза и същне продължи: — Вярно ли е, че криеш междузвезден двигател? Каква е истината?

— Защо питаш? — отговори тя на въпроса с въпрос.

— Защото — мрачно поясни той, — ако е истина, а точно това стои зад действията на гиганта, най-добре е да започнеш съвсем сериозно да мислиш как да направиш тайната публично достояние по начин, запазващ максимално достойнството ти. Уверявам те — не можеш да си позволиш още един ден размотаване.

— Скъпи братовчеде — каза тя с мрачна решимост, — ако се наложи, ще устоим и сто дни. Във всеки случай, династията в момента

не смята за целесъобразно създаването на междузвезден двигател.

— Но защо?

— Защото — тя несъзнателно повиши глас — хората ще започнат да се разселват къде ли не! Само след двеста години ще има хиляди новоизлюпени кралски фамилии и суверенни правителства, управляващи стотици планети и обявяващи си войни, подобно на владетелите от миналото. И най-омразна за всички ще бъде династията Ишер, защото точно нейното присъствие ще прави претенциите им нелепи и лишени от всякакво основание. Жivotът на Земята ще се превърне в нескончаема поредица от войни с другите звездни системи.

— Тя пое дъх и продължи все така назидателно: — Може би изглежда глупаво да се беспокоим за ситуацията след двеста години, но нашата династия управлява без прекъсване вече четиридесет и седем века и отдавна се е научила да смята със столетия. Когато бъде създадена нов вид администрация, позволяваща контролирана звездна емиграция, в същия ден ние с готовност ще одобрим подобно изобретение. Дотогава...

Тя спря, защото той кимна замислено.

— Права си, разбира се — каза принцът. — Възникването на подобен хаос е недопустимо. А ситуацията, пред която сме изправени, става все по-сериозна. Инелда, мога ли да ти предложа нещо?

— Да.

— Няма да ти е много приятно.

— Давай — подкани го тя.

— Добре тогава. Изслушай ме сега: пропагандата на Оръжейните магазини печели от акцията на гиганта, а в същото време те осъждат действията му. Ами защо не ги накараме да подкрепят думите си с дела?

— Какво означава това?

— Нека вляза във връзка с тях. Трябва да идентифицираме кой стои зад гиганта.

— Искаш да кажеш — да работим заедно с тях? — Тя се окопити от изненадата и избухна: — След три хиляди години владичество една императрица на Ишер да моли за помощ? Никога!

— Инелда, в момента гигантът опустошава Лейксайд.

— О!

Тя замълча. За пръв път се почувства безпомощна. Прекрасният Лейксайд, отстъпващ само на Имперския град по великолепие и богатство. Опита се да си представи как блестящият гигант се разрушение из този приказен град, изпълнен с езера. И бавно кимна. Вече не можеше да има никакви съмнения. Достатъчен бе само един къс ден и гигантът се бе превърнал в най-важния фактор на един рухващ из основи свят.

И все пак за миг се поколеба.

— Принце?

— Да.

— Капитан Хедрок ми остави адрес. Ще се опиташи ли да се свържеш с него и да го помолиш от мое име да дойде в двореца тази нощ, ако му е възможно?

Братовчед ѝ я погледна внимателно.

— Дай ми адреса.

Тя му го даде и после се отпусна в креслото си. Трябаше да си почине. След минута с облекчение разбра, че току-що е взела две кардинални решения.

В пет часа без няколко минути автоматично полученото и надлежно записано послание на императрицата стигна до Хедрок. Настойчивата покана да посети двореца определено го изненада. Трудно му беше да повярва, че Инелда така бързо бе изпаднала в паника за бъдещето на династия Ишер.

Той завърши унищожителната си операция и се върна в тайната лаборатория. Щом се озова там, включи терминала си, настрои го на тайната честота на Съвета на Оръжейните магазини — по-скоро на онази честота, която Съветът продължаваше да счита за тайна — и с променен глас каза:

— Членове на Съвета на Оръжейните магазини, сигурен съм, че вече сте осъзнали изгодното за вашата кауза положение, в което се намирате, благодарение на онова, което сториха гигантите.

Беше решил, че трябва да поддържа впечатлението, че гигантите са повече от един. На Оръжейните магазини беше известно само, че нормалното човешко същество оstarява с пет години за всеки трийсет минути в състояние на увеличение. Той продължи:

— Гигантите имат нужда от незабавна подкрепа. Настипи моментът, когато Оръжейните магазини трябва да поемат нещата в

свои ръце като развият инициативата, изпращайки доброволци за по петнайсет минути или половин час, които да изиграят ролята на гиганти. Не е необходимо да разрушават нищо, важното е да има приемственост. Още по-важно в момента е Оръжейните магазини да подновят кампанията си срещу императрицата за разкриване на тайната на междузвездния двигател. Би било особено добре, ако първият гигант се появи рано тази вечер. В името на прогреса на човечеството, не се проваляйте.

След петнайсет минути, когато се появи първият гигант, той още беше в лабораторията си. Прекалено бързата реакция на апела му за помощ показваше съществуването на главен план. И доказваше, че най-голямата сила в Слънчевата система е готова мълниеносно да реагира. Хедрок нямаше никакви съмнения, че планът предвижда да се направи всичко необходимо, за да се разбере самоличността на онзи, който знае техните тайни. Дори беше готов да повярва, че те се досещат кой всъщност е този човек.

Ако това бе истина, значи бе дошло времето да използва едно от тайните си изобретения. Като начало трябваше да извърши малка разходка. Следващите дванайсет часа щяха да бъдат решаващи и големият въпрос бе дали съществата-паяци щяха да го оставят да действа.

Засега те с нищо не показваха съществуването си.

14.

Топлата нощ бе като ден. Гониш вървеше, облян от светлина, по дългата знаменита улица, известна под името „Авеню на късмета“, която сияеше като скъпоценен камък. Край него припламваха приканващи надписи:

СПЕЧЕЛИ СЪСТОЯНИЕ: ВЛЕЗ С ДЕСЕТ КРЕДИТА,
ТРЪГНИ СИ МИЛИОНЕР ОТ ДИАМАНТЕНИЯ ДВОРЕЦ!
ОПИТАЙ КЪСМЕТА СИ СРЕД 10 000 000 ДИАМАНТА!

Погледът на Гониш се спираше и на други подобни: РУБИНЕННИЯТ ДВОРЕЦ, ЗЛАТНИЯТ ДВОРЕЦ, ИЗУМРУДЕНИЯТ ДВОРЕЦ, един от друг по-крещящи и по-обещаващи. Накрая стигна до мястото, което търсеше:

ИМПЕРИЯ НА КЪСМЕТА.
ЗАЛОЗИ ОТ ПЕТ ПЕНИ НАГОРЕ
БЕЗ ОГРАНИЧЕНИЕ!

И-човекът спря и мрачно се усмихна. Колко подходящ бе изборът на императрицата, решила да се срещнат в едно от принадлежащите ѝ заведения, предназначено да се грижи за потребностите на масите. Задачата му бе „проста“: да разбере дали тя знае къде се намира Хедрок, да измъкне тази информация от нея и да оцелее.

Гониш се загледа в тълпите от предимно млади хора, които влизаха и излизаха от празнично осветените игрални домове. Смехът им сякаш правеше великолепната нощ по-богата на усещания. Всичко изглеждаше привидно нормално, но той продължаваше да стои, взирайки се в лицата на минувачите, вслушвайки се в разговорите им, анализирайки характерите им — и не след дълго прозря каква е реалността. Наоколо гъмжеше от агенти на Империята.

Това нито го изненада, нито го развлнува. Съветът на Оръжейните магазини бе настоял срещата да бъде на публично място. Беше повече от естествено, че тайната полиция на правителството ще се погрижи за безопасността, а и императрицата едва ли държеше да се разбере, че преговаря с Магазините толкова скоро след появата на

гигантите. Бяха се споразумели за 2:30 през нощта. Сега беше — Гониш погледна за всеки случай часовника си — точно 1:55.

Усмихна се горчиво. Беше негов дълг да се опита да постави капан на Хедрок. След анализ на посланието бе установено, че зад гигантите стои именно Хедрок, и това — напълно обяснимо според Гониш — бе засилило до крайност страха на Съвета от този човек. Хедрок бе показал на практика чрез своите действия, че е опасен, и понеже не бе направил опит да обясни целите си, когато му бе дадена възможност да го стори, трябваше да бъде приет за виновен без нужда от повече доказателства.

Немислимо бе човек, познаващ тайните на Оръжейните магазини, да остава толкова дълго на свобода. И ако императрицата знаеше къде се намира той — а точно такова бе убеждението на Съвета — тази информация трябваше ловко да бъде измъкната по време на срещата, предложена от самата нея. Приятелят й Хедрок трябваше да умре.

Междувременно бе станало време да влезе и да се огледа.

Интериорът замайваше посетителя с градини, фонтани и различни игри. Беше по-просторно, отколкото изглеждаше отвън. Тълпата се състоеше от мъже и жени в приблизително равни пропорции. Много от жените носеха маски. За Гониш бе очевидно, че императрицата на Ишер щеше да бъде само една маскирана жена. Той поспря пред една игра, която се състоеше в ослепителното блясване на числа върху тъмна кадифена повърхност, и се опита да анализира с могъщия си мозък структурата на играта. Накрая удовлетворен заложи по десет кредита на три числа.

Числата заподскачаха, подреждайки се в различни геометрични фигури. След малко ритъмът се успокои и остана единствена колона от три числа. Крупието с монотонен глас обяви:

— 74, 29 и 86 при залог седемнайсет към едно.

Гониш прибра 510 кредита, а крупието смаян го изгледа.

— Знаете ли — позволи си той да изкоментира печалбата, — откакто стоя зад масата, това е едва вторият път, когато някой печели и на трите числа.

— Превъзходство на духа над материята — поусмихна се Ичовекът и отмина. Усещаше как погледът на крупието се забива в гърба му. Печалбата не го развлнува особено, защото той търсеше игра,

която да е извън необикновените му възможности. Оставаха му само двайсет и пет минути, за да я намери. След малко стигна до голяма машина с топки и сложна система от колела, поставени в други колела. Топките бяха шейсет на брой, всички номерирани, тръгваха отгоре и докато колелата се въртяха, се спускаха, преминавайки от едно колело на намиращото се под него. Колкото по-надолу стигнеха, толкова повече се плащаше, но горната половина не носеше никаква печалба, а само малко стигаха по-надолу.

Гониш бързо установи, че вълнението е в това да заложиш на топка и затаил дъх да я проследиш докъде ще се спусне. Okаза се, че играта е прекалено проста за него. Четири последователни игри неговата топка беше последната отпаднала. Гониш прибра печалбата си и премина нататък. След малко стигна до проста сфера от две половини — светла и по-тъмна. В сферата имаше източник на светлина, който в един момент изпускаше лъч през някоя от половините. Трябваше да се познае през коя.

И-човекът проследи развоя в течение на няколко минути. Нито веднъж не успя да предскаже изхода със сигурност. След малко реши все пак да играе. Първия път заложи на бяло, изхождайки от принципа, че бялото е символ на чистота. Бялото загуби. Той изгледа как прибират парите му и реши да забрави за чистотата. Този път загуби тъмното. До него някой се изсмя — плътен женски глас, който миг покъсно изрече:

— Господин Гониш, надявам се, че ще се справите с гиганта по-добре, отколкото с тази игра. Моля ви, последвайте ме.

Гониш се обърна. Зад него стояха трима мъже и жена. Единият от мъжете беше принц Дел Куртин. Лицето на жената зад маската изглеждаше издължено, а онова, което се виждаше от устата, определено издаваше фамилията Ишер. През отворите искряха зелени очи, а познатият плътен глас правеше идентификацията пълна.

И-човекът се поклони дълбоко и отговори:

— Готов съм.

Без повече думи те влязоха в едно луксозно обзаведено помещение и седнаха. Гониш не бързаше да зададе въпросите, които го интересуваха. Най-стрannото бе, че след всяко споменаване на Хедрок настъпваше мълчание. Когато това се случи няколко пъти, Гониш се изненада. Накрая, вече сериозно обезпокоен, той се облегна, спря

поглед последователно върху лицата на тримата мъже и жената и, внимателно подбирайки думите си, заяви:

— Имам усещането, че криете нещо.

Знаеше, че не го правят съзнателно. Тези хора просто не можеха да заподозрат, че той се интересува само от Хедрок. Но между тях сякаш съществуваше негласно споразумение да не казват нищо, което би могло да има отношение към този човек.

Някой трябваше да му отговори и го направи принц Дел Куртин:

— Уверявам ви, че се заблуждавате, господин Гониш. Ние четиридесета разполагаме с цялата постъпила информация за гиганта. Вероятно някъде в главите ни са заровени факти от миналото, които биха могли да доведат до разкриване на самоличността му. Трябва само да ни зададете правилния въпрос и ние с готовност ще ви отговорим.

Звучеше правдоподобно. Разговорът се оказваше по-труден, отколкото бе очаквал, и колкото и да бе опасен подобен ход, изглежда се налагаше да разкрие картите си. Стигнал до този извод, Гониш бавно каза:

— Грешите, ако мислите, че сте единствените надеждни източници на информация. Има един човек, може би най-великият, живял някога, за чиито необикновени способности Оръжейните магазини едва от скоро започват да се досещат. Говоря за Робърт Хедрок, капитан от армията на ваше величество.

За изненада на Гониш, императрицата се наклони към него. Погледът ѝ гореше, а устните ѝ развълнувано се бяха разтворили.

— Искате да кажете — прошепна тя, — че според Оръжейните магазини Робърт... капитан Хедрок, е един от най-великите мъже в света? — Без да изчака отговора, тя се обърна към принц Дел Куртин и възклика: — Виждаш ли?

Принцът се усмихна и спокойно отговори:

— Ваше величество, моето мнение за капитан Хедрок винаги е било изключително високо.

Жената отново се обърна към Гониш и с неестествено официален тон произнесе:

— Ще се погрижа капитан Хедрок да бъде уведомен за желанието ви колкото може по-скоро да разговаряте с него.

Тя знаеше! Това бе съвсем ясно. Що се отнасяше до останалото... с чувство на съжаление Гониш се облегна на креслото си. Щяла да уведоми Хедрок, значи? Представяше си насмешката, с която Хедрок щеше да посрещне съобщението ѝ. Гониш бавно се изправи. Ситуацията рязко се бе усложнила... всъщност положението му бе станало безнадеждно. Светът на Оръжейните магазини имаше готовност да действа въз основа на резултата от тази среща. А той все още не разполагаше с нищо.

Едно бе ясно: тези хора имаха също толкова силно желание да се отърват от гиганта, колкото Оръжейните магазини държаха да заловят Хедрок. Най-ироничното бе, че смъртта на Хедрок решаваше незабавно и двата проблема. Гониш направи усилие да се усмихне максимално естествено и подметна:

— Вие май знаете нещо за капитан Хедрок. Мога ли да попитам какво?

Кой знае защо, въпросът му накара принц Дел Куртин да го изгледа изненадано.

— Мислех — отговори вежливо той, — че с вашия ум отдавна сте разбрали колко прави две и две, колкото и необичаен да е начинът, по който стигате до подобен отговор. Или вие сте единственият от всички жители на Слънчевата система, който не знае какво се случи тази нощ? Къде бяхте след 7:45?

Гониш трепна. За да запази мозъка си свеж за тази среща, той беше дошъл в Имперския град доста по-рано. В 7:30 беше влязъл в малък ресторант. Излязъл бе след час и половина и бе играл до 11:53. След това се бе разхождал без цел и посока. Съзнателно не се бе интересувал от новини, така че наистина не знаеше нищо. Дори половината свят да бе унищожен, той нямаше представа за това. Принц Дел Куртин междувременно продължаваше:

— Вярно е, че по традиция в подобни случаи името се пази в тайна, но...

— Принце! — прекъсна го императрицата. Всички сепнато я погледнаха, а тя продължи с мрачна решителност: — Не казвайте нищо повече! Тук нещо не е наред. Зад тези въпроси относно капитан Хедрок се крие нещо по-сериозно. Пък и те имат косвено отношение към историята с гиганта.

Но и тя, изглежда, бе разбрала, че предупреждението ѝ е дошло твърде късно. Затова спря, изгледа Гониш и погледът в очите ѝ накара сърцето му да се свие от съчувствие. Никога досега не бе гледал на императрица Ишер като на човешко същество. Но нямаше място за жалост. Гониш рязко вдигна ръка пред устата си, дръпна нагоре ръкава и отчетливо произнесе в скрития там микрофон:

— Капитан Хедрок се намира в покоите на императрицата...

Тримата мъже бяха много бързи. Те едновременно скочиха върху него и го събориха на пода. Гониш не се съпротивляваше. Изпитваше странното облекчение, че и него го чака смърт — също като приятеля му, когото беше предал, изпълнявайки висшия си дълг.

15.

Разрушенията се състояха в пробив в стената на главния коридор на двореца и няколко зеещи дупки от енергийни оръдия из местата, където се бяха водили битки.

Седнал до императрицата, принц Дел Куртин загрижено я убеждаваше:

— Не е ли по-добре да поспите, ваше величество? Вече е четири през нощта. Оръжейните магазини не отговарят на настойчивите ни запитвания, така че в момента просто няма какво да направим за вашия съпруг... капитан Хедрок.

Тя вяло махна с ръка, заповядвайки му да спре. В главата ѝ се въртеше една мисъл — толкова ясна и отчетлива, че изглеждаше почти материална, но едновременно с това толкова болезнена, че бе като къс от ада: *трябваше да го върне, каквото и да ѝ струваше това, трябваше да си върне Хедрок*. Странно как точно тя, която считаше себе си за хладна, пресметлива, уравновесена и толкова нечовешки аристократична, когато ситуацията се изостри до крайност, се оказа като всички останали влюбени жени. По какъв необясним начин емоционалното ѝ обвързване с един мъж бе променило сякаш самата биохимия на целия ѝ организъм. Когато Хедрок бе въведен в покоите ѝ в шест часа предната вечер, тя вече беше взела решение. Смяташе това решение за династическо, предизвикано от необходимостта Ишер да има престолонаследник. Но всъщност никога не си бе представяла като негов баща някой друг освен Хедрок. Още при първата си аудиенция преди осем месеца той съвсем хладнокръвно ѝ беше заявил, че е дошъл в двореца с единствената цел да се ожени за нея. В първия миг това я бе развеселило, после я бе ядосало, а накрая разгневило, но случаят го бе поставил в много специална категория: той беше единственият човек, осмелил се да ѝ поиска ръката. Всъщност чисто психологически погледнато, нещата бяха много прости, макар понякога тя да бе изпитвала съжаление към тези, които имаха амбицията или изпитваха желание. Дворцовият етиケット им забраняваше

да говорят на тази тема. Традицията повеляваше, че тя трябва да попита. Тя никога не го бе правила.

Така че единственият, за когото бе мислила, се бе оказал и единственият, който ѝ бе направил предложение — човекът, дошъл в шест вечерта в отговор на поканата ѝ и без да се замисля, съгласил се на незабавен брак. Церемонията бе приста и публична. Публична в смисъл, че тя бе изразила желанието си пред терминала, така че целият свят да я види и да чуе думите ѝ. Хедрок не бе показан. Дори името му не бе споменато. Единственото казано за него бе, че е „достоен офицер, спечелил уважението на Нейно величество“. В крайна сметка той щеше да бъде само консорт и като такъв му бе отредено винаги да остава на заден план.

Значение имаха единствено членовете на династията Ишер. Мъжете и жените, за които те се женеха, оставаха обикновени частни лица. Такъв беше законът и на нея никога не ѝ беше хрумвало, че в него има нещо нередно. И този път не си го помисли, но за десетте часа, през които бе съпруга, мисленето и метаболизъмът ѝ претърпяха коренна промяна. В главата ѝ се въртяха нови, напълно непознати досега мисли. Странни мисли като например това, че сега ще трябва да износи децата на избраника си, да им бъде майка и да направи необходимото преустройство на двореца, за да стане той пригоден в него да израснат деца. Шест часа след брачната церемония тя му разказа за уговорената среща с Едуард Гониш. Тръгна за нея, но не можеше да забрави странното изражение в очите му... И ето че сега виждаше пред себе си разрушения, а Хедрок го нямаше, вероятно отвлечен в самото сърце на нейната империя от старите ѝ врагове. В този момент тя осъзна с периферията на съзнанието си, че някой — дворцовият канцлер може би — изброява списък от мерки, имащи за цел да се избегне изтичане на информация, че двореца е бил атакуван.

Забраняваше се изльчването на репортажи. Всички свидетели трябваше да положат специална клетва за мълчание под страх от сурово наказание. До сутринта трябваше да завършат всички ремонтни работи и да не остане нито следа, така че ако все пак плъзнеше слух за случилото се, той щеше да изглежда като абсолютна нелепост, осъдена на присмех и недоверие. Вътре в себе си тя се съгласи, че комплексът от мерки изглежда ефективен. Ставаше дума за нещо изключително важно: на престижа на Ишер бе нанесен зашеметяващ удар и само

строга цензура можеше да омаловажи нещата. Много хора щяха да получат награди за успешната си работа по ликвидирането на кризисната ситуация, но това щеше да стане по-късно. Важното сега бе да си го върне!

Малко по малко тя започна да се отърсва от обзелото я мрачно настроение. Едва сега осъзна, че бяха изпреварили ремонтните машини и вече вървяха сами по разрушения коридор. Мислите ѝ престанаха да се въртят в кръг и тя най-сетне беше в състояние да се огледа. Разбра, че трябва бързо да оценят пораженията и после да се действа без никакво забавяне. Изправена пред конкретна и изпълнима задача, тя огледа разбитите стени на коридора. Зелените ѝ очи проблеснаха. Превръщайки се отново в онази, която беше допреди едно денонощие, Инелда отбеляза саркастично:

— Ако съдя по наклона на лъчевите удари, по-голямата част от повредите са нанесени откъм нашата страна, може би с изключение на първия пробив в главната стена...

Единият от съпровождащите я офицери кимна мрачно:

— Единствената им цел беше капитан Хедрок. Използваха особен парализиращ лъч, от който нашите войници се търкаляха като кегли. Хората вече се възстановяват, без никаква следа от трайни поражения, също както направи капитан Хедрок с генерал Грал на онзи обяд преди два месеца, когато всички помислихме, че е умрял от сърдечен удар.

— Но какво се е случило? — остро попита тя. — Доведете някой, който е видял всичко. Капитан Хедрок не спеше ли, когато ни атакуваха?

— Неее... — офицерът видимо се затрудняваше какви думи да използва. — Не, ваше величество, той беше долу при гробниците.

— Къде?

Военният явно не бе никак щастлив, че точно на него му се налага да разказва тази част от историята.

— Ваше величество, щом вие и свитата ви напуснахте двореца, капитан Хед... вашият консорт...

— Наричайте го просто принц Хедрок, ако обичате — нетърпеливо го прекъсна тя.

— Благодаря, ваше величество. Принц Хедрок слезе при гробниците, влезе в една изоставена работилница, свали част от едната

стена...

— Какво е направил? Не, по-добре продължете.

— Да, ваше величество. Естествено, предвид новото му положение в двореца охраната му помогна да свали една секция на металната стена, да я пренесе до асансьорите и да я качи в коридора.

— Така ли?

— После войниците ми докладваха, че стената не тежала, но някак странно се съпротивлявала на пренасянето. Парчето било половин метър широко и два метра високо и когато кап... принц Хедрок минал през него и изчезнал, а после се върнал, то...

— Какво, какво? Полковник, чувате ли се какво говорите?

Офицерът се поклони.

— Извинявам се за объркания начин, по който разказвам, госпожо. Всъщност аз не съм видял всичко това, но сглобих картината от няколко различни рапорта. Естествено, подсъзнателно отдавам предпочтение на онова, на което съм бил свидетел лично. Аз го съгледах да минава през свалената секция от стената, пак аз го видях да изчезва и отново аз го зърнах да се връща минута по-късно.

Императрицата стоеше изправена и не знаеше какво да мисли. Главата ѝ бе празна. Знаеше, че в крайна сметка ще разбере какво точно е станало, но в момента бе напълно ошашавена, понеже смисълът на събитието бе скрит във фрази, които сами за себе си звучаха неправдоподобно. Капитан Хедрок бе слязъл при гробниците, много дълбоко под двореца, беше свалил секция от някаква стена и после какво...?

Тя зададе въпроса конкретно и полковникът дисциплинирано отговори:

— Тогава, ваше величество, той я качи в двореца и зачака.

— Това преди атаката ли беше?

— По време на атаката — отвърна прилежно офицерът. — Той все още беше долу при гробниците, когато стената на коридора падна под концентрирания огън на бойните кораби на Оръжейните магазини. Аз лично го предупредих в качеството си на началник на дворцовата охрана какво става. Но предупреждението ми само го накара да побърза да се върне — и тогава беше пленен.

Отново я обзе пълна безпомощност. Описанietо вече изглеждаше съвсем ясно. Едновременно с това в него нямаше смисъл.

Хедрок, изглежда, бе знаел точно какво ще се случи, защото бе слязъл при гробниците веднага след като тя бе тръгнала за срещата с Едуард Гониш. Дотук ясно. Всичко говореше за съществуването на план. Странното беше, че той се бе качил обратно и пред очите на силите на Оръжейните магазини и цялата охрана на двореца бе използвал секцията от стената, за да се телепортира някъде, вероятно по начина, по който го правеха Оръжейните магазини. Но вместо да остане там, се беше върнал. Абсолютно неразбираемо защо се бе завърнал и на всичко отгоре бе позволил на Магазините да го пленят.

— И какво стана със секцията от стената? — попита тя, просто защото не знаеше какъв друг въпрос да зададе.

— Тя изгоря веднага след като принц Хедрок предупреди съветника на Оръжейните магазини Питър Кадрон, който ръководеше провеждането на атаката.

— Предупредил... — Тя се обърна към Дел Куртин. — Принце, може би от вас ще чуя нещо по-свързано. Аз... аз просто не знам какво да мисля.

Принцът спокойно отговори:

— Всички сме изморени, ваше величество. Полковник Найсън е бил на крак цяла нощ. — Той се обърна към изчерилия се офицер. — Полковник, доколкото разбирам, оръдията на Оръжейните магазини са отворили дупка във външната стена в дъното на коридора. След това един от корабите с маневра се е приближил непосредствено до разбитата част и от него са слезли войници, които са напреднали безпрепятствено по коридора, понеже са били неуязвими за огъня на нашите войски, така ли е?

— Абсолютно правилно, сър.

— Били са предвождани от Питър Кадрон — един от членовете на Съвета на Оръжейните магазини — и когато са стигнали до определено място в коридора, там ги е чакал принц Хедрок. Той вече е бил изнесъл от тайник в гробниците някакъв електронен щит или панел от стена с размер половин на два метра. Стоял е до него, изчакал е да се убеди, че всички ще видят какво ще направи, стъпил е в секцията от стената и мигновено е изчезнал... Панельт е останал да стои изправен, вероятно поддържан откъм другата страна от невидим механизъм. Минута след изчезването си Хедрок излязъл от панела,

изправил се пред хората на Оръжейните магазини и отправил предупреждение на Питър Кадрон.

— Точно така, сър.

— Какво беше предупреждението?

— Попита дали съветник Кадрон си спомня законите на Оръжейните магазини, забраняващи всякаква намеса, независимо от възможната причина, в работите на Имперското правителство и го предупреди, че целият Съвет на Оръжейните магазини ще съжалява за необмислените си действия, както и че на Съвета ще му бъде даден урок, за да помни, че е само една от *двете* страни на Ишерската цивилизация.

— Казал е това? — Гласът на Инелда беше развълнуван. Тя се извърна към Дел Куртин: — Принце, чухте ли?

Принцът се поклони и обърна поглед към полковник Найсън.

— Последният ми въпрос е следният: според вас принц Хедрок оставяше ли впечатление на човек, способен да изпълни заплахата си срещу оръжейните майстори?

— В никакъв случай, сър. Дори аз бих могъл да го застрелям от мястото, където стоях. Физически той беше, а предполагам и в момента е, напълно в ръцете на онези хора.

— Благодаря — каза принцът. — Това е всичко.

Императрицата неспокойно крачеше напред-назад. Узнатото от нея означаваше, че тя трябва да спаси капитан Хедрок. Навън започна да се зазорява и през огромните прозорци на частния ѝ кабинет взе да се просмуква сива лепкава светлина, която плъзна към тъмните ъгли на помещението. Инелда забеляза, че принц Дел Куртин я наблюдава притеснено и това я накара да забави крачка и да поясни:

— Не мога да го повярвам! Не, никога не бих повярвала, че капитан Хедрок ще каже нещо, само за да се изрепчи. Възможно е да съществува някаква организация, за която не ни е известно нищо. Всъщност... — тя го погледна тревожно: — Принце, *той* ми каза, че не е бил, не е и никога няма да бъде човек на Оръжейните магазини.

Дел Куртин я изслуша намръщено, после се опита да я успокои.

— Инелда — каза той, — вълнуващ се без причина. Не може да има нищо тайно. В природата на човешките същества е рано или късно да демонстрират своята сила. Това е закон, действащ с неумолимостта

на закона за гравитацията. Ако подобна организация съществуваше, ние щяхме да знаем за нея.

— Може би нещо ни се е изпълзнало. Не виждаш ли? — Гласът ѝ трепереше от отчаянието, което я бе обзело. — Той дойде да се ожени за мен и го постигна. Дори само това показва мощта на тази организация. Ами какво ще кажеш за онази секция от стената, която е свалил от гробниците?... Как се е озовало това нещо там? Обясни ми!

— Означават ли думите ти, че династията Ишер може да бъде само и единствено смъртен враг на всяка съществуваща организация, била тя тайна или не!

— Ишерите — с леден глас му обясни тя — постепенно са разбрали, че са едновременно човешки същества и владетели и че светът е твърде голямо място, прекалено голямо, за да може един мозък или група мозъци да го обхванат в неговата цялост.

Те се изгледаха в упор — двама души, чиито нерви бяха опънати до крайност. Императрицата дойде на себе си първа.

— Невероятно е, принце — въздъхна тя, — че ние двамата, които сме като брат и сестра, можем да стигнем почти до кавга. Извинявай.

Тя пристъпи крачка напред и сложи ръка върху неговата. Той я взе и я целуна.

— Инелда — с пресипнал глас каза той, — аз трябва да те моля за прошка. Трябваше да помня на какво напрежение си подложена. Уверявам те, че съм на твоето разположение и ще изпълня всяка твоя заповед. Ние не сме безсилни. Един милиард души ще хванат оръжието, стига да им намекнеш. Можем да заплашим Оръжейните магазини с война, която ще продължи цяло поколение. Можем да унищожим всеки, който има нещо общо с тях. Можем...

Тя тъжно поклати глава.

— Скъпи мой, ти не съзнаваш какво говориш. Живеем в епоха, в която назрява революция. Има психологическите предпоставки за това — обърканото съзнание на обикновените хора. Налице са и „лошите“: администрация, която мисли само за себе си, корумпирания съдебна система, грабителски ориентирана промишленост. Всяка класа създава характерните за нея аморални явления и те се намират извън контрола на който и да било индивид. Жivotът сам е на кормилото — ние сме само пасажери. До момента чудесната ни наука, мащабът на машиностроенето, сложната, но премислена система от правни норми

и... — тя се поколеба, после неохотно довърши: — ... съществуването на Оръжейниците като балансиращ фактор предотвратиха експлозията. Но в течение на поне едно поколение ние не трябва да клатим лодката. Особено залагам в това отношение на новия метод за обучение, разработен и предложен от Оръжейните магазини, който обръща особено внимание на моралните функции, комбинирайки ги с най-доброто, което предлагат другите методики. Когато се освободим от заплахата на организацията, която стои зад гиганта, ние...

Тя спря, забелязала странното изражение, появило се за миг върху лицето на принца. Очите ѝ се разшириха.

— Не е възможно... — прошепна тя. — Не... може... той... да... е... гигантът!... Почакай... почакай, не прави нищо. Можем да се убедим веднага...

Тя бързо отиде до терминала и с уморен, но спокоен глас нареди:

— Доведете затворника Едуард Гониш при мен.

Пет минути никой от двамата не помръдна. Накрая вратата се отвори и въведоха Едуард Гониш. Тя направи знак на охраната да излезе. Вече се бе успокоила достатъчно, за да задава смислени въпроси.

И-човекът послушно ѝ отговаряше.

— Не разбирам електронния щит, през който казвате, че той е изчезнал, но да, ваше величество, капитан Хедрок беше един от гигантите или по-точно... — той се поколеба и накрая тихо завърши:
— ... тази мисъл ми хрумна сега: той е бил гигантът.

Неувереността му не остана незабелязана.

— Но защо ще иска да се жени за онази, чиято империя смята да разрушь?

— Госпожо — тихо отговори Гониш, — едва преди два месеца ние открихме, че капитан Хедрок заблуждава и Оръжейните магазини. Съвсем случайно се натъкнахме на факти, говорещи за висшия му интелект, факти, които доказват, че за него династията Ишер и Оръжейните магазини са само средство за постигане на някаква цел. Вече започвам да се досещам каква е тази цел. Ако вие mi отговорите на няколко въпроса, след няколко минути ще мога да ви кажа кой е капитан Хедрок или по-скоро „кое е бил“. Използвам това граматическо време по необходимост. Със съжаление мога да ви

разкрия, че Оръжейните магазини възnamеряваха да го разпитат в специална камера и незабавно след това да го екзекутират.

В стаята се възцари тишина. Тялото ѝ сякаш беше загубило способността си да се движи. Тя стоеше лишена от емоции, безчувствена, неспособна да мисли, стоеше и чакаше. Забеляза, че И-човекът има много изискана външност. Спря поглед върху него заинтересувана, но забрави всичко, когато той започна да говори:

— Аз естествено разполагам с цялата известна на Оръжейните магазини информация. В процеса на търсенето ѝ се натъкнах на много интересни странични факти. Ако и в ишерските анали има такива, а аз вярвам, че е точно така, в този случай свалянето на секцията от стената в подземието с гробниците е само, така да се каже, последният ключ към личността на Хедрок. Нека обаче тук ви запитам: има ли някаква снимка, филм или какъвто и да било физически документ, на който е запечатан съпругът на императрица Ганиел?

— Защо... не! — Едновременно със замайването тя усети, че не ѝ стига въздух, след това ѝ се зави свят. Накрая каза бързо: — Господин Гониш, той ми каза, че като се изключела косата, аз много съм приличала на Ганиел.

И-човекът сдържано кимна.

— Ваше величество, виждам, че вече почти разбирате. Моля ви сега да върнете мислите си назад, много назад в историята на вашето семейство и да си спомните чии снимки липсват. Говоря за император или съпруг.

— Съществували са много съпрузи на императрици —бавно отговори тя. — Традицията повелява консортите да остават в сянка. — Тя се поколеба. — Доколкото ми е известно, има само един император, за когото не са запазени никакви изображения. Но това е простило. Като първи в линията...

Тя спря, изгледа втренчено Гониш и викна:

— Вие луд ли сте? Питам ви, луд ли сте?

Но И-човекът само поклати глава.

— Може да приемете това просто като интуиция. Знаете на какво съм обучен. Вземам факт тук, факт там, и когато събера приблизително десет процента, отговорът се появява автоматично. Наричат това интуиция, но всъщност става дума само за способността на мозъка мигновено да види връзките между десетки хиляди отделни факти и да

локализира всякакви несъответствия между тях... Един от фактите в този случай е, че в архивираната история на Оръжейните магазини липсват ни повече, ни по-малко от двайсет и един важни документа, представляващи снимков материал. Насочих вниманието си към книгите, написани от тези хора, и веднага забелязах сходството в характерите на авторите им и широтата на интелектите им. Може и да не знаете тази подробност, но точно както първият и най-велик от Ишерите е само име, така и нашият основател, Уолтър С. де Лейни е само име без лице.

— Но кои е той? — попита принц Дел Куртин. — Явно в някакъв момент от хода на човешката история се е родил безсмъртен.

— „Родил“? Не бих казал. Това е станало не по естествен, а по изкуствен начин. Ако беше първото, природата вече би го повторила много пъти. Според мен е станало напълно случайно в един неповторим акт.

— Добре — продължи принцът, — но какво се опитва да постигне той? И защо се ожени за Инелда?

За един дълъг миг Гониш остана безмълвен. Той гледаше жената, която, поруменяла, също не сваляше поглед от него. Накрая тя кимна и Гониш каза:

— Първо, той се опитва да запази гена на Ишерите чист. Той вярва в собствената си кръв, при това напълно основателно, както вече е доказала историята. Бие, двамата, например сте Ишери от далечно коляно. Кръвта ви е толкова разредена, че почти не може да се говори за ваше родство с капитан Хедрок. Хедрок веднъж сподели с мен, че императорите на Ишер проявяват склонност да се женят за изключително умни и донякъде психически нестабилни жени и че това периодично застрашавало линията. За сметка на това императриците винаги спасявали нещата, омъжвайки се за спокойни, трезвомислещи и способни мъже.

— Ами ако... — Тя не искаше да го прекъсва, искаше само да изкаже хрумналата ѝ в този момент мисъл: — Ако предложим да ви разменим за него?

— Вероятно ще ви предадат неговия труп за мен — сви рамене Гониш.

Думите му я разтърсиха, но бе свикнала да вижда често смъртта, която не бе в състояние да я потресе. Щом можеше да свързва тази

дума със себе си, не беше толкова непоносимо да я свърже и с него.

— А ако се съглася и за междузвездния двигател?

Настойчивостта ѝ започна да изненадва дори този необикновен мъж. Той отстъпи крачка назад и я изгледа, после каза:

— Госпожо, не мога да ви предложа нито интуитивно решение по този въпрос, нито основаваща се на логиката надежда. Трябва да призная, че съм озадачен от електронния щит, към който е прилягал, но и за неговите функции имам само догадки и нямам представа защо Хедрок мисли, че той може да му послужи да се спаси. Каквото и да е направил, докато е бил там някъде, това според мен не е в състояние да му помогне да се измъкне през непроницаемите стени на боен кораб на Оръжейните магазини или от металната камера, където без съмнение вече е заключен. Цялата наука на Оръжейниците и на империята Ишер сега се използват срещу него. И все пак науката се развива на приливи и отливи и в момента сме по средата на един относително динамичен отрязък. След сто години, когато развитието забави своя ход, един безсмъртен сигурно би бил в състояние да се справи по-добре — но чак тогава.

— Може би той ще им каже истината? — предположи принц Дел Куртин.

— Никога! — избухна тя. — Това би означавало да проси милост. Никой Ишер не би сторил подобно нещо.

— Ваше величество е права, но това не е единствената причина — намеси се Гониш. — Няма да се впускам в обяснения. Възможността за признание просто не съществува.

Но императрицата даже не го изслуша. Тя се бе обърнала към принца. Позата ѝ бе царствена. С кристалночист глас тя заповядала:

— Продължавайте опитите да се свържете с Оръжейните майстори. Предложете им Гониш, междузвездния двигател и правно признаване на статута им, включително възможността нашите и техните съдилища да действат съвместно — всичко срещу предаването на капитан Хедрок. Ще бъде лудост, ако откажат.

След това страстният изблик угасна. Тя осъзна, че И-човекът мрачно я наблюдава.

— Госпожо — тъжно каза той, — вие не обърнахте внимание на думите ми в началото. Намерението беше да го убият максимум след час. Като се има предвид как той избяга предния път, не вярвам да бъде

допуснато отклонение от първоначалния замисъл. Това е краят на най-забележителната страница в цялата човешка история. И, госпожо... — И-човекът внимателно я погледна, — навярно за вас самата ще е най-добре така. Знаете много добре, както го знам и аз, че вие не можете да имате деца.

— Какво? — викна смяяно принц Дел Куртин. — Инелда...

— Мълчете! — Гласът й трепереше от едва сдържан гняв. — Принце, наредете да отведат този човек в килията му. Поведението му е непоносимо. И ви забранявам да обсъждате своя суверен с него.

Принцът се поклони.

— Аз съм на заповедите на ваше величество — каза той студено, после се обърна: — Елате, господин Гониш.

Беше се питала възможно ли е да ѝ бъде причинена по-голяма болка. И ето че се бе случило. Миг по-късно тя вече беше сама в разрушения си свят. Трябваше да мине много време, преди да се опита да потърси утеша в съня.

16.

Това, в което се намираше Хедрок, приличаше не толкова на стая, колкото на някаква метална пещера. Той стоеше по средата ѝ. Питър Кадрон го гледаше сега с присвити очи и неприязнено извити устни.

„Нека се чудят и колебаят“ — каза си Хедрок. Веднъж го бяха изненадали с неочекван арест. Този път беше по-различно. Този път беше подготвен. Без никакво притеснение огледа един след друг всичките двайсет и деветима мъже, седнали покрай дългата маса, която Съветът на Оръжейните магазини използваше при открытие си заседания. Изчака да седне и Питър Кадрон — последният тридесети член на Съвета, — после безстрастно изслуша рапорта на началника на охраната, който съобщи, че всички пръстени на пленника са иззети, че е преоблечен в други дрехи, че тялото му е прегледано с индуктор на прозрачност и че в него не са намерени скрити оръжия. Приключи с рапорта, началникът на охраната се оттегли заедно с войниците си, но Хедрок продължаваше да чака. Той се усмихна, когато Питър Кадрон обясни причината за необичайните предпазни мерки, после бавно и хладнокръвно се отправи към масата. Всички погледи бяха приковани върху него — някои просто любопитни, други — нетърпеливи, а имаше и такива, които не скриваха враждебността си. Всички искаха да чуят какво ще им каже.

— Господа — започна Хедрок със звънкия си глас. — Ще задам един въпрос. Знае ли някой от тук присъстващите къде отидох, когато минах през екрана? И ако никой не може да отговори положително, аз ви предлагам незабавно да ме освободите, защото в противен случай всемогъщия Съвет на Оръжейниците го очаква много неприятен шок!

Настъпи тишина. Хората се заспоглеждаха.

— Мисля — обади се Ансил Неър, — че колкото по-бързо приключим с екзекуцията, толкова по-добре ще бъде. Доколкото разбирам, в момента гърлото му може да бъде прерязано, може да бъде удушен, главата му може да бъде пръсната с куршум, плътта му може

да бъде изпарена с енергийно оръжие. Тялото му е лишено от защита... дявол да го вземе, можем дори да го пребием до смърт с тояги. И всичко това може да бъде сторено в този момент. След странното му изявление не знаем дали всички тези мерки ще бъдат възможни след десет минути. — Младият член на Съвета дori стана на крака, за да завърши: — Господа, нека действаме незабавно!

След думите му Хедрок силно изръкопляска.

— Отлично — похвали го той, — браво. Толкова логично формулиран съвет си заслужава някой да се вслуша в него. Добре, давайте, опитайте се да ме убияте по начин, който най-много ви допада. Извадете оръжията си и стреляйте, грабнете столовете си и ме пребийте, поръчайте да ви донесат ножове и ме приковете на стената. Няма значение как ще постъпите, господа, вас ви очаква шок! — Погледът му беше смразяващ. — Момент! — изпревари той опита на Дийм Лийли да го прекъсне. — Този път ще говоря аз. Защото не аз съм изправен на съд, а Съветът. Той все още може да очаква известно снизходжение към криминалните си действия и най-вече за нападението на Имперския дворец, ако в този момент незабавно признае, че е престъпил собствените си закони.

— Това вече е нетърпимо! — успя да вметне един от съветниците.

— Оставете го да говори — нареди Питър Кадрон. — Така ще научим повече за мотивите му.

Хедрок се поклони.

— Точно така ще стане, господин Кадрон. Мотивите ми са свързани изцяло с даването на заповед от Съвета за атака на двореца.

— Разбирам възмущението ви, че този Съвет не е уважил забрана, формулирана преди повече от три хиляди години, особено такава, на която вие особено държите — иронично каза Кадрон. — Мога и да си представя, че вие сте разчитали на известна неохота от наша страна да предприемем подобна атака.

— Не съм разчитал нито на забраната, нито на вашата неохота — спокойно отговори Хедрок. — Колегите ми и аз — в този момент му се стори уместно още веднъж да подскаже, че не е сам — с тревога наблюдавахме нарастващата арогантност на този Съвет и все по-засилващото се в него убеждение, че той не е отговорен пред никого за

своите действия, а следователно може да се гаври със собствената си конституция.

— Нашата конституция — с достойнство възрази старши съветник Бейд Робъртс — изисква от нас да предприемаме действия, необходими за запазването на нашия статут. Уговорката, че това не може да става за сметка на атака върху двореца или резиденцията на владстващия монарх на Ишер, включително неговите или нейни наследници, не може да бъде вземана насериозно при криза като сегашната. Вероятно сте забелязали, че направихме необходимото да обезпечим отсъствието на нейно величество по време на атаката.

— Трябва да ви прекъсна — намеси се председателят на Съвета.
— Удивително как пленникът успя да насочи разговора по начин, удобен за него. Мога да приема, че всички сме в известна степен гузни по отношение атаката на двореца, но едва ли е необходимо да оправдаваме действията си пред него. — Той натисна един бутон и каза по терминал: — Командире, елате с чувал за главата на пленника.

Когато десетимата войници на охраната влязоха, Хедрок леко се усмихна и каза:

— Е, сега дойде време за обещания шок.

Мъжете го сграбчиха, един от тях вдигна чувала и...

Онова, което беше планирал, се случи.

* * *

Когато половин час по-рано в двореца Хедрок бе стъпил в онази секция от стена, която бе качил от подземието на гробниците, той се бе озовал в сумрачен свят. Остана така дълго време, без да помръдва, давайки възможност на тялото си да се адаптира. Надяваше се, че никой няма да го последва през електронното силово поле. Не се беспокоеше за себе си. Резонансният еcran бе настроен само за неговото тяло. През цялото време, докато екранът бе стоял и чакал като невинна секция от стената в старата работилница момента да бъде използван, единственото беспокойство на Хедрок бе да не би някой случайно да мине през него. Това щеше да завърши зле за този човек. Хедрок често се бе питал какво точно би могло да се случи на нещастника. Няколкото животни, с които бе експериментирал, му бяха

връщани от десетки хиляди километри — намерилите ги хора ги идентифицираха по пръстените, на които бе написан адресът му. Други — въпреки обещанието за значително възнаграждение, напечатано на пръстена — така и не бе видял повече.

Сега, когато сам се бе прехвърлил, нямаше за какво да бърза. Тук, в този свят на полумрака, законите на нормалното време и пространство не бяха в сила. Тук той беше никъде и едновременно с това навсякъде. Това беше мястото, където озовалото се изведнъж тяло попадаше под усиленото въздействие на времето и където най-бързо можеше да полу值得一ш. Беше установил, че дори само шестчасовият престой представлява сериозна опасност за разсьдъка му. Вече беше идвал тук по-рано тази вечер, използвайки екрана в тайната си лаборатория, и това му бе позволило да разбере, че императрицата иска да се омъжи за него. Което означаваше временна безопасност, но още по-важно — гарантираше му, че ще има свободен достъп до втория екран в подземието при гробниците. Благодарение на това щастливо обстоятелство той бе престоял тук само два часа, оставяйки в резерв останалите четири от общо шестте, които представляваха човешкия лимит.

Така че второто му идване не биваше да надвишава четири часа, желателно три, а за предпочтение два. След този престой му трябваше възстановителен период от поне няколко месеца. Идеята за това откритие бе възникнала по време на мандата му като председател на Съвета на Оръжейниците — високопrestижна аристократична длъжност, дала му възможност да упражнява контрол над цяла лаборатория физици, поставени в услуга на един млад гений, който бе автор на идеята. Просто изложен, проблемът бе следният: резонансният телепортатор на Оръжейните магазини осъществяваше мост между две точки в пространството, механично приемайки, че то не е материално. Младият изобретател се бе запитал: а защо да не обърнем този процес и не създадем пространство там, където го няма?

Изследванията бяха завършили с успех. Един ден изобретателят бе дошъл с резултатите си при Хедрок, той бе обмислил нещата и бе съобщил на гения и неговите колеги, че по решение на Съвета разработката им се засекретява. Пред самия Съвет той лично докладва за провала на изследванията. Това му бе дало възможност еднолично да разполага с откритието. Идеята бе обявена за задънена улица и

всичко това бе въведено в архива на Информационния център, за да обезкуражава всеки, който след време решеше да повтори същото. С тази процедура приключваше веднъж завинаги интересът на Оръжейните магазини към въпросната идея. Някой ден Хедрок щеше да направи истината публично достояние.

Докато чакаше края на адаптацията, Хедрок си мислеше за това, че не за пръв път слагаше ръка на различни научни открития. Например бе държал в тайна цели двайсет века собственото си откритие, резонансното увеличаване, преди да реши да го предаде на Оръжейните магазини, за да постигнат баланс във вечната надпревара с императорите на Ишер. Разполагаше с още няколко такива. Основният критерий, когато вземаше решение дали да предостави на хората дадено нововъведение, или да го задържи, винаги беше: ще помогне ли откритието за прогреса на човечеството? Или ще бъде от полза само за някаква ограничена група, за да упражни тя по-голяма власт в един свят, където тиранията и без това беше в излишък? Много често попадаше на опасни изобретения, безгрижно създадени от хора с ограничено мислене, неспособни да видят практическата страна на творенията си.

Дявол да го вземе, трябваше ли да умрат един милиард невинни хора, само защото някакъв откривател не е в състояние да прозре основната същност на човешката природа?

От друга страна, имаше и хора, които разглеждаха всяко изобретение само в светлината на неговата конкретна полза за личните интереси на малка група индивиди. И ако те държаха подобни изобретения в тайна, така както императрицата не искаше да освободи контрола над междузвездния двигател, тогава бяха оправдани всякакви средства, за да бъдат заставени да се разделят с тайната. Понякога такова решение бе трудно да се вземе, но кой друг освен него имаше опита и властта да го стори? За зло или за добро, върховният арбитър бе именно той.

Хедрок бавно изчисти тези мисли от главата си. Усещаше, че тялото му е готово. Беше дошло време за действие. Тръгна напред в мъглата. Виждаше хората в двореца, изправени като статуи под първите лъчи на зората. Намираше се извън тяхното време. Не им обърна никакво внимание и когато се изпречваха на пътя му, минаваше през техните тела като през газови облаци. Дори стените не бяха

преграда за него, но с тях все пак трябваше да внимава. Можеше да бъде много лесно, прекалено лесно, да премине през пода и да потъне в земята. Това вече се бе случило веднъж по непредпазливост по време на лабораторните експерименти и повторение на нещастния случай не му трябваше. За да се избегне тази катастрофална възможност, физиците бяха решили, че първоначално създаваното пространство трябва да има малък обем. Управлението на генератора беше монтирано в пръстен, чрез който този обем можеше да се регулира по желание и при нужда да се прониква в плътни материали, като се разширява или свива обемът.

Пръстенът — това бе единият от двата създадени, но другият имаше различна функция — помогна на Хедрок, когато той стигна до стените. Първо лек скок, последван в мига на отделянето му от пода от преместване на активатора в пръстена, после преминаване през стената, повторно докосване на активатора, този път в обратна посока, и приземяване на пода, който беше като лепкава кал под краката му. Подобно упражнение бе елементарно за неговите мускули, винаги намиращи се в перфектно състояние. Не след дълго Хедрок стигна до скривалището, което бе създал преди много време в това пространство и бе скрил в двореца. Тук имаше малък космически кораб, машини за повдигане на тежки предмети, мощни магнити и най-вече манипулятори, с които можеше да взема и премества различни предмети. Естествено имаше и различни оръжия и всеки инструмент, като се започне от космическия кораб и се стигне до простата механична ръка, бе съоръжен с два регулатора на плътността, необходими, за да могат уредите да се използват на практика. Освен това всички инструменти на борда, включително двата пръстена на Хедрок, бяха под главното управление на контролния пулт.

Вторият пръстен и съответните контроли на пулта осъществяваха другата съществена функция на безценното изобретение. С помощта на този пръстен беше възможно ограничено преместване във времето. Теоретически погледнато би могло да се говори за години, но опасното въздействие на престоя тук върху човешкия мозък ограничаваше пътуването във времето до няколко часа напред или назад.

Хедрок беше установил, че при преминаване девет часа напред и после девет назад, т.е. общо осемнадесет, тялото биологически

остарява с шестте определени му часа, без мозъкът да се побърка. Три за един — не беше чак толкова лошо. Този начин на пътуване във времето нямаше нищо общо с метода на махалото, открит съвсем случайно от физиците на императрицата пред седем години, при който тялото изминаваше все по-големи отрязъци в двете посоки, натрупвайки в себе си енергия, която не можеше да се балансира, поради което в крайна сметка пътешественикът във времето бе обречен на неизбежна смърт. Тук, в това пространство, нямаше време — тук можеше да се говори само за някакъв метод за настройка на пространството към дадено време в нормалния свят.

Хедрок спусна малкия си кораб и всичко в него редом с крайцера на Оръжейните магазини, кацнал до дупката в стената на двореца, внимателно вкара кораба през корпуса на крайцера, изключи двигателите и включи генератора на време на скорост, три пъти по-висока от нормалната. След това зачака нетърпеливо, без да откъсва поглед от индикаторите. Не трябваше да чака дълго. И наистина, след малко индикаторите присветнаха, а генераторът с щракване се превключи автоматично на нормален ритъм на времето. Едновременно с това Хедрок усети някакво движение. Грамадният крайцер на Оръжейните магазини се издигаше заедно с него и малкия му кораб — отново в нормалното време, но съвсем малко извън специалното пространство, колкото да не изпадне заедно с кораба през стените на крайцера.

Ако беше прав, сега в крайцера имаше двама Хедроковци — единият тук, в този сив свят, другият пак той, но вече върнал се в двореца след това пътуване, плечен от Магазините и взет на борда на крайцера. Така смяташе, но не беше разумно да приема това за напълно сигурно. Едно от затрудненията при пътешествия във времето беше откриването на хора, проследяването им в тълпа или дори на не чак толкова оживени места. Веднъж бе прахосал целия шестчасов период, за да открие човек, който бе отишъл на театър. Така че в този момент държеше да знае с положителност. Той надникна в екрана на терминала и видя себе си, заобиколен от охраната. Другият Хедрок се беше върнал от пътуването във времето и знаеше какво се е случило. Следователно знаеше повече от него. При всички положения, не му оставаше да чака дълго.

Крайцерът увисна над крепостта, където трябваше да пристигнат. Пленникът и охраната слязоха долу, където го очакваше специално построената за случая метална камера. Хедрок премина с корабчето си през корпуса и се хвани на работа. Първо монтира върху стената на камерата високочувствителен микрофон и докато слушаше спора вътре, разтовари няколко от устройствата. Когато охраната се втурна с готовия чувал, изчака до момента, когато той щеше да бъде стегнат около шията на двойника му, насочи механичната ръка на манипулатора и го дръпна в своето пространство. След това седна с пръсти върху пулта за управление и зачака по-нататъшното развитие на събитията.

В камерата се бе възцарила тишина от преплетени нерви и смутени погледи. Хедрок-пленникът стоеше без да помръдва, усмихваше се подигравателно и не правеше опит да се освободи от хватката на войниците. В сърцето му нямаше чувство на съжаление.

— Няма да хабя думи за повече словесни престрелки — каза той ледено — Решимостта на тази организация да ме убие, въпреки че ПП-диаграмата ми доказва моя алtruизъм и искрена добронамереност, показва съществуването на онзи защитен консерватизъм, винаги опитващ се да разруши онова, което не е в състояние да проумее. Този консерватизъм заслужава сувор урок, за да разбере, че съществува организация, способна да свали даже смятащите се за всемогъщи Оръжейници.

— Оръжайните магазини не признават никакви организации — прекъсна го властно Питър Кадрон. — Охрана, убийте този човек!

— Глупак! — извика Хедрок. — Имах по-добро мнение за теб, Кадрон, а ти си позволяваш дързостта да дадеш такава заповед след всичко, което вече изрекох.

И продължи да говори, без да обръща внимание на ставащото. Не беше необходимо да гледа охраната, защото знаеше какво ѝ се случва.

* * *

А отвън неговият двойник просто изключи генератора на време и всичко в камерата застинава. Без да бърза, той отне оръжията на

охраната, обезоръжи и членовете на Съвета, свали им пръстените от ръцете, демонтира терминалите в креслата, прибра микрофоните от китките им. След това им сложи белезници и ги завърза един за друг в дълга верига около масата. Закопча ръцете на войниците от охраната за глазените им и излезе в коридора. Цялата операция не му отне никакво време. В буквния смисъл на думата.

Върна се пред контролния пулт, нагласи скоростта на времето от нула на нормална и с наслаждение се вслуша в гръмогласния рев на мъжете, които осъзнаваха какво се е случило с тях.

Объркането беше неописуемо. Дрънчаха белезници. Хората крещяха изненадано, а после се отпускаха притихнали и уплашени. Хедрок знаеше, че едва ли има такива, които се страхуват за себе си. Беше повече от ясно, че всеки от тези достойни мъже е ужасен от мисълта, че това може да е краят на Оръжейните магазини. Той спокойно ги изчака да фокусират вниманието си върху него и бързо заговори:

— Господа, успокойте се. Вашата велика организация не е застрашена. До тази ситуация никога нямаше да се стигне, ако не ме бяхте преследвали толкова неумолимо. За ваша информация ще споделя, че още основателят Уолтър С. де Лейни предвиди опасността за държавата в лицето на непобедимите Оръжейници. Именно той създаде група доброжелателни наблюдатели, с идеята те да контролират Оръжейните магазини. Това е всичко, което ще споделя сега, освен, разбира се, да подчертая приятелското ни отношение към вас и решимостта ни да не се намесваме, докато Магазините спазват Конституцията. Вие разбирате, че нарушихте именно Конституцията, и то в нейния неподлежащ на интерпретация и тълкувания член.

Той направи пауза, оглеждайки за втори път лицата едно по едно. Вътре в себе си обаче анализираше ефекта от думите си. Историята звучеше правдоподобно, но най-хубавото в нея бе отсъствието на подробности. Последното нещо, от което имаше нужда в този момент, бе да се разбере, че наблювателят е един, при това безсмъртен. Видя, че няколко от съветниците са се съвзели достатъчно и се готвят да проговорят, затова решително ги изпревари:

— Ето какво трябва да се стане. Първо, онова, което научихте днес, трябва да се запази в тайна. Наблюдателите не искат да се знае за тяхното присъствие. Второ, подайте колективна оставка. Всички

можете да се кандидатирате пак, но не за следващия мандат. Тази оставка трябва да послужи като напомняне за Магазините като цяло, че има Конституция и че тя съществува, за да бъде спазвана. Трето, не желая повече враждебни опити срещу моята личност. Утре по обяд информирайте императрицата, че сте ме освободили и поискайте от нея да свали тайната върху междузвездния двигател. Мисля, че той ще ви бъде предложен много преди това, но дайте й възможност да демонстрира щедрост и благородство.

Гласът му им действаше хипнотизиращо. Когато свърши, белезниците гневно изтракаха, после настъпи тишина, ново изтракване и нова тишина. Той не пропусна да забележи, че трима-четириима мъже, сред тях и Питър Кадрон, не са чак толкова смутени от изказането му и сметна за уместно да се отнесе точно към Кадрон.

— Сигурен съм, че бихте упълномощили господин Кадрон да говори от името на всички ви. Аз лично отдавна го смятам за един от най-способните членове на Съвета.

Кадрон се изправи. Беше силен мъж малко над четиридесетте.

— Да — каза той. — Вярвам, че мога да говоря от името на всички. Мисля, че ще изразя мнението на мнозинството сред нас като кажа, че приемаме вашите условия.

Никой не се възпротиви. Хедрок леко се поклони и повиши тон:

— Добре... Първи, изтегли ме оттук!

За хората вътре сигурно бе изчезнал мигновено.

Двамата Хедроковци се озоваха за кратко в сивото пространство. Не бяха склонни да разговарят помежду си. Човешкият мозък не е устроен да понася безпроблемно намесата във времето. Много опити вече бяха доказали това. „Ранний“ Хедрок седна зад командния пулт и насочи кораба към двореца назад във времето. Другият стоеше до него мрачно замислен.

Беше направил каквото бе по силите му. В резултат събитията бяха тръгнали в посока, изключваща изненади. Възможно бе Инелда да задържи двигателя, за да разполага с по-силни карти при преговорите. Но това нямаше значение. Победата му бе сигурна.

Единствената му грижа бяха по-висшите същества, освободили го, за да видят как ще постъпи. Някъде далече в космоса огромната флотилия на съществата паяци бе поспряла за малко, с цел да изучи човека и неговите действия. След като го бяха пленили, те веднага го

бяха върнали на родната му планета с лекота, доказваща, че разстоянието за тях не е проблем. Едва ли имаше съмнение, че след като бе сторил, каквото трябваше, и след като осъзнаеха, че няма никакъв смисъл да наблюдават повече човек, който е изпълнил задачата си, те щяха да възстановят контрола си над него.

Имаше известна вероятност да не пожелаят да се занимават с човешките същества и да решат да унищожат Сълнчевата система с всичките ѝ обитатели. За безстрастното им интелектуално съществуване подобен акт едва ли би бил нещо, което би ги притеснило.

Когато стигна тази точка в размишленията си, Хедрок установи, че вече бяха пристигнали. През дупката в стената на коридора се виждаше маскираният като секция от стената защитен еcran. Двамата Хедроковци не бяха в настроение да опитват номера или да създават парадокси на времето. „Ранний“ Хедрок мина през екрана и се превърна в още една застинала фигура в коридора на двореца. Другият посипа екрана с възпламенителен прах и го запали. Изчака го да изгори и се понесе с малкия корабен модул към един от множеството тайни апартаменти в града. Бързо настрои генератора на нормален ход на времето, за да може отново да го използва, програмира една от механичните ръце и тя го спусна на пода отвън.

Миг по-късно, стъпил на твърда земя, той се отправи към първото кресло. Седна в него и злорадо изръмжа:

— А сега, скъпи паякообразни приятели, в случай че имате някакви бъдещи планове, по-добре е веднага да ги приведете в изпълнение.

Голямата битка тепърва предстоеше.

17.

Усети присъствието им по мисъл — не насочена директно към него, но излъчена така, че да я разбере. Беше с познатата му оглушителна мощност, толкова силна, че разтърси мозъка му.

„.... Интересен пример за енергиен импулс, продължаващ да действа, без да се съобразява с намесата на висшата сила.“

„Не! (Отговорът бе студен.) Човекът знаеше за нас. Той постигна целта си, въпреки че нашето присъствие му бе известно.“

„В такъв случай е действал нелогично.“

„Напълно е възможно. Но нека го върнем при нас...“

Хедрок разбра, че е настъпил критичният момент. Дълго бе мислил какво ще предприеме, когато дойде този миг, и ето че в продължение на повече от минута след като бе седнал, вече го правеше.

Очите му бяха затворени, тялото — неподвижно, мислите — бавни, съзнанието — изчистено. Не беше точно онова, което древните индийски факири биха нарекли нирвана, но все пак бе постигнал някакво състояние на вътрешна релаксация, използвано преди хилядолетия в институтите за изследване на съзнанието и възприятията като основа при методиките за постигане на духовно съвършенство. Хедрок седеше и се вслушваше в мощните пулсации, разтърсващи мозъка му из основи. След малко отмина и тази фаза, при която биенето на сърцето му и шумовете, съпътстващи потока на кръвта, бяха единственото, което докосваше съзнанието му. Тогава настъпи пълно спокойствие и душевен мир.

Първото му впечатление бе, че седи на стол... но не на стола в апартамента си. Картината в главата му постепенно се изчисти и след няколко секунди той разбра, че това е креслото пред пулта за управление в спасителния съд, който на свой ред се намираше в един от грамадните кораби на космическата флотилия.

Хедрок въздъхна и отвори очи. Остана да седи, позволявайки подробностите на познатата обстановка да проникнат в цялото му

същество. Следователно опитът да им се противопостави, се бе провалил. Неприятно, но той и не беше разчитал на пълен успех. Седеше в многофункционалното кресло, защото релаксацията бе единственият способ, по който можеше да се опита да попречи на намеренията им, а отсега нататък той смяташе да се бори, макар и само по този начин.

Докато чакаше, погледът му лениво се плъзна по еcranите на терминалите. На три от тях имаше картина на звездното небе, но на терминала, който трябваше да показва изглед откъм кърмата, се виждаше звездолет. Странно. Изглежда модулът, в който се намираше, вече не беше вътре в някой от чуждите кораби. Позамисли се върху значението на този факт и тогава забеляза още нещо. Имаше само един кораб. Но къде, в такъв случай, бяха стотиците, които бе видял предния път?

Гърдите му развълнувано се надигнаха, защото се досети какво се бе случило. Съществата-паяци бяха успели да го върнат при тях, но контролът им върху мозъка му не беше така пълен както преди, така че няколко от илюзиите, които се бяха опитали да му внушат, вече не му влияеха.

Първата илюзия беше, че има повече от един кораб. Изглежда релаксацията все пак действаше. Или най-малкото действаше поне в известна степен. Сега, свободен от техния контрол над съзнанието му, той можеше да се убеди, че има само един кораб. Втората илюзия бе, че спасителният модул е в един от техните кораби. Вече бе ясно, че не е така. Беше готов да продължи анализа по този систематичен начин, когато се досети, че вероятно в момента контролът им над него е отслабнал. Той затвори очи и тъкмо се готвеше да си представи, че се е върнал в апартамента си, когато концентрацията му бе прекъсната.

„ЧОВЕКО, НЕ НИ ПРИНУЖДАВАЙ ДА ТЕ УНИЩОЖИМ“.

Беше очаквал някаква намеса, дори се бе стегнал вътрешно за мисловния удар. Случилото се бе много по-различно. Мисълта на пришълците бе странно немощна. Изглеждаше някак далечна. Хедрок с удивление разбра: такава бе действителността. Вероятно миналия път те бяха успели да установят над него пълен контрол и затова комуникацията бе така кристалночиста и непоносимо мощна. Сега се опитваха да се докоснат до съзнанието му отвън. Положението му непрекъснато се подобряваше. Паякообразните, изглеждали му

доскоро толкова всемогъщи, сега приличаха на спукан балон. Четиристотинте им кораба се бяха превърнали в един. Свръхчовешкият им контрол над него вече не изглеждаше чак толкова впечатляващ. Нямаше никакви съмнения, че заплахата им да го унищожат е само на физическо ниво. Вероятно имаха предвид, че ще използват някакъв вид енергия, изльчена под формата на концентриран лъч.

Те вече не доминираха цялата му нервна система, но това в никакъв случай не ги правеше по-малко опасни. Трябаше да играе крайно внимателно и да не пропуска удобна възможност. Изчака и след малко долови мисъл, насочена към него:

„ВЯРНО Е, ЧЕ УСПЕШНО СЕ ОСВОБОДИ ОТ КОНТРОЛА ВЪРХУ СЪЗНАНИЕТО ТИ И ЧЕ СЪЩЕСТВУВА САМО ЕДИН КОРАБ. ОБАЧЕ НИЕ ИМАМЕ ДРУГА ЗАДАЧА ЗА ТЕБ, ПОРАДИ КОЕТО ОЧАКВАМЕ СЪТРУДНИЧЕСТВО. АКО ОТКАЖЕШ, ЩЕ БЪДЕШ НЕЗАБАВНО УНИЩОЖЕН.“

— Естествено — отговори Хедрок, който имаше зад гърба си дълга история на успешни сътрудничества. — Ще направя каквото се изисква, стига услугата ми за вас да не включва разчленяването на собственото ми тяло.

„ТОВА, КОЕТО ИМАМЕ ПРЕДВИД — дойде прецизният отговор, — Е ПО-НАТАТЬШНО ИЗСЛЕДВАНЕ НА СЕТИВНИТЕ ВЪЗПРИЯТИЯ ПРИ БЛИЗНАЦИТЕ НИЙЛАН. ПОНЕЖЕ ТИ УСПЯ ДА УСТАНОВИШ ВРЪЗКА, ДОКАТО СЕ НАМИРАШЕ ПОД НАШ КОНТРОЛ, НЯМАМЕ НУЖДА ОТ БЛИЗНАКА НА ЗЕМЯТА И ЩЕ РАБОТИМ ПОСРЕДСТВОМ ТЕБ. НЯМА ДА ПОЧУВСТВАШ БОЛКА, НО ТРЯБВА ДА СЕ ПОДЛОЖИШ НА ИЗСЛЕДВАНЕ.“

— Но аз чух един от вас да казва, че Джил е мъртъв — протестира Хедрок. — Беше преди да ме върнете на Земята. Как мога да вляза във връзка с мъртъв човек?

Отговорът беше леденостуден.

„ОСТАВИ НА НАС ЗАДАЧАТА ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА КЛЕТКИТЕ. ЩЕ СЕ ПОДЛОЖИШ ЛИ НА ИЗСЛЕДВАНЕ?“ Хедрок се поколеба.

— Ще ме оставите ли жив... после?

„ЕСТЕСТВЕНО НЕ.“

Беше очаквал подобен отговор, но той въпреки това му подейства като шок.

— Не разбирам как очаквате от мен да ви сътруднича при тези условия — възрази той.

„ЩЕ ТЕ ПРЕДУПРЕДИМ ЗА МОМЕНТА НА ТВОЯТА СМЪРТ. ТОВА ЩЕ ТИ ДОНЕСЕ ЕМОЦИОНАЛНАТА ВЪЗБУДА, КОЯТО Е ТОЛКОВА СКЪПА ЗА ТЕБ, И ТАКА ЩЕ УДОВЛЕТВОРИМ ИЗИСКВАНИЯТА ТИ.“

Хедрок не отвърна нищо. Започваше да му става интересно. Тези чудовища мислеха, че проявяват грижа за нуждите на човешките нерви, като съобщят на избраника си, че е дошло време да умира. Явно още не бяха стигнали до дълбините на човешката душа. Струваше му се невероятно, че някой може така дълбоко да се заблуждава. Интелектуалният подход на тези същества към живота и смъртта явно можеше да се окачестви като стоицизъм, ако не и нещо повече. Вместо да ухапе ръката, протегнала се да отнеме живота му, всеки отделен паяк вероятно разглеждаше възможностите за спасение и след като не намереше такива, се примиряваше със смъртта.

— Доколкото мога да преценя, вие — поотделно и като раса — явно добре се справяте — ядно каза Хедрок. — Ето, дошли сте тук в кораб с размерите на малка луна. Очевидно принадлежите към повисша цивилизация. Бих искал да видя родната ви планета, вашата промишленост, ежедневието ви. Струва ми се, че би ми било интересно. Няма никакво съмнение, че логиката, която използвате, ви подхожда и ви е донесла добри резултати. Природата може да се потупа по рамото за създаването на този разум, но... на вас абсолютно нищо не ви е ясно за човека, щом мислите, че всичко, което ме интересува, е да разбера точно момента, в който да очаквам да ме убият.

„И КАКВО ОЩЕ БИ ЖЕЛАЛ ДА ЗНАЕШ?“ — мисълта прозвучава с нескривано любопитство.

— Добре, печелите — уморено отговори Хедрок. — Бих искал да знам кога ще получа нещо за ядене?

Храна! — питаният беше възбуден. — Чу ли това, XXX...? (понаратък беше неразбираемо)

„Много интересно — чу се нова мисъл. — В момент на криза грижата за храната има основен приоритет. Това е важно наблюдение. Успокойте го и продължете с експеримента.“

— Не е нужно да ме успокоявате — увери го Хедрок. — Какво искате да направя?

„ПОДЧИНИ СЕ. МИСЛИ ЗА МЪРТВОТО ТЯЛО.“ Той го направи с облекчение и картина пред очите му стана кристално ясна. През главата му се стрелна представа: горкият Джил, безжизнено проснат сред безкрайно море от пясък, с клетки вече изсушени от засилващата се жега в резултат на приближаването на планетата към едно от слънцата на двойната система. Изпитваше странна агония и... беше благодарен, че е мъртъв. Край на страданията му. Тленните му останки не можеха да почувствува нищо повече — нито галещите убождания на неуморимите песъчинки, нито глад или жажда, нито страх или безумна надежда. Смъртта бе споходила Джилбърт Нийлан така, както в крайна сметка спохожда всички. Лека му пръст.

Хедрок съзнателно прекъсна емоционалния поток.

— Почакайте — смаян каза той, — аз започвам да се чувствам като неговия брат.

„ТОЧНО ТОВА Е НАЙ-ИЗНЕНАДВАЩАТА ХАРАКТЕРИСТИКА НА ЧОВЕШКИТЕ СЪЩЕСТВА — разнесе се в главата му мисъл. — ЛЕКОТАТА, С КОЯТО ЕДНА НЕРВНА СИСТЕМА РЕАГИРА НА ИМПУЛСИ ОТ ДРУГА. ИЗПОЛЗВАНИЯТ СЕТИВЕН АПАРАТ НЯМА АНАЛОГ В СВЕТА НА РАЗУМА. СЕГА СЕ ИЗПРАВИ В КРЕСЛОТО И СЕ ОГЛЕДАЙ.“

Хедрок се подчини и огледа екраните на терминалите. Видя, че са настъпили промени. Големият кораб, чийто пленник беше, се бе изтеглил по-напред: огромният му корпус запълваше почти всички екрани. На предишното му място сега се виждаше космическа пустош, дълбоко в която светеха две светложълти звезди. Първоначално бяха малки — само едва забележимо по-светли от другите. Но се приближаваха. И нарастваха. Далеч в лявата част на екрана се появи още една микроскопично малка звезда. Другите две вече бяха порасли. Намираха се на педя една от друга, но продължаваха да се раздалечават. Едната оставаше все толкова голяма, но другата постепенно запълваше все по-значителна част от екрана. Според индикаторите далечната звезда се намираше на четири и половина милиарда километра от него.

По-нататъшното инструментално наблюдение показва, че ъгловият диаметър на двете близки звезди на системата е по-голям от

този на Слънцето, гледано от Земята, макар само едната да беше по-ярка. Третата звезда оставаше все така едва забележима точка в самия край на екрана. Щеше да му отнеме много време да снеме и нейните характеристики. Но самият факт на нейното присъствие накара Хедрок да се намръщи. Нещо му хрумна и той старателно прегледа близкото пространство. Накрая намери четвърта звезда — малка червена точка в далечината. Започваше да изпитва прилив на възбуда и в този момент чуждият разум отново насочи хладната си мисъл в мозъка му.

„ДА, ЧОВЕКО, ПРАВ СИ. ТОВА СА ЗВЕЗДИТЕ НА СИСТЕМАТА, КОЯТО ВИ Е ИЗВЕСТНА КАТО ЦЕНТАВЪР. ДВЕТЕ НАЙ-БЛИЗКИ СА АЛФА-А И АЛФА-В, ТРЕТАТА Е АЛФА-С, А ЧЕРВЕНАТА ТОЧКА, РАЗБИРА СЕ, Е НЕЗНАЧИТЕЛНАТА ПРОКСИМА ЦЕНТАВЪР, ЗА КОЯТО ОТДАВНА ЗНАЕТЕ, ЧЕ Е НАЙ-БЛИЗКАТА ДО СЛЪНЧЕВАТА СИСТЕМА. ПОСЛЕДНИТЕ ДВЕ НЕ НИ ИНТЕРЕСУВАТ. ЗА НАС Е ВАЖНО, ЧЕ МЪРТВИЯТ БЛИЗНАК СЕ НАМИРА НА БЛУЖДАЕЩА ПЛАНЕТА, ПРИНАДЛЕЖАЩА НА ТАЗИ ДВОЙНА СИСТЕМА. ПЛАНЕТАТА Е САМО ЕДНА. НАРИЧА СЕ БЛУЖДАЕЩА, ЗАЩОТО ОРБИТАТА Й ИМА ФОРМАТА НА ЦИФРАТА ОСЕМ, И ТЯ ОБИКАЛЯ КАКТО ОКОЛО АЛФА-А, ТАКА И ОКОЛО АЛФА-В. ПРАВИ ТОВА С НЕОБИЧАЙНАТА СКОРОСТ ОТ ЧЕТИРИ ХИЛЯДИ И ПЕТСТОТИН КИЛОМЕТРА В СЕКУНДА, ДВИЖЕЙКИ СЕ ПО ЕКСЦЕНТРИЧНАТА СИ ОРБИТА, ТЯ МИНАВА КАТО КОМЕТА МНОГО БЛИЗКО И ДО ДВЕТЕ СЛЪНЦА. НО ЗА РАЗЛИКА ОТ КОМЕТИТЕ, ТЯ НЕ МОЖЕ ДА СЕ ОТКЪСНЕ ОТ ОРБИТАТА СИ. ГРАВИТАЦИОННИТЕ ПОЛЕТА НА АЛФА-А И АЛФА-В ПОСЛЕДОВАТЕЛНО Я ПРИХВАЩАТ И ЗАДЪРЖАТ. СЕГА ТЯ СЕ ПРИБЛИЖАВА КЪМ АЛФА-А — ЗВЕЗДАТА ТОЧНО СРЕЩУ НАС, И ТРЯБВА ДА ДЕЙСТВАМЕ БЪРЗО, АКО ИСКАМЕ ДА СЪЖИВИМ МЪРТВОТО ТЯЛО...“

— Ако искаме какво?!... — На Хедрок му се стори, че не е чул добре.

Не получи отговор, но и нямаше нужда от него. Облегна се изморено в креслото си и се замисли: „Но, разбира се, било е ясно още от самото начало. Аз мислех, че те ще се опитат да установят някаква връзка между живото и мъртво тяло, но съм се заблуждавал,

изхождайки от убеждението, че един човек, който е мъртв от два дни, не само е мъртв, ами вече се и разлага.“

Започваше да изпитва страхопочитание. От хиляди години се опитваше да продължи живота на хората поне до някакво подобие на безсмъртието, което той по някакво невероятно стечние на обстоятелствата бе постигнал за себе си. Ето че сега бе срешинал същества, които не само бяха решили този проблем, но можеха в добавка да възкресяват и мъртвите.

Странно, но откритието почти му отне надеждата, че ще може някак да оцелее, противопоставяйки се на намеренията им да го убият. От известно време се опитваше да открие изход, основаващ се на изключително логичния им подход към екзистенциалните проблеми. Но въпреки че това все още изглеждаше единствената възможност за спасение, тя бе станала малко вероятна. Научните им постижения правеха резултата съмнителен.

„СЕГА ТРЯБВА ДА СЕ ПОДЛОЖИШ НА СЛЕДВАЩАТА ФАЗА“ — разнесе се в главата му.

Осъзна, че лежи под източник на светлина. Нямаше представа къде се намира, нито дори къде искат от него да мисли, че е. Тялото му беше удобно настанено в нещо, което можеше да се окаже като изработен по мярка ковчег. Сравнението погъделичка нервите му, но той си наложи спокойствие. Лежеше, изпълнен с решимост да осъществи намеренията си, и гледаше в светлината. Източникът висеше в черното пространство над него или може би... — той се изненада от мисълта — ... може би той гледаше надолу към него.

Това нямаше значение. За него съществуваше само светлината, блестяща в мрака, ярка светлина. След доста време забеляза, че не е бяла. Всъщност изобщо нямаше цвят. Не беше ослепителна, нито топла. Тук мисълта му спря и той трепна. Върна се на последното си наблюдение. Топла? Не, по-скоро обратното, той усещаше студ. Светлината беше леденостудена.

Откритието му подейства като сигнал.

„ЕМОЦИЯТА — разнесе се отдалеч мисълта на паяка — Е ЕНЕРГИЙНА ПРОЯВА. ТЯ ДЕЙСТВА МИГНОВЕНО, НЕЗАВИСИМО ОТ РАЗСТОЯНИЕТО. ПРИЧИНАТА ЗА ОТСЛАБВАНЕТО НА ВРЪЗКАТА МЕЖДУ ДВАМАТА БЛИЗНАЦИ, ПОНЕ ДОКОЛКОТО МОЖЕ ДА СЕ СЪДИ ПО СУБЕКТИВНИТЕ ИМ

ВЪЗПРИЯТИЯ, Е В ТЯХНОТО ОЧАКВАНЕ, ЧЕ ВРЪЗКАТА НЕИЗБЕЖНО ЩЕ ОТСЛАБНЕ, НО ТОВА ОЧАКВАНЕ Е ЧИСТО ПСИХИЧЕСКА РЕАКЦИЯ. НЕРВНИТЕ ИМ СИСТЕМИ СА СЪЗНАВАЛИ УВЕЛИЧАВАНЕТО НА РАЗСТОЯНИЕТО МЕЖДУ ТЯХ, КОГАТО ЕДИНИЯТ Е ИЗЛЕТЕЯЛ КЪМ ЦЕНТАВЪР. ИНСТИНКТИВНО ТЕ СА СЕ ОТКАЗАЛИ ОТ ВРЪЗКАТА, МАКАР ЕМОЦИОНАЛНОТО ОТНОШЕНИЕ ДА Е БИЛО ТАКОВА, КАКВОТО И ПРЕДИ. А СЕГА, СЛЕД КАТО СИ ВЕЧЕ ЕЛЕМЕНТ ОТ ТАЗИ ВРЪЗКА... НЕКА Я ВЪЗОБНОВИМ.“

Стори му се, че стана мигновено. Видя, че лежи на покрит с трева бряг до бистър поток. Водата бълбукаше и скачаше от камък на камък. Лек вятър галеше лицето му, през надвисналите клони на някакво дърво проникваха лъчите на фантастично слънце, увиснало над хоризонта. Край него се виждаха разхвърляни кашони, сандъци, някакви апарати и... телата на четирима спящи мъже. Най-близкият беше Джил Нийлан. Хедрок за миг си върна контрола над съзнанието и си каза: „Спокойно, глупако, това е само образ — картина, която по някакъв начин са вкарали в мозъка ти. Джил е на пясъка, на блуждаеща планета, насочваща се към ада. Това тук е измислен свят, това е Раят... приказен земен кът по време на най-чудесното лято.“

Изминаха няколко секунди, но Джил все така продължаваше да спи по лице, шумно поемайки си дъх, сякаш въздухът не му стигаше, като че ли животът неохотно се връщаше в тялото му, вкопчило се с последни сили в него. Едва доволима мисъл се материализира в главата на Хедрок: „Вода! Господи, вода!“.

Не, тази мисъл не бе негова. Хедрок се хвърли към потока. Два пъти напълни шепи — те се тресяха с такава сила, че скъпоценната влага се изливаше върху тревата. Накрая дойде на себе си, претърси кашоните и намери някакъв съд. Започна внимателно да излива тънка струйка върху устата на Джил Нийлан. На няколко пъти изсушеното тяло се сгърчи в задавена кашлица. Но дори това беше за предпочитане — умиращите мускули отново си намираха работа. С блеснал поглед Хедрок неуморно продължаваше. Усещаше бавните удари на сърцето на Джил, виждаше избиствящите се картини в главата му, чувствуваше връщането на съзнанието, избягало допреди малко далече от мозъка. Усещаше цялото богатство на сетивното възприятие, което досега бе

принадлежало изключително на двамата братя. Джил дойде на себе си и се огледа.

„Дан... — в мисълта му имаше неизмеримо удивление. — Дан, дяволе!... Откъде се появи пък ти?“

— От Земята — изрече на глас Хедрок, наслаждавайки се на милувката на вята по лицето си. По-късно щеше да обясни, че не е Дан.

Този отговор, изглежда, бе точно онова, от което Джил имаше нужда. Той въздъхна, усмихна се, обърна се по гръб и заспа. Хедрок започна да рови по сандъците, търсейки таблетки декстроза. Намери и постави една таблетка в устата на Джил. Доволен, че е направил всичко по силите си за момента, той насочи вниманието си към другите мъже. Даде им вода, а след нея и декстроза. Изправи превития си гръб едва когато усети докосването на мисълта на паяка, все така хладна и бездушна.

„Виждаш ли — казваше паякът. — Той се погрижи и за другите. Проявената емоция не е просто форма на съчувствие, представляваща обобщение на генетичната близост между двамата близнаци.“

Това беше всичко, само някакъв коментар. Но той беше достатъчен, за да накара Хедрок да се спре. Не че беше забравил за паяците. Но мисълта за тях беше изтласкана досега назад в съзнанието му от екстремалната ситуация, в която се намираше. В следващия миг той се върна към действителността. Вдигна поглед към синьото небе, погледна величественото светложълто слънце и изпита дълбока омраза към целия народ на паякообразните същества. И все пак съзнаваше, че това е като заплашителното размахване на юмруци от някогашните диващи и крещенето на оскърбления към злите демони, спотайващи се в небесата.

След малко се поуспокои, нахрани отново подопечните си, този път с бързоусвоим плодов концентрат, разреден с вода. Един от мъжете — слаб симпатичен младеж — се бе съвзел достатъчно, за да му се усмихне, без да крие озадачеността си, но явно нямаше сили да задава въпроси, а Хедрок не изпитваше желание да го информира доброволно. Докато всички спяха, той се изкатери на най-близкото дърво и огледа околността. Видя само дървета, хълмиста равнина и някъде далеч, скрита под омарата на топлия въздух, широка ивица вода. Повече го заинтригуваха жълтите точки върху едно дърво на

няколкостотин метра нагоре по поточето. Скочи на земята и се отправи натам. Изглежда, не бе преценил добре разстоянието, защото когато се върна с пълен контейнер плодове, слънцето вече беше подминало зенита си.

Разходката му се бе отразила добре — чувстваше се някак освежен и бодър. Хрумна му нещо: Джил и Кершоу — ако единият от тези хора бе Кершоу — сигурно познаваха тази планета. Вероятно бяха правили изследвания и веднага щом възстановяха силите си достатъчно, щяха да могат да му кажат дали жълтите плодове стават за ядене. А нищо чудно и в някой от тези сандъци да имаше джобен анализатор.

Дори да бе така, той не успя да го намери. Все пак се натъкна на много инструменти, включително рекордер за комуникационни дискове, предназначени за изследване и маркиране на неизвестен терен. Вероятно бяха използвали доста такива по местата, където бяха кацали. Слънцето се спускаше на... къде, освен на запад? Хедрок разбираше, че няма друг начин за определяне на посоките. В късния следобед на изток изгря второто слънце — по-малко и не така ярко. За известно време стана по-топло, но когато по-голямото слънце залезе и се спусна „нощта“, настъпи прохлада. Беше като мрачен ден на Земята, когато слънцето едва пробива през пътна облачна покривка, само че тук небето не бе облачно и въздухът изобщо не бе влажен. Не спираше да польхва лек ветрец. Изгря и третото слънце, но слабата му светлина не промени нищо. На небето се показаха няколко звезди. Нетипичната светлина започваше да действа на нервите на Хедрок. Той тръгна по брега на потока и се запита колко ли щеше да продължи особената сетивна връзка. И кога смятаха да го убият?

Не му бе скимнало да зададе последния въпрос като насочена мисъл, но изненадващо за него отговорът постъпи веднага, сякаш долетя откъм призрачното безоблачно небе, прецизен и безстрастен:

„НИЕ НЕ СМЕ ТОЧНО ОНОВА, КОЕТО СИ МИСЛИШ — обясняваше невидимият паяк. — НАШАТА РАСА НЕ Е, КАКТО ТИ СЕ ИЗРАЗИ, «УСПЕХ НА ПРИРОДАТА». В ТОЗИ КОРАБ СМЕ ОЦЕЛЕЛИТЕ ОТ НАШИЯ НАРОД — ТЕЗИ, КОИТО СМЕ ОСТАНАЛИ. ВСИЧКИ СМЕ БЕЗСМЪРТНИ — ПОБЕДИТЕЛИТЕ В БОРБАТА ЗА ПРЕВЪЗХОДСТВО И ПРАВО НА СЪЩЕСТВУВАНЕ НА НАШАТА ПЛАНЕТА. ВСЕКИ ОТ НАС ИМА ВИСШИ

ПОЗНАНИЯ В ДАДЕНА ОБЛАСТ, НО ТОВА Е ЕСТЕСТВЕН РЕЗУЛТАТ СЛЕД УНИЩОЖАВАНЕ НА КОНКУРЕНТИТЕ. ЗА НАШЕТО СЪЩЕСТВУВАНЕ НЕ ПОДОЗИРА НИТО ЕДНА ОТ НЯКОЛКОТО ВИСШИ ЦИВИЛИЗАЦИИ ВЪВ ВСЕЛЕНАТА. И НЕ БИВА ДА УЗНАЕ. ТИ НИ ОТКРИ СЛУЧАЙНО И ТРЯБВА ДА УМРЕШ. ЯСНО ЛИ ТИ Е СЕГА?“

Хедрок нямаше готов отговор на този въпрос, но поне беше доволен, че най-сетне му бе предложена напълно разбираема логика. Налагаше се да умре, защото знаеше твърде много.

„РЕШИЛИ СМЕ — продължи да излъчва хладният разум, — ДА НАПРАВИМ ПОСЛЕДНО ИЗСЛЕДВАНЕ НА СЕТИВНАТА СИСТЕМА НА ЧОВЕКА НА БАЗАТА НА ОНОВА, КОЕТО ОТКРИХМЕ ЧРЕЗ ТЕБ И СЛЕД ТОВА ДА НАПУСНЕМ ТОЗИ РАЙОН НА ПРОСТРАНСТВОТО ЗАВИНАГИ. ИЗСЛЕДВАНЕТО ЩЕ ОТНЕМЕ ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ. МОЛИМ ТЕ ДА ИМАШ ТЪРПЕНИЕ. МЕЖДУВРЕМЕННО ПОВЕЧЕ НЯМА ДА РЕАГИРАМЕ НА МАЛОВАЖНИТЕ ТИ ВЪПРОСИ, ИМАЙ ГО ПРЕДВИД.“

Добре, щом искаха така. Хедрок бавно се върна при лагера. Слабият изморен мъж, който му се бе усмихнал преди, се бе събудил и седеше на земята.

— Здравей — приветливо каза той. — Аз съм Кершоу. Дърд Кершоу. Благодаря, че ни спаси.

— Не бързай да ми благодариш — промърмори Хедрок.

Но звукът на човешкия глас го бе ободрил донякъде и заедно с него му бе дошла наум една идея. С идването на надеждата се раждаше и тревогата. Той очакваше да бъде унищожен всеки миг.

И тъкмо сега се захвани за работа. С помощта на енергийното оръжие на Джил той наряза околните дървета на дискове с дебелина два пръста и започна да ги слага в изследователския апарат, който печаташе от едната им страна съобщения с местоположението му, включително описание на расата на паяците и заплахата, която те представляват. За някои от дисковете програмира антигравитационен импулс с различна сила — пет, десет, петдесет метра — и ги проследи с поглед как се издигат в небето на нивото, на което бяха пренастроени. Въздушните течения ги понесоха в различни посоки. Някои увиснаха над него и го накараха да се изпоти в безсилен гняв, защото той ги искаше другаде. За щастие имаше и такива, които

веднага се разпръснаха. Някои, Хедрок знаеше това, щяха да се загнездят в пукнатини по склоновете на хълмовете, други щяха да се реят с години, а защо не и векове, подвластни на капризите на вятъра, и с всеки изминал час щеше да е все по-трудно да се намерят и съберат. Расата на паяците щеше доста да се затрудни в опазването на тайната за съществуването си.

Дните минаваха един след друг и скоро той вече знаеше със сигурност, че достатъчен брой дискове са стигнали далеч от лагера.

Пациентите му се възстановяваха бавно. Беше очевидно, че телата им не усвояват пълноценно храната, която им даваше, и че имат нужда от медицинска помощ, на каквато не можеха да разчитат. Кершоу пръв се съвзе дотолкова, че да се сети да попита какво точно се е случило. Хедрок му показва съобщението на един от дисковете. Вече трета седмица поред не спираше да ги разпраща. Кершоу го прочете и замислено се отпусна отново на тревата.

— Значи това било — бавно изрече той. — И кое те кара да мислиш, че дисковете ще ни помогнат?

— Паяците се същества на логиката — обясни му идеята си Хедрок. — Те ще приемат свършения факт. Проблемът е кога процесът на разпръсване на дисковете ще стигне точка, от която нататък те ще установят, че не могат никога да намерят и съберат всички. Всеки път, когато си помисля, че съм пуснал достатъчно, се питам дали съм направил вече задачата им непосилна. Причината, поради която досега не са се намесили, е, че според мен те в момента са някъде в близост до Земята, отدادени на изучаване на структурата на човешките емоции. Поне така разбрах намерението им, а освен това ми беше казано, че известно време няма да ми отговарят. Предполагам, че са прекалено далече за този вид телепатия.

— Но каква е целта им? — попита Кершоу.

Трудно му беше да обясни всичко, което бе научил от преживяното покрай паяците, но Хедрок все пак направи опит. Внимаваше да не се разпростира много за своята дейност на Земята. Накрая завърши с думите:

— Мога да разкъсам контрола им върху съзнанието си, когато пожелая, така че единственият начин, по който биха могли да ми сторят нещо, е на физическо ниво.

— А как си обясняваш способността им да те върнат обратно в спасителния модул въпреки твоята съпротива?

— Според мен човешката психика се нуждае от известно време за пренастройване. Бях в модула преди да успея да мобилизiram нервната си система. Когато успях да го сторя, те разбраха какво се случва и ме заплашиха с унищожение, ако не се подчиня.

— Значи смяташ, че те са готови на всичко, за да разберат емоционалната природа на човека?

Хедрок поклати глава и се помъчи да обясни:

— От хилядолетия хората се опитват да овладеят емоционалните си импулси. Тайната, разбира се, е не да се елиминират емоциите от живота, а да се канализират там, където са полезни и разумни: секса, любовта, добрата воля, ентузиазма, индивидуалността и така нататък. Всички неща, които изброях, очевидно са аспекти на живота, непонятни за съществата-паяци. Не виждам как някога могат да започнат да ги разбират, щом нямат метод да направят разграничение между човек, готов да жертва живота си за определена кауза, и такъв, който поема риск за лична изгода. Тази неспособност да разберат безкрайните вариации на човешката природа е основният им проблем, обричащ ги никога да не научат в какво е същността.

Кершоу се замисли. Накрая каза:

— Какви са нашите шансове за спасение?

— Много добри — мрачно отговори Хедрок. — Знам, че нещата изглеждат повече от зле за нас, но паяците казаха, че смятат да напуснат тази част на Вселената. Защо ще напускат, освен ако нямат основателни причини да се опасяват, че скоро земните кораби ще кръстосват из всички посоки на околосълънчевото пространство? Според мен императрицата ще освободи тайната на междузвездния двигател и понеже знам възможностите на земната промишленост и глада за поръчки, уверен съм, че само след седмици стотици звездолети ще бъдат окомплектовани с междузвездни двигатели. А самият полет би отнел не повече от два дни.

— Мисля — тихо каза Кершоу, — че е по-добре да се хванем на работа. Ти вече си разпръснал доста дискове, но още няколко хиляди в повече няма да ни навредят. Започни да режеш още дървета. Аз ще зареждам дисковете в машината.

Той замъкна и погледът му недоумяващо се стрелна над главата на Хедрок. Хедрок рязко се обърна и също погледна нагоре. В небето летеше кораб. За момент той помисли, че паяците са се върнали и че това е техният звездолет, гледан отдалеко. После разпозна необичайната шарка на металния корпус и накрая зърна големите букви

ОМ — ЦЕНТАВЪР — 719

Корабът се спускаше. Той мина в бръснещ полет на няколко метра над главите им и бавно се върна в отговор на настойчивите им повиквания по терминалите.

Последвалото пътуване до Земята отне малко над четиридесет и един часа. Хедрок предвидливо се бе уговорил с Кершоу и Нийлан да го представят като брат на Джил, така че кацна без проблем на космодрума в Имперския град и веднага тръгна за един от тайните си апартаменти.

Няколко минути след като се прибра, вече бе включил терминалата си към своята комуникационна система. Така осъществи връзка с Оръжейниците.

18.

На екрана се появи образът на Питър Кадрон. Не гледаше към камерата, а оживено разговаряше с някой, който бе извън зрителното поле на Хедрок. Нямаше звук и Хедрок не направи опит да разбере какво казва бившият съветник. Питаше се как ли ще реагира Кадрон на появата му.

Бе изминал почти месец от онази нощ, когато се бе видял принуден да предприеме операция срещу Оръжейниците. Въпреки че уважаваше повечето съветници, той не изпитваше угрizения. Единственият безсмъртен на Земята бе длъжен да приеме, че животът му заслужава да бъде спасен. За зло или за добро, но той не можеше да промени себе си, така че светът трябваше да се примери с него, стига да беше в състояние сам да се защити.

Кадрон се обърна към камерата, замръзна като видя кой му се обажда, после бързо включи звука:

— Хедрок — възклика той, — ти ли си? — На лицето му се появи искрена усмивка. Очите му светнаха. — Къде беше? Опитвахме се да се свържем с теб по всички възможни начини.

— Какъв е в този момент статутът ми по отношение на Оръжейниците? — направо попита Хедрок.

— Упълномощен съм — започна с официален глас Кадрон, — от подалия оставка Съвет да ти поднеса извиненията си за истеричните ни действия срещу теб. Единственото ни разумно обяснение е, че в миг на напрежение сме се поддали на стадния инстинкт. Лично аз дълбоко съжалявам за случилото се.

— Благодаря. Това означава ли край на заговорите?

— Имаш думата ни. — Той мълкна за миг, после изостави официалния тон и бързо продължи: — Хедрок, бяхме на тръни в очакване да се обадиш. Както знаеш, императрицата предаде двигателя безусловно на сутринта след атаката.

Хедрок бе разbral това още на кораба по време на обратния полет, така че каза само:

— Продължавай.

— Получихме от нея изключително предложение — възбудено продължи Кадрон. — Признаване на Магазините и участие в правителството. Това е еквивалентно на безусловна капитулация.

— Отказали сте, нали? — подметна Хедрок.

— Ъ?... — запъна се Кадрон.

Но Хедрок твърдо продължи:

— Само не ми казвай, че Съветът е решил да приеме. Нима не разбирате, че никога не може да има преговори между две така диаметрално противостоящи си страни?

— Но нали това беше едно от предложениета, с които ти сам отиде в двореца преди време — възрази Кадрон.

— Беше бълф — обясни Хедрок. — При криза на цивилизацията трябваше да има един, който да е и на двете места — в двореца и в Магазините. — И продължи твърдо: — Кадрон, Оръжейните магазини са конституирани като постоянно действаща организация. Проблемът с противопоставянето в далечното минало бе, че страните винаги се бореха за власт, така че много често отправяната критика не бе искрена, а намеренията на опозицията бяха по правило нечисти. Всички със зъби и нокти драпаха за властта. Оръжейните магазини никога не бива да допускат подобни емоции в своите последователи. Оставете императрицата сама да се пребори с хаоса, създаден след собствените ѝ действия. Не казвам, че тя е отговорна за корупцията в империята, но дойде моментът, когато тя най-сетне е длъжна да положи енергични усилия за почистване на собствения си дом. Следователно Оръжейниците ще наблюдават отстрани, заинтересувано, разбира се, но ще продължат да бъдат на разположение на всички в Галактиката, които искат да се защитят от потисничество. Оръжейните майстори ще продължат да продават своите оръжия и ще стоят настрана от политиката.

— Искаш от нас да... — започна Кадрон.

— Да продължите с нормалната си дейност, нищо повече, но и нищо по-малко. А сега... — Хедрок се усмихна. — Кадрон, предай моите поздрави на оттеглящия се Съвет. След един час трябва да се представя в двореца... и никой от вас повече няма да чуе и дума от мен. Сбогом на всички ви и късмет.

Той изключи рязко терминала и остана да седи неподвижно, почувствали отново старата болка. За кой ли път се оттегляше? С усилие прогони чувството на огромна самота от душата си, качи се в аеромобила и точно след един час кацна в двореца. Междувременно се бе обадил на Инелда, така че веднага бе въведен в покоите ѝ.

Говориха дълго и той скришом я наблюдаваше. Тя седеше някак вдървено до него — висока, грациозна, с високи скули и зелени очи, които успешно скриваха мислите ѝ. Бяха се усамотили под една палма в градината към приемната на трийсет и четвъртия етаж. Лек ветрец им носеше прохлада, а скритото осветление хвърляше меко сияние над спокойната сцена. Той два пъти я целуна и помисли, че нейната сдържаност сигурно има обяснение, което трябваше да научи. Защото тя прие целувките му с покорството на робиня.

— Какво има, Инелда? — попита Хедрок. Но понеже тя не отговори, той настойчиво продължи: — Върнах се и първото, което видях, е, че твоята дясна ръка, принц Дел Куртин, е изгонен от двореца. Защо?

Думите му сякаш я събудиха от дълбок сън. Тя му отговори спокойно, но личеше, че се вълнува:

— Моят братовчед има дързостта да критикува и открито да се противопостави на мой проект. Направи го по начин, недопустим дори от страна на тези, които обичам.

— Какъв начин? Нещо не мога да си представя принца в тази роля.

Мълчание. Хедрок я погледна косо и все със същия настойчив тон продължи:

— Ти се отказа от междузвездния двигател заради мен, а сега, когато ме имаш, сякаш се колебаеш дали това си е заслужавало.

В последвалата дълга пауза той се замисли дали тя не е узнала нещо повече за истинската му роля. Иначе поведението ѝ нямаше обяснение. Но преди да проговори отново, тя каза тихо:

— Може би всичко, което трябва да ти кажа, Робърт, е, че Ишер ще има наследник.

Но той сякаш пропусна тази новина покрай ушите си. Тя беше научила за него. И фактът, че знаеше, бе много важен.

— Ти беше арестувала Гониш, нали? — въздъхна той.

— Да, задържахме го. Не мога да кажа, че му трябваше да добави кой знае още колко информация към онова, което вече му бе известно. Само няколко наши думи... и интуитивният му отговор беше готов.

— Какво ще правиш сега? — попита Хедрок след дълго мълчание.

— Една жена не може да обича безсмъртен мъж — кратко отговори тя. — Това би я унищожило и душевно, и физически. — Тя замълча за малко, после продължи, но говореше сякаш на себе си: — Осъзнах, че никога не съм те обичала. Нещо в теб ме привличаше... а може би и малко ме отблъскваше. Но аз съм горда, че те избрах, преди да узная какво именно. Това доказва огромния жизнен потенциал на нашата династична линия. Робърт?

— Да?

— Другите императрици... какви бяха отношенията ти с тях? Хедрок поклати глава.

— Няма да ти кажа. Искам да вземеш решение, без да се влияеш от това.

Тя неуверено се засмя.

— Мислиш, че те ревнувам, нали? Не е това... не, изобщо не е това. — И тя продължи с безстрастен глас: — Оттук нататък аз съм семейна жена, която ще разчита както на уважението, така и на любовта на своето дете. Една императрица на Ишер не може да постъпи иначе. Но аз няма да те насиливам... — Очите ѝ потъмняха и тя завърши с въздишка: — Ще трябва да помисля. Остави ме сега, моля те.

Тя му подаде ръката си. Той я докосна с устни, усети колко е мека и отпусната и тръгна към апартамента си. Нещо не беше наред. Прибра се намръщен. Седна, замисли се и се сети за Гониш. Обади му се през централата на Оръжейните магазини и повика И-човека при себе си. Час по-късно двамата седяха един срещу друг.

— Предполагам — започна Гониш, — че както обикновено няма да получа обяснение?

— По-късно — отговори му Хедрок и на свой ред попита: — А ти какво смяташ да правиш? Или по-скоро какво си направил?

— Нищо.

— Искаш да кажеш, че...

— Нищо. Виждаш ли, аз отлично разбирам как би възприел средният или дори по-интелигентният човек онова, което знам, ако го разкажа. Така че няма да кажа нищо, нито пред Съвета, нито пред никого.

Хедрок почувства, че му олеква. Познаваше Гониш и знаеше за безукорната му честност. Обещанието, което бе получил, не бе продиктувано от страх, то бе израз на мирогледа на този достоен за уважение човек. Видя, че Гониш го оглежда изпитателно. След малко И-човекът каза:

— Аз естествено никога не бих помислил да проверя върху себе си ефекта на безсмъртието върху човешката душевност. Но ти си се осмелил, нали? Къде стана това? И кога?

Хедрок преглътна с мъка. Споменът изгаряше като огън.

— Ще ти разкажа какво се случи веднъж на Венера в зората на междупланетните полети — каза той безстрастно. — Организирах научна колония, разказах им истината и ги помолих да ми помогнат да открия тайната на безсмъртието. Беше ужасно... — Гласът му стана дрезгав. — Те просто не можеха да издържат да гледат вечната ми младост, докато самите те старееха. Това не бива да се повтаря никога вече!

Раменете му потръпнаха. Гониш бързо попита:

— А какво ще стане с жена ти?

Хедрок дълго не отговори. Накрая бавно каза:

— В миналото ишерските императрици винаги се гордееха с връзката си с безсмъртен човек. Заради децата оставяхме нещата както са. Повече няма какво да ти кажа. — Той се намръщи: — Понякога си мисля, че трябва да се женя по-често. Това би увеличило вероятността безсмъртието ми да се предаде по генетичен път. Кой знае, възможно е... Това е само тринайсетият ми брак. Не знам, нещо ме кара да се въздържам... — Хедрок вдигна очи. — Даже разработих система за плавно изменение на външния си вид — в посока на стареене естествено, — за да бъде истината по-лесно поносима за онези, които я знаят.

На лицето на Гониш се появи някакво особено изражение, което накара Хедрок да го погледне с присвяти очи и да попита:

— Какво има?

— Мисля, че тя те обича — отговори И-човекът. — И това прави нещата още по-трудни. Разбираш ли, тя не може да има деца.

Хедрок рязко стана и пристъпи напред, сякаш се готвеше да го удари.

— Какво говориш? Та тя току-що ми каза...

Гониш с нежелание продължи:

— Оръжейните магазини изучават всяка императрица от ранните детски години. Пълната история на живота на Инелда е достъпна само за тримата И-човеци и естествено за членовете на Съвета. В това, което ти казах, няма никакво съмнение. — Той остро погледна Хедрок.

— Знам, че това означава объркване за плановете ти, но не приемай нещата толкова тежко. Принц Дел Куртин е следващият в линията на наследниците и доколкото ми е известно, той е напълно способен да компенсира проблема на Инелда. След няколко поколения несъмнено пак ще има императрица и ти ще можеш да се ожениш за нея.

— Не бъди толкова проклето безчувствен — викна Хедрок. — Аз изобщо не мисля за себе си. Познавам жените на Ишер. Те имат едно качество, което не е така силно изразено в Инелда, но аз знам, че и тя го притежава. Тя няма да се откаже от идеята да има дете и точно това ме тревожи. — Той рязко се извърна към И-човека: — Абсолютно сигурен ли си? Не си играй с мен, Гониш!

Но И-човекът не трепна.

— Хедрок, далече съм от мисълта да се шегувам с толкова важни неща. Императрицата ще умре по време на раждането и... — Той спря, втренчен зад гърба на Хедрок.

Хедрок бавно се обърна и се изправи очи в очи с жената на прага.

— Капитан Хедрок — каза студено императрицата, — вземете приятеля си, напуснете двореца до един час и не се връщайте...

Тя спря, застинала като каменна статуя.

— Никога — довърши Инелда с пресипнал глас. — Не се връщайте никога. Не бих могла да го понеса. Сбогом.

— Почакай! — извика Хедрок. — Инелда, ти не трябва да раждаш това дете!

Но осъзна, че говори пред затворена врата.

19.

Благодарение на принц Дел Куртин в последния ден Хедрок можа да влезе в двореца.

— Просто до нея трябва да има някой — прошепна принцът. — Тя трябва да се вслуша в гласа на разума. Приятелите ми ще съобщят на новия й лекар — някой си Телинджър, — че си тук. Стой в покоите си, докато не те повикат.

Чакането беше мъчително. Хедрок крачеше по застлания с дебел килим под и мислеше за месеците, след като Инелда го беше изгонила от двореца. Най-тежки естествено бяха точно последните дни. Слухът вече бе пълзнал. Хедрок го чуваше от различни места. Но официално съобщение не последва. Как се бе разчуло, вече никой не би могъл да каже. Хедрок слушаше за това, когато отиваше в любимите си ресторани, когато ходеше по тихите улички. Новината сякаш се носеше по вятъра и се коментираше във всеки разговор. Просто всички бяха разбрали, че Ишер скоро ще има престолонаследник и чакаха всеки момент официалното съобщение за това. Никой не знаеше точния ден, но ето че той бе настъпил.

В десет вечерта доктор Телинджър изпрати съобщение до Хедрок, който веднага бе въведен в имперските покои.

Докторът бе човек на средна възраст със слабо лице, което буквално се сбръчка от притеснение, когато се запозна с височайшия посетител. Неговата вина, Хедрок знаеше това, бе в безпомощността му. Той бе насила направен заместник на доктор Сноу, който бе освободен след трийсет години служба като придворен лекар. Хедрок още помнеше как един ден, в разговор на масата, Инелда бе нарекла доктор Сноу „старомоден домашен лекар, който продължава да се мисли за величие, само защото е помогнал да се появя на този свят“.

Нямаше никакво съмнение, че доктор Сноу бе казал на Инелда каква е истината и това не ѝ бе харесало. Още по-малко съмнения имаше, че на доктор Телинджър никога не е била давана привилегията да направи подробно изследване — Хедрок схвата това от пръв поглед.

Тя го бе избрала много точно. Достатъчно бе да го погледне и Хедрок знаеше, че той никога няма да събере куража да се противопостави на високопоставената си пациентка.

— Току-що открих истината — несвързано бърбореше докторът.
— Нейно величество е на обезболяващи, но е контактна. Принц Хедрок, трябва да я убедите. Дилемата е проста: тя или бебето. За нещастие вярата ѝ, че ще оцелее, няма никакви основания. Заплаши ме със смърт — приключи той мъртвобледен, — ако бебето не оживее.

— Искам да говоря с нея — каза Хедрок.

* * *

Тя лежеше тиха и умиротворена. Страните ѝ бяха бледи, гърдите ѝ едва доловимо се повдигаха — изглеждаше вече почти мъртва. Хедрок почувства облекчението ѝ, когато докторът внимателно сложи комуникационната маска върху напрегнатото ѝ и все пак спокойно лице. „Бедната императрица — помисли си той, — горкото нещастно създание, хванато в капана на собствените си страсти, твърде могъщи, за да ги подчини.“

Взе микрофона.

— Инелда — повика я той с нежност, на която не вярваше, че е способен.

— Ти... ли... си... Робърт? — чу се в отговор. — Казах... им... да... не... те... пускат... тук.

— Приятелите ти те обичат. Те искат да те имат.

— Те... ме... мразят. Те... мислят... че... съм... глупава. Но аз... ще им покажа. Ще си заповядам да живея... но и детето при всички положения трябва да оцелее.

— Принц Дел Куртин се е оженил за прекрасна жена. Ще имат чудесни деца, достойни престолонаследници.

— Само мое... и твое... дете ще управлява от името на Ишер. Не разбираш ли, че правата линия е важна. Тя никога не е била прекъсвана. И сега няма да бъде!

Хедрок се изправи. Беше в чудовищно настроение. Разбираше го по-добре и от нея. В миналото, когато представяйки се като какъв ли не, бе убеждавал ишерските императори да вземат съпруги, за които

семейството е нещо свято, той не бе допускал, че тази черта може така силно да се закрепи. За да се стигне до днешния ден, когато бе получил доказателство, че тя може да предизвика трагедия. Всъщност тази нещастна жена не осъзнаваше, че думите й за „линията“ са само оправдание. Тя искаше да има дете. Такава бе простата реалност.

— Робърт... остани... и ме хвани... за ръката, моля те!

Той остана и видя как животът я напуска. Изчака смъртта да превземе изстиващото тяло и чу дразнещия младенчески вопъл.

* * *

На половина светлинна година от тях дългият сто и осемдесет километра кораб се подготвяше за преход. Вътре в него се кръстосваха мисли, преминаващи от мозък в мозък:

„... и ако се съди по резултатите, вторият ни голям експеримент се оказа почти толкова безполезен, колкото и първият. Знаем природните закони, но защо тази владетелка на света се отказа от живота си заради едно дете, въпреки че не искаше да приеме собствената си смърт? Основанията ѝ, че трябва лично да осигури продължаването на линията, са логически неиздържани. Всичко е само въпрос на пристрастна пренастройка. Има много мъже и жени, готови да продължат размножаването на тази раса.“

„Остава да я върнем към живот и да запишем емоционалната реакция на нейните близки.“

„... XXX разследва появата на бившия ни пленник Хедрок в двореца и се оказа, че той е използвал оригинален метод за анулиране на логическите аргументи, изискващи неговото унищожаване. При това положение можем да напуснем тази галактика след... един период.“

„Всичко, което разбрахме, е, че тази раса ще управлява Вселената.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.